STEPHANIE MCMILLAN

KAPİTALİZM ÖLMELİ!

KAPİTALİZME TEMEL BİR GİRİŞ:
NEDİR BU KAPİTALİZM,
NEDEN BERBAT BİR ŞEYDİR
VE NASIL EZİLİR?

Yordam Kitap

STEPHANIE MCMILLAN • KAPİTALİZM ÖLMELİ!

Stephanie McMillan

1992'den beri siyasi karikatürist olarak çalışmaktadır. Çevre konulu düzyazı-karikatür yayınlarından *Code Green*'in (Yeşil Kod) kurucusu olan McMillan, Universal Uclick bünyesindeki *Minimum Security* (Minimum Güvence) çizgi romanının da yaratıcısıdır.
Karikatürleri "RFK Journalism Award" ve Profesyonel Gazeteciler Cemiyeti'nin "The Sigma Delta Chi Award"unun da içinde yer aldığı çok sayıda büyük ödüle layık görülmüş, *Los Angeles Times, South Florida Sun-Sentinel, Daily Beast, The Occupied Wall Street Journal, Funny Times* ve *The San Francisco Bay Guardian*'ın da aralarında bulunduğu yüzlerce yayın ve seçkide yer almıştır.
McMillan'ın *Kapitalizm Ölmeli!* dışında bugüne kadar yayımlanmış altı kitabı vardır: *The Minimum Security Chronicles: Resistance to Ecocide* (çizgi roman, 2013, Seven Stories Press), *The Beginning of the American Fall* (karikatür gazeteciliği, 2012, Seven Stories Press), *The Knitting Circle Rapist Annihilation Squad* (Derrick Jensen'la ortak roman, 2012, PM Press), ayrıca bir başka çizgi roman, karikatür albümü ve bir de çocuk kitabı.

Stephanie McMillan 1982 yılından itibaren kapitalizme karşı verilen mücadelelerin içinde yer almıştır. Bugün anti-kapitalist/anti-emperyalist bir grup olarak mücadelesini sürdüren *One Struggle*'ın (onestruggle.net) örgütleyicileri arasındadır. Ayrıca kolektif yayımcılık projesi olan *Ideés Nouvelles, Ideés Prolétariennes* (koleksyon-inip.org) ile birlikte çalışmaktadır.

Eserin Orijinal Adı

Capitalism Must Die!
A basic introduction to capitalism:
what it is, why it sucks, and how to crush it.
(Ideés Nouvelles, Ideés Prolétairiennes, 2013)

Yordam Kitap: 330 • **Kapitalizm Ölmeli!** • Stephanie McMillan
ISBN 978-605-172-305-1 • *Çeviri*: Deniz Eren İnan - Ali Mert
Kitap Editörü: Ali Mert • Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç
Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım*: Eylül 2018
© Stephanie McMillan, 2013 © Yordam Kitap, 2017

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamKitap • www.twitter.com/YordamKitap
instagram.com/yordamkitap

Baskı: Yazın Basın Yayın Matbaacılık Turizm Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 12028)
İ.O.S.B. Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok No: 38-40-42-44
Başakşehir-İstanbul
Tel: 0212 565 01 22

KAPİTALİZM ÖLMELİ!

Kapitalizme Temel Bir Giriş – Nedir bu kapitalizm, neden berbat bir şeydir ve nasıl ezilir?

Stephanie McMillan

İngilizceden Çeviren
Deniz Eren İnan - Ali Mert

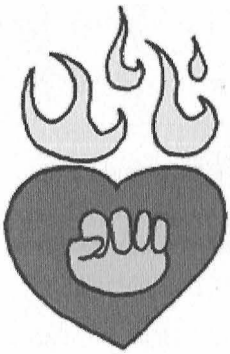
Teşekkürler

Bu kitapta, ilk taslakları okuyan, düzeltmelerini ve değerli eleştirilerini sunanlara olduğu kadar, daha fazla ayrıntılandırılması veya açıklanması gereken yerleri belirtenlere de büyük bir teşekkür borçluyum. Birilerini listeye yazmayı unutma riskini almaktansa, hepinize kolektif olarak en samimi teşekkürlerimi sunuyorum. Kitabın yayımlanması çok sayıda cömert destekçinin yardımlarıyla mümkün oldu. Bunlar arasında şu kişi ve kurumlar yer almaktadır: Lu Allen, Warren Bernard, Rachael Charbonneau, Deep Green Resistance, Edmonton Small Press Association (ESPA), Amy Grieder, Mark Hand, D F Hawthorne, John Kovalic, Gardner Monks, Malcolm Morrison, Rob Rogers

Çok teşekkürler!

Kolektif kurtuluş ve özgürlük için
bir yol arayışı içinde olanlara ithaf edilmiştir.

Uzak ve yakın, tanıdığım ve tanımadığım tüm
dostlarıma en içten teşekkürlerimle...

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 9

BİRİNCİ BÖLÜM: DÜŞMANINI TANI 13

HEPİMİZ ORTA SINIFIZ, DEĞİL Mİ? 27

KISIR EKONOMİK DÖNGÜ 39

META 69

KAPİTALİZM NEDEN BU KADAR YIKICIDIR? 83

HAYALİ EKONOMİ 91

FAŞİZME DOĞRU MARŞ MARŞ! 103

SİLAHLAR, TELEVİZYON VE DİĞER İKNA ARAÇLARI 117

İKİNCİ BÖLÜM: ŞİMDİ NE YAPMALI? 125

GÖZLER ÖDÜLDE:
HEDEF + STRATEJİ + TAKTİK = POLİTİK HAT 129

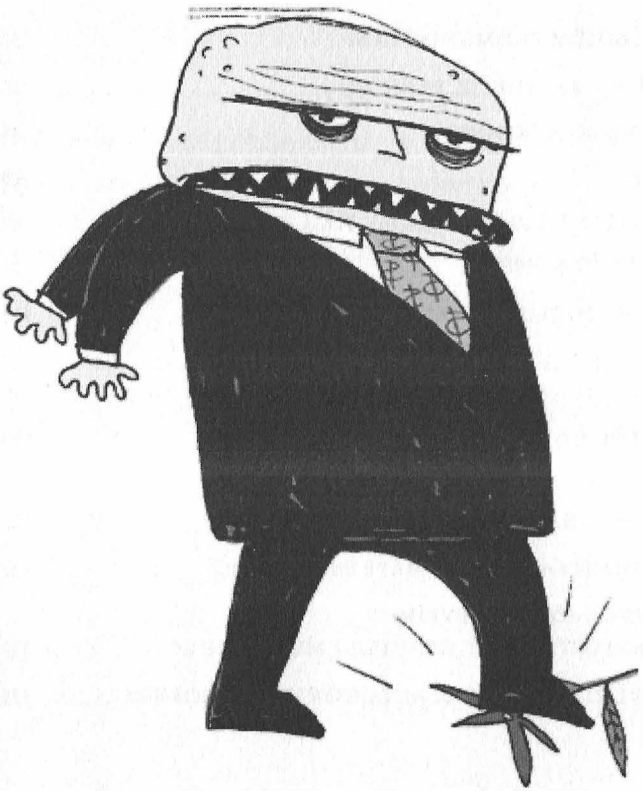
ÇAĞIMIZIN KAVGASI: SERMAYE EMEĞE KARŞI 137

ÜÇ TEMEL ADIMDA DEVRİM:
İDDİANI ORTAYA KOY, ÖRGÜTLEN, MÜCADELE ET 151

İDDİA ORTAYA KOYMAK: AJİTASYON VE PROPAGANDA 155

BİRLEŞİP SAFLARI SIKLAŞTIRMAK: ÖRGÜT GÜÇ DEMEKTİR ... 163
MÜCADELE ... 177
TUZAKLAR, GİZLİ TEHLİKELER VE ÇIKMAZ SOKAKLAR ... 181

SONUÇ ... 219
DEVRİME HAZIRLANMANIN 50 YOLU ... 225
KAVRAMLARIN KISA TANIMLAMALARI ... 231

Giriş

Bu çalışmanın amacı, kapitalizmi mağlup etme mücadelemizde bize hizmet eden kavramları netleştirmeye ve nesnel koşullarımızı çözümlemeye dönük kolektif bir sürece katkıda bulunmaktır. Çalışmamız birkaç temel önermeye dayanıyor ve bunları ayrıntılandırıyor.

Önermeler:

- Kapitalist sistem ölümcül ve kötüdür. Durdurulması gerekir.
- Kapitalizm kendi kendine ortadan yok olmayacak veya yıkılmayacaktır. Eğer bu şekilde devam etmesine izin verilirse yeryüzündeki yaşamın tamamını silip süpürecektir.
- Kapitalizm ancak kolektif bir devrimci süreç içinde yok edilebilir; reformlarla düzeltilemez, içeriden dönüştürülemez veya kapitalizmin varlığından kaçılamaz.
- Kapitalizm durmaksızın genişleyen bir üretim tarzıdır. Sermaye kendini yeniden üretmek için mücadele eder. Kapitalistler, doğal dünyayı metalara dönüştüren işçileri sömürerek, daha fazla sermayeye dönüştürülen artık değer birikimini sağlarlar.
- Kapitalizmde temel çelişki sermaye ve emek arasındadır. Bu karşıtlık, bir sınıfın (kapitalistler) diğeri (işçiler) üzerinde sağladığı egemenliğe dayalı toplumsal ilişkilerde kendini ortaya koyar ve sınıf mücadelesinde ifadesini bulur.
- İşçi sınıfı veya proletarya, sermayeyle ilişkisinde uzlaşmaz ve stratejik bir konumdadır. İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu sağlayarak ezilen tüm sınıfların kurtuluşunu da sağlar.
- Proletarya, kapitalizme bir alternatif önerebilecek tek sınıftır. Diğer tüm sınıflar, kapitalizmi veya sınıflı toplumun başka biçimlerini yeniden üretme eğilimindedir.

- Küresel kapitalizmin mevcut krizinde, nesnel koşullar devrim için olgunlaşmaktadır, ancak öznellik (ideoloji veya bilinç) kitlesel halk mücadelelerini geriletip zayıflatmaktadır.
- Tarihsel misyonunu yerine getirmek için proletarya sınıf bilinci kazanmalı ve kendi mücadelesinden edindiği birikimiyle sentezlediği kendi teorisine sahip çıkmalıdır.
- Teori, sınıf mücadelesi sürecinde kolektif bir şekilde oluşturulur. Pratikten ayrı bir şekilde geliştirilemez. Teori ve pratik arasındaki diyalektik ilişkide pratik birincil ve belirleyici olandır. Teorinin amacı, toplumsal ilişkilerin dönüşümü için gerekli pratiği ortaya koyabilmektir.

Burada kuşkusuz oldukça zengin bir devrimci teori, sadece ana hatlarıyla ortaya konuyor. Bu teori her geçen gün muazzam bir şekilde genişleyip derinleşiyor. Ona her şeyiyle hâkim olmak imkânsız. Öyleyse neden bu çalışmayla sizi meşgul ediyorum?

Bunu yaparken üç şeyi amaçlıyorum:

1) Mevcut pratik içinde veya mücadelede aktif birer katılımcı olabilmesi için başkalarına yardımcı olabilecek bazı temel kavram ve fikirleri açık bir biçimde ortaya koyup tanıtmak ve popülerleştirmek.
2) Bunları bir örgütlenme aracı olarak sunmak ve kullanmak (sanal ortam, sunumlar ve tartışma grupları gibi çeşitli yerlerde kullanılabilir).
3) Kendi düşüncelerimi daha da netleştirmek. Başkalarının yaptığı çalışmalar bana çok şey kattı, ancak eğer bunları kendi deneyimlerimle ilişkilendirir ve kendi sözcüklerimle yazıya dökersem bu fikirleri daha iyi kavrayabilirim.

Yöntemle ilgili bazı noktalar:

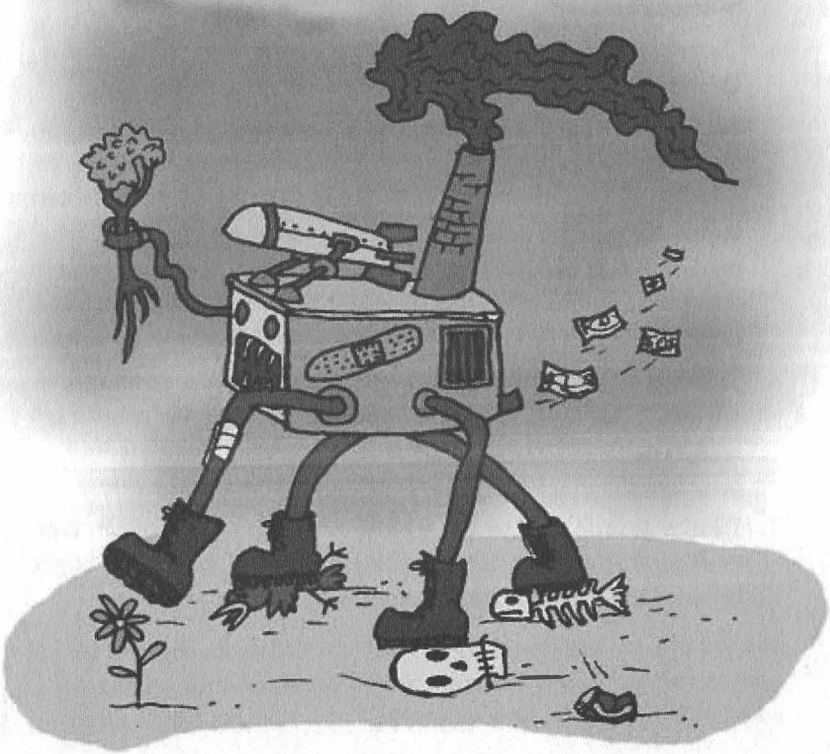
1. Bu çalışma, akademik bir deneme ya da sanatsal bir göz boyama denemesi değildir. Bunu devrime hizmet etmek için yapıyorum, başka hiçbir amacım yok. Sırf kendinde bir teorik açıklık sağlama

girişimi, eyleme rehberlik etmek yerine anlamsız bir entelektüalizme dönüşür.

2. Yazdıklarım, devamlı gelişmekte olan gerçekliği, bugün nasıl (ister istemez sınırlı ve eksik bir biçimde) yorumladığımın bir ifadesidir. Hiç kimsenin kavrayışı veya iletişim yeteneği gerçekliğin gelişim hızına yetişemez.
3. Hiçbir birey toplumun nasıl işlediğini ve nasıl dönüştürülebileceğini ya da gelecekte hangi biçimleri alabileceğini eksiksiz bir şekilde bütün boyutlarıyla kavrayamaz. Hatta hiçbir grup da bunu yapamaz. Gerçeklik yalnızca, mücadele içerisinde ortaya çıkıp kendini mücadeleyle tanımlayan bir sınıf tarafından tam anlamıyla sahiplenilebilir. Toplumsal dönüşümün hangi yolla olacağı kesin olarak kestirilemez, ancak bunu, onu dönüştürme eylemi içerisinde kavramak mümkündür.
4. Çalışmamı her zaman yeniden gözden geçirerek düzenleyebilirim. En son düzenlemeye göre tarihi belirtilerek güncellenecektir.
5. Bu çalışmayı bir birey olarak ortaya koyuyorum (ve hatalar için tüm sorumluluğu üstüme alıyorum) ancak o yine de kolektif ve tarihsel bir sürecin ürünüdür. Teori, geçmişin ve bugünün militanları tarafından şekillendirilmiştir. Bizler, bizden önce gelenlerin çalışmaları üzerine ekleme yaparak ilerliyoruz. Karl Marx sermayenin tahliliyle işçi sınıfı teorisinin temellerini atmıştır. O zamandan beri sayısız insan ona katkıda bulunmuştur.
6. Teorinin oluşturulması ve örgütlenme iç içedir. Ben de teoriyle ilgili bu örgütlü kolektif tartışmaya dahil oluyorum. Söz konusu kolektif tartışmalar, artık bu spesifik çalışmayı da kapsamaktadır. Yani bu çalışma benim mülkiyetimde değildir.
7. Fikirler de tarih ve diğer her şey gibi mücadele yoluyla gelişir. Yapıcı eleştiri başta olmak üzere her tür geri bildirim, her zaman büyük bir memnuniyet ve minnettarlıkla karşılanacaktır.

DÜŞMANINI TANI

Kapitalizm, bugünkü egemen üretim tarzı ve sınıflı toplumların bugünkü halidir.
Ölümcüldür.

BİRİNCİ BÖLÜM

DÜŞMANINI TANI

GDO'LU ÜRÜNLER PAZARLAMA PLANI

Kapitalizm kötüdür

Bugün dünyada egemen olan üretim biçimi kapitalizmdir, yaklaşık on bin yıldır devam eden sınıflı toplumların bugünkü hali ve mirasıdır. Son beş yüz yılda diğer üretim biçimlerine üstünlük sağlamış ve modern yaşamın her alanını kontrol altına alan bütüncül bir küresel ekonomi haline gelmiştir.

Kapitalizm doğası gereği ölümcül ve saldırgandır. Bu basitçe ahlaki bir zaaf ya da yanılgı değildir: Bu onun bizzat işleyiş mekanizmasına içkindir. (Ne yazık ki böyledir -eğer bu ahlaki bir zaaf olsaydı, bu zaafı gösterenleri durmaları için ikna etmek mümkün olabilirdi.)

Küresel kapitalizm, olağan işleyişinin bir parçası olarak, her yıl beş yaşın altında 10 milyon çocuğu, onları korumak kârlı olmadığı için öldürmektedir.* Yine bu olağan işleyişin bir parçası olarak, balta girmemiş ormanların yüzde 78'ini tahrip etmiştir. Kapitalizm, Birleşik Devletler'de her yıl 100 bin insanı öldürmektedir, çünkü onlara yeterli sağlık hizmeti sağlamak kâr getirmez. Büyük okyanus balıklarının yüzde 93'ünü katletmiştir. Her yıl 300 bin insan iklim değişikliği nedeniyle ölmektedir.** Her gün 200 ya da daha fazla ender rastlanan canlı türünün soyu tükenmektedir.

Milyonlarca ölü, kapitalizmin işlediği cinayetlerin dolaysız kurbanıdır. Küresel kapitalizmin buyrukları ortada: Bir avuç şişmiş asalak dünyanın yaşam enerjisini emerken; çoğunluk için artan açlık, acı, sefalet ve ölüm. Kâr, acımasız bir boyunduruktur.

Artık kapitalizm var olma hakkını yitirmiştir.

---

* Bu çocukların büyük bir çoğunluğu, doğumda yaşanan zorluklar, ishal, zatürre, kızamık ve yetersiz beslenme gibi kolayca önlenebilir veya tedavi edilebilir sebeplerden dolayı ölmektedir. *State of the World's Mothers 2008: Closing the Survival Gap for Children Under 5* (*Dünya Annelerinin Durumu - 2008: Beş Yaş Altı Çocuklar İçin Sağkalım Aralığını Daraltmak*), Save the Children

** Pablo Solón, Birleşmiş Milletler Bolivya temsilcisi, *Demokrasi Şimdi*, 6 Aralık 2010

Küresel kapitalizm bir sistemdir

Kapitalizm toplum üzerinde ekonomik, ideolojik ve politik egemenlik kurar. Ne düşündüğümüzü, zamanımızı nasıl harcadığımızı, ruh halimizi, saç şeklimizi, hangi televizyon programlarını eğlenceli bulacağımızı, dondurmayı mı yoksa çileği mi tercih edeceğimizi, tişörtümüzün rengini, kime âşık olacağımızı ve nasıl öleceğimizi o belirler.

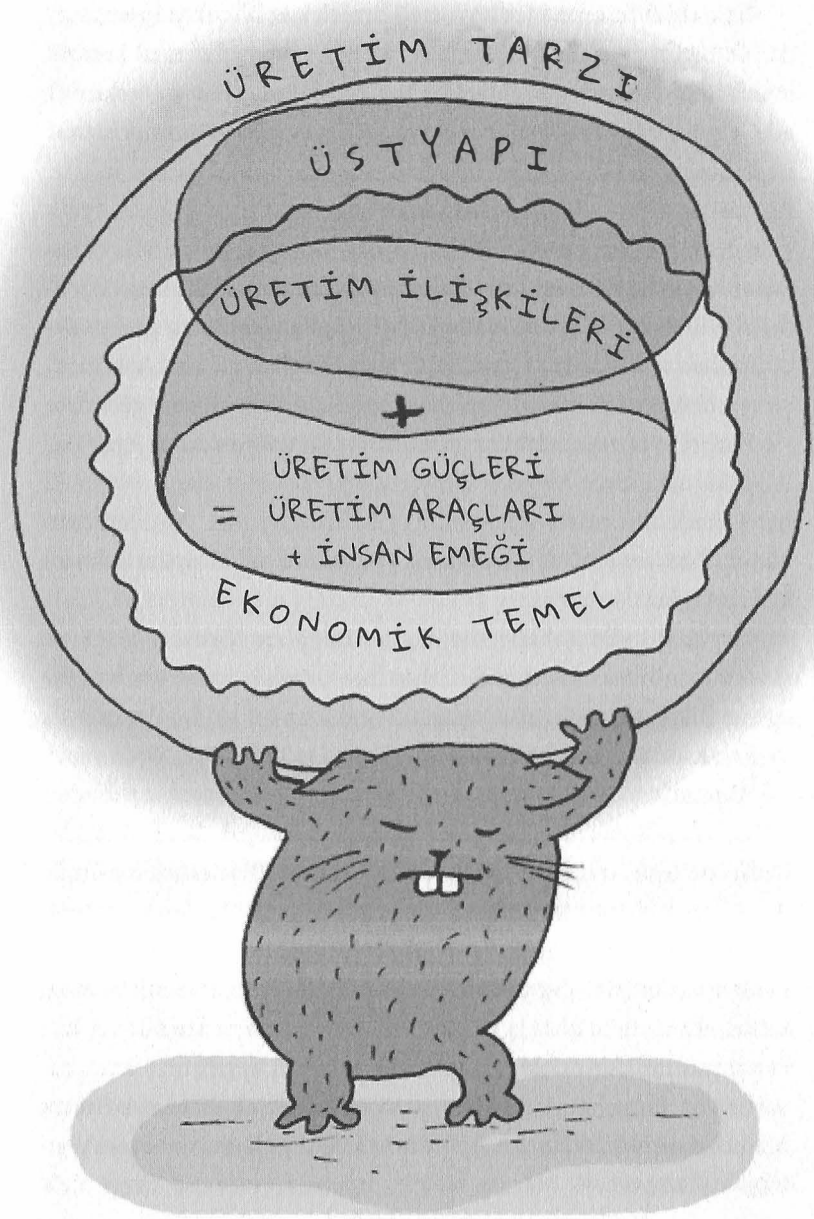
Her toplumsal formasyon, onun üretim tarzı tarafından belirlenir (toplumun bir bütün olarak ihtiyaçlarını karşılama yollarına, bir günden diğerine kendisini nasıl yeniden üreteceğine göre belirlenir). Bugünkü egemen üretim tarzı kapitalizmdir.

Geçim kaynaklarımız, bu sistemin, bu devasa toplumsal makinenin dişlileri arasına sıkışmış durumdadır, tıpkı kablo ve borular gibi. Böylece onun bize bağımlı olması gibi biz de ona bağımlı hale geliyoruz. Politikacı denen tamirciler, bu devi, yağlı ve tıkır tıkır çalışır durumda tutmak ile görevlendirilmiştir. Bunu nasıl yapacaklarını anlatmaları için kendilerine ekonomistler tutarlar. Kapitalizmin milyarlarca kurbanını pasifleştirmek için ahlak ve kültürü öne çıkarırlar. Kapitalizm, kurbanları memnuniyetsizleştiğinde kendini korumak için polis ve ordular tutar.

Bu sömürü makinesi, bütün yaşamımızı yönetmekte ve tüm dünyaya yayılmaktadır. İnsan emeğini ve doğayı kâr hırsıyla artık değere dönüştürmektedir. Bir avuç insan bu makinenin sahibiyken geri kalanımız onun yakıtıyız.

Kapitalizmin karmaşası kendisi için bir ayak bağı haline gelmektedir ve böyle durumlarda hızla sadeleşmek onun özünde vardır. Bu, işten çıkarma yoluyla iş gücünde küçülmeye gitmek anlamına gelir ve zorlu bir küçülme sürecidir. Bazı insanlar kapitalizmin birdenbire yıkılacağını, çökeceğini umuyor. Ama o çökmeyecek. Makine sadeleşecek ama yine de çalışmaya devam edecek.

Biz kapitalizmi yok etmezsek, o dünyayı yok edecek.

ÜRETİM TARZI
ÜSTYAPI
ÜRETİM İLİŞKİLERİ
+
ÜRETİM GÜÇLERİ
= ÜRETİM ARAÇLARI
+ İNSAN EMEĞİ
EKONOMİK TEMEL

İktidardaki sınıfın bize boyun eğdirmek için birçok yöntemi vardır. O, bizim en temel beslenme ve barınma ihtiyaçlarımızı kontrol etmek gibi fiziksel yöntemler kullanır. Toplumsal yapı –çekirdek aile, toplumdaki yarılmalar ve çevre baskısı– bizi yalıtılmış birimlerde hapseder, biz de bunların içerisinde yaşam mücadelesi veririz. Kanunlar arkaya dönüp bakmamıza engel olur. Bizi yığınla evrak işine batmış halde bırakır. "Böl ve yönet" taktiğini öyle etkili kullanırlar ki, ortak düşmanımıza karşı savaşmak yerine birbirimize saldırırız. Bizi, seçimler ve kendinden menkul bir aktivizm gibi yanlış çözümlere sevk ederler. Öfkemizi ikincil konulara çekmek için medya ve kültürü kullanır, böylece esas soruna yönelmemizi engellerler.

Bizleri avutuyor, korkutuyor ve bize yalan söylüyorlar. Aşırı ilaç tedavisi uyguluyor ve bizi kimyasallarla zehirliyorlar; yediğimiz her öğünde Rus ruleti oynuyormuş gibi hissediyoruz. Antidepresan olarak dini, uyuşturucu olarak da yüksek teknoloji oyuncaklarını kullanıyorlar.

Özgürce kullandıkları silahlar arasında en tehlikeli olanı ise şiddet üzerindeki tekelleridir. Bize her yandan saldırıyorlar. Bir egemenlik sistemi altında yaşamak, aralıksız bir şiddet ortamında yaşamak anlamına gelmektedir.

Kapitalizm bütün toplumsal ilişkileri yozlaştırıyor, herkesi gericileştiriyor. İşçileri bir diğerine karşı rekabete zorluyor. Cinsiyetçiliği, ırkçılığı, hemşericiliği ve milliyetçiliği besliyor. Ayrıca işçileri, hayatta kalmak adına doğaya karşı bir konum almaya zorluyor. Ormancıların çevrecilerle çatışmasına, petrol sondaj ve maden işçilerinin –bu üretimin sonuçları hepimizi ve ailelerimizi zehirlerken– daha fazla iş talebinde bulunmasına neden oluyor. Bizi kendi müttefiklerimizle rekabete sokup kendi kendimize karşı savaştırıyor. Buna karşılık onlara, yani esas ve ortak düşmanlarımıza hizmet etmemizi sağlamak için, sayısız manipülasyon ve baskı yöntemi kullanıyor.

Bizi günlük ihtiyaçlarımız konusunda bağımlı hale getirdiklerinden, kısa vadeli ihtiyaçlarımız için uzun vadeli çıkarlarımızı bir kenara atarız. Kapitalist sınıf bu yolla yaşamımızı oldukça bilinçli bir şekilde, kurnazca ve zekice düzenler.

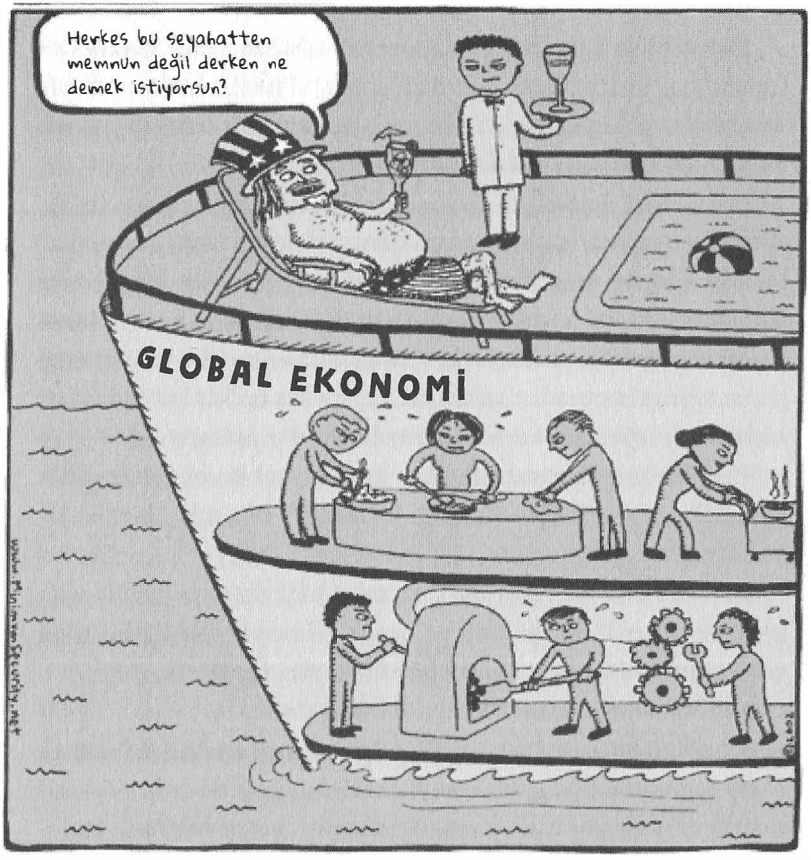
Göçmenleri ve en fazla boyunduruk altına alınmış ülkelerin işçilerini aşırı sömürüye maruz bırakırlar ve böylece emperyalist merkezlerdeki işçiler onlarla rekabet edemez. Benzer şekilde kapitalistler tahılı toptan çok ucuz bir fiyata sattığında küçük çiftçiler de rekabet edemez ve topraklarını kaybeder. Fiyatları onlar belirler ve bizi kendi geçim kaynaklarımızdan koparırlar. Biz ise bunun için yanlış kişileri suçlar, bizim gibi olan kurbanlardan düşmanlar yaratırız.

Kendimizi bu küresel kâbustan uyandırmak en büyük önceliklerimizden biri olmalıdır. Yaptığımız her şey bu amaca hizmet etmelidir.

Kapitalizmin bir başlangıcı, geçmişi, hâlâ devam etmekte olan uzun ve çetrefilli bir gidişatı ve henüz gelmemiş olsa da bir sonu vardır. Bu sonu gerçek kılmak için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Çünkü kapitalizm kendi kendine yok olmayacak.

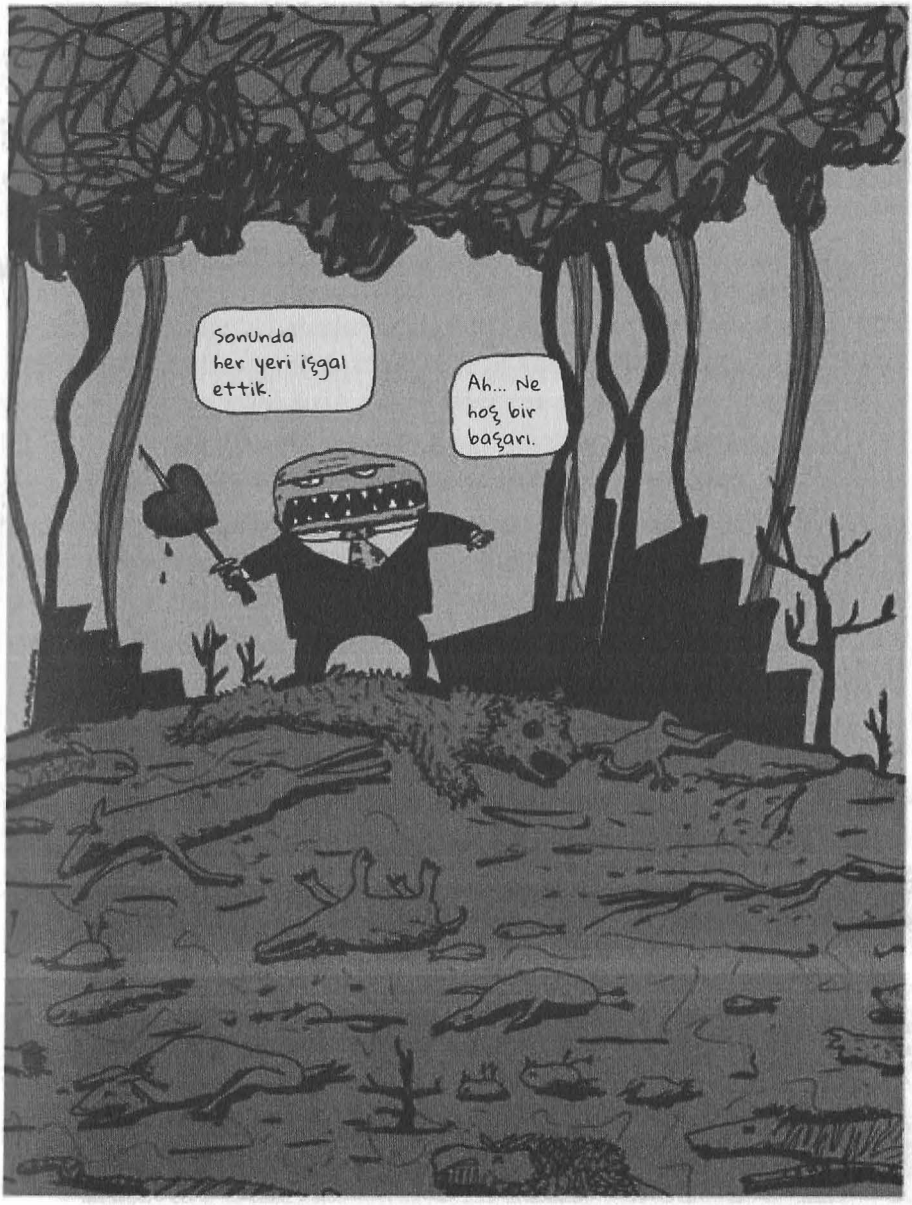
On yıllardır, çevre ve sosyal adalet hareketleri de dahil olmak üzere toplumsal dönüşüm için yürütülen mücadelelerde ciddi bir zayıflama yaşandı; içinde yaşadığımız düzenin içyüzüne, ideolojik, politik ve ekonomik bileşenlerine dair kavrayış eksikliğimizin de bunda payı var. Bu kapitalizmin bir sorun olarak adlandırılamaması sonucunu doğurdu. Bunun yerine sıklıkla "Yüzde 1", "zenginler", "hortumcular" ve "açgözlü şirketler" gibi belirsiz popülist kavramlar duyduk. Oysa sorun özel olarak bazı bireylerin ya da kuruluşların ahlaksızlığından çok daha derindir. Sorun bugün dünyaya egemen olan bütün bir yaşam biçiminin yapısal temelinde yatmaktadır.

Bir probleme çözüm bulmadan önce problemin ne olduğuna dair genel bir kavrayışımızın olması gerekir. Neden şimdiki gibi

yaşadığımızı belirleyen yapısal süreç ve ilişkileri kavramamız gerekir. Sistemin nasıl ortaya çıktığını, geliştiğini ve çalıştığını tarif edebilmeliyiz. Ancak bundan sonra onun sonunu hızlandırabilecek ve onu yıkabilecek bir politik hat belirleyebiliriz.

Kapitalizmin etrafımıza ördüğü ağların içinde yaşamamıza rağmen, çoğu insan kapitalizmin ne olduğunu ve nasıl çalıştığını bilmez. Onu düzeltip iyileştirmenin yapısal olarak *neden* imkânsız olduğunu anlamak zorundayız. Böylece onu onarmak değil (çünkü hegemonya ve sömürü baştan beri kapitalizmin ayrılmaz parçası-

Sonunda her yeri işgal ettik.
Ah... Ne hoş bir başarı.

dır) yok etmek zorunda olduğumuzu ve bu konudaki sorumluluklarımızı kabul edebiliriz. Doğrusu küresel ısınmanın hızla kötüye gitmesi ve çevresel zehirlenme düşünüldüğünde, bunu yapabilecek son nesil olabiliriz.

Herhangi bir üretim tarzı ya da biçimi, doğanın sunduğu malzemeleri yeni bir değere dönüştürür (kullanım değerine veya en basitinden faydaya). Kapitalizm ise yalnızca yeni kullanım değeri üretmeyen, bu süreçte aynı zamanda metalarda cisimleşmiş *artık değer* üreten özel bir üretim tarzıdır. Artık değer, emeğin sömürüsünün bir sonucu, ondan arta kalan şeydir. Artık değer metanın değişim değerinin bir bölümünü içerir, onu satış için kârlı hale getirir. Bütün toplum onu elde etme amacı etrafında yapılanmış olsa da, kâr nadiren tartışılan bir şeydir. Metalarla ilgili sonraki bölümde kâr kavramını tanımlayıp sorgulayacağız.

Kapitalizmde insanların bir bölümü –bir ekonomik sınıfı kapsayan küçük bir azınlık– kalan diğer herkese hükmeder. Bunlara kapitalist sınıf ya da burjuvazi denir. Kapitalistler üretim araçlarını (geçim araçları da bunların içindedir) tekelleştirir. Diğerleri (işçi sınıfı ya da diğer bir deyişle proletarya) hayatta kalmak için emek gücünü satmaya zorlanır.

Toplumdaki her şeyi işçi sınıfı üretirken, kapitalist sınıf, onların emeğinin ürünlerine özel olarak el koyar (başka bir ifadeyle alır ya da *başka* bir başka ifadeyle çalar).

İktisadi anlamda sınıfsal bölünmeler, kabataslak söylenecek olursa, tarımla ve ihtiyaçların fazlasını (serveti) biriktirebilecek toplumsal formasyonlarla beraber ortaya çıkmıştır. Bu bölünmenin temelleri ondan önce de, farklı toplumsal formasyonlar arasındaki ticarette ve cinsiyete dayalı iş bölümünde de vardı. Başlangıçtan itibaren sınıflı ekonomiler, birikmiş servete özel olarak el koyma amacı etrafında örgütlenmiş, bunu da depolanabilir ve değiş tokuş edilebilir malların –tuz, baharat, tahıl, kumaş, kürk vs. – üretimiyle gerçekleştirmiştir.

Kapitalizmde bu mallar meta biçimine bürünür ve değişim değeri kullanım değerinden ayrı (hayli belirsiz bir biçimde olsa da yine de bağlantılı) bir şey haline gelir.

Kısa Tanımlar:

Toplumsal formasyon: Yapım ve yıkımın aralıksız devinimiyle kendini yeniden üreten tutarlı bir topluluk dizgesidir. Bütün içsel çelişkilerinin –(her biri iç içe geçmiş ekonomik, politik ve ideolojik alanlarıyla birlikte) yapı, süreç ve ilişkilerin– tam bir birliğinden ya da matrisinden oluşur.

Toplumsal bir formasyon büyük ölçüde egemen üretim tarzıyla tanımlanır.

Üretim tarzı: Bir toplumsal formasyonun kendi üretim ilişkilerini ve üretici güçlerini yeniden üretmek için örgütlenme tarzıdır. Birkaç temel biçimin birçok varyasyonu bulunmaktadır:

- **Geçime dayalı** (avcılık ve toplayıcılığı, orman tarımını ve çobanlığı kapsar).
- **Kölelik** (servet doğrudan zorla çalıştırmadan elde edilir).
- **Feodalizm** (serf veya köylüler hasatlarının bir bölümünü toprak sahiplerine vermek zorundadır).
- **Kapitalizm** (kâr, metaların üretim maliyetlerinden daha yüksek fiyata satılmasıyla elde edilir).
- **Sosyalizm** (üretimin işçi sınıfı tarafından kontrol edildiği ve kişisel servet biriktirmek yerine toplumun ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla gerçekleştirildiği bir geçiş aşamasıdır).
- **Komünizm** (üretim ortak refah için gönüllülüğe dayalı bir şekilde yapılır).
- **Anarşizm** (üretim –sosyalist geçiş dönemi olmaksızın– gönüllü bir biçimde ister yapılır, ister yapılmaz).

Kapitalizmin biçimleri/aşamaları:

- **Sömürgecilik** (kapitalistler, kaynaklarını kullanmak, emek gücünü sömürmek ve kendi pazarlarını genişletmek amacıyla diğer toplumsal formasyonları işgal edip doğrudan yöneterek ulusal sınırların ötesine yayılırlar).
- **Emperyalizm** (tekelci sermayenin uluslararasılaşması; yalnızca malların değil bizzat sermayenin ihraç edilmesi yoluyla üretimin küreselleşmesi).

Bunlar hayli kısa ve belirli soyut kavramlar, teorik modellerdir ve özgül tarihsel gerçekliklerden farklıdır. Hiçbir toplumsal formasyon bir diğerinden tamamen arınmış halde, saf olarak bulunmaz ve her bir toplumsal formasyon farklıdır.

Farklı bir üretim tarzı egemen hale geldiğinde önceki tarzları otomatik olarak ortadan kaldırmaz; her biri geleceğin tohumlarını ve geçmişin unsurlarını içinde barındırır. Bunlar sürekli değişen oran ve olanaklarla mevcutturlar. O an için gerilemekte olan bir tarz, gelecekte tekrar egemen hale gelebilir.

Buradaki kısa tanımlardan bazıları çalışmamızın sonundaki "Kavramların Kısa Tanımlamaları" bölümünde biraz daha genişletilmiştir.

Meta, artık değer üretiminden ve sınıf mücadelesinden arta kalandır, onların kalıntısıdır.
Iyyy!

Burası eşit fırsatlar ülkesi.
Eğer milyonlarca liraya miras olarak konmayı ve o parayı kârlı birtakım girişimlere yatırmayı reddediyorsan, bu senin hatan.

HEPİMİZ ORTA SINIFIZ, DEĞİL Mİ?

Ekonomik sınıflarla ilgili yaygın düşünce, bu sınıfların gelir miktarıyla belirlendiğidir: zenginler, orta sınıf ve yoksullar. (Eğitim düzeyi, kurumsal güç ve toplumsal statü bu bakış açısıyla ilişkili ikincil özelliklerdir.) Doğru olup olmadığına bakmaksızın bu hatalı bakış açısıyla bile ABD'deki çoğunluk kendisinin orta sınıf olduğunu düşünür.

Sınıfa dair bu sosyolojik yaklaşım kapitalistler tarafından desteklenir, çünkü bu gerçekte var olan egemenlik ilişkisini gizler. Onun yapısını ve içindeki konumumuzu anlamadan bir sistemi yıkamayız. Egemen sınıfı gerçekte olduğu şekilde kavramadan onu mağlup etmek imkânsızdır.

"Orta sınıf" kavramının öne çıkarılması, burjuvazinin kapitalizmin doğasında var olan sınıfsal kutuplaşmayı (ve sınıfların varlığını) inkâr etmek amacıyla gerçekleştirdiği ideolojik bir saldırıdır. Amaçları kendi sınıfsal egemenliklerini görünmezleştirerek pekiştirmektir. "Orta sınıf" miti, sınıf mücadelesini ortadan kaldırır.

Gerçekte ise sınıflar üretimle olan ilişkilerine göre tanımlanır. Üretim araçlarının sahibi kim? Değeri kim üretiyor ve ondan kim kâr sağlıyor? Ürünleri ve süreci kim kontrol ediyor? Herhangi bir kimsenin toplum içindeki sınıfsal konumunu, işte bu soruların cevapları belirler.

Sınıflar, hayatta kalabilmek ve sınıflar arasındaki yapısal çelişkiler içinde kendilerini yeniden üretebilmek için sürekli mücadele ederek varlıklarını sürdürür. Sınıflar ekonomik faaliyetlerin mevcut biçimi tarafından devamlı olarak yaratılan toplumsal egemenlik ilişkilerinin etkisi, sonucu ve somutlaşmasıdır.

Hepimiz orta sınıfız, öyle değil mi? O yüzden oylarımız, çıkarlarımızı kollayan adaya!
Ama önce şu üçüncü koridoru bir güzel temizlemen lazım!

Köleci üretim tarzında çatışan temel sınıflar arasından (efendiler ya da sahipler ile köleler) hangisinin diğeri üzerinde egemen olduğu ortadadır. Feodal üretim tarzında çatışan temel sınıflar arasında (toprak sahipleri ya da derebeyleri ile serfler), kontrolün hangi sınıfa ait olduğunu görmek kolaydır. Ancak kapitalizmde çatışma halindeki temel sınıflar (kapitalistler ve işçiler) arasındaki ilişki belirgin değildir.

Sömürüye dayalı toplumsal ilişkiler pazarla, nesnelerin alınıp satılmasıyla dolayımlanır ve gizlenir. Piyasa mitine göre istediğini yapmakta özgür olan kişiler, eşit değerdeki ürünleri para, emtia ve iş gücü biçiminde takas eder. (Kapitalizmin yarattığı, ilişkilerin insanlar arasında değil de şeyler arasında olduğu yanılsaması, Marx'ın "meta fetişizmi" olarak tanımladığı şeydir.)

Gerçekte ise kapitalist sınıf, ekonomik, politik ve ideolojik hegemonyasını kullanarak bu alışverişin tüm alanlarına egemen olur ve diğer tüm insanların zararına elde ettiği kârı garantilemek için bu insanları baskı ve sömürü altında çalıştırır.

Beni çağırdıkları iş görüşmeleri hep prangalı esaret, seks köleliği ve laboratuarda deneklikle ilgili.
Yüksek lisans derecesi kazanmadığın sürece durum bu, canını sıkma böyle şeylerle!

Bunlar oldukça kısa ve genel tanımlamalardır. Sınıflandırmalar karmaşık gerçekliğe ancak sınırlı bir biçimde tekabül etmektedir. Yine de pratikte yararlı olabilirler. Gerçekte sınıflar arasında kesişim, devinim ve bulanık geçişler söz konusudur, özelikle de her iki yana çekilebilecek olan (ve gayet geniş bir aralıkta katmanlaşan) küçük burjuvazi için durum böyledir. Her sınıfın özgül ikincil özelliklerle birlikte farklı fraksiyonları vardır. Ayrıca her kategorinin kesin sınırlarına ve böylece her birinin içinde kimlerin bulunacağına dair birçok anlaşmazlık da bulunmaktadır.

Bununla beraber kapitalist toplumun iki büyük kampa bölünmüş olduğu açıktır: üretim araçlarına sahip olan ve onları kontrol edenler ile onların sisteminde egemenlik altında tutulan diğerleri, yani işçi sınıfının yanında küçük burjuvazinin kimi bölmelerini ve lümpen proletaryayı kapsayan halk kitleleri. Çatışan temel sınıflar ise kapitalist sınıf ve işçi sınıfıdır.

Bağımlı aile üyelerinin, evin geçimini sağlayan kişi ile aynı sınıfa ait olduğu kabul edilir.

Kapitalist sınıf (ya da burjuvazi):

Kapitalistler, üretim ve dağıtım araçlarına sahip olan ve/veya bunlar aracılığıyla sermayenin genişletilmesi sürecini kontrol eden kişilerdir. Üretim süreci onların lehine işler. Hammadde kaynaklarını kullanarak ve emek sömürüsüyle artık değer elde eder ve biriktirirler (ticaret, rant, faiz ve spekülasyon aracılığıyla kâr elde ettikleri gibi). Bu sınıfın temsilcisi olmaktan faydalananlar da bu sınıfın etkin birer üyesidir.

Kapitalist sınıfa dahil olanlar:

- Mal ve sermaye sahipleri, yöneticiler, büyük şirket ve firmaların büyük hissedarları
- Büyük mülk sahipleri
- Büyük tefeciler: bankacı, yatırımcı ve finansörler
- Uyuşturucu tacirleri
- Üst düzey yöneticiler (sermayenin iktisadi alandaki temsilcileri)
- Üst düzey politikacılar (sermayeyi politik alanda temsil edenler)
- Üst düzey ana akım medya çalışanları (sermayenin ideolojik alanda temsilciliğini yapanlar)

İşçi sınıfı (ya da proletarya):

Kısaca, üretim sürecinde artık değer yaratan sınıftır. Hammaddeye emek gücünü katarak meta üretir ve buna da kapitalistler el koyar. Metalar parayla takas edildiğinde, artık değer kâr olarak realize edilir (gerçekleşir) ve sonra da yeni sermaye olarak tekrar yatırıma dönüşür. Sermayenin özü, varlığının ve gelişiminin maddi ifadesi budur. Sermayenin kendini yeniden üretmesine imkân sağlayan da budur.

Bazıları bu sınıfı daha geniş bir şekilde, yaşamak için kapitalistlere satmak zorunda oldukları çalışma becerileri dışında hiçbir şeye sahip olmayan kişiler olarak tanımlamaktadır. Ancak her ücretli çalışan, emekçi, hizmetli ve gündelikçi, işçi sınıfının bir üyesi değildir. Bu sınıfı tanımlayan şey, onun kapitalistler tarafından artık değer üretmek için kullanılan emek gücüdür.

Emek gücünün "üretken" olmasını sağlayan ölçüt artık değer üretmesidir.

Bu sınıfa dahil olanlar:

- Vasıflı ve vasıfsız sanayi işçileri
- İnşaat işçileri
- Tarım işçileri
- Madenciler ve oduncular/keresteciler gibi hammadde çıkarımıyla ilgili işçiler
- Hâlen iş aramayı sürdüren, işsiz konumdaki çok sayıda işçi (Mevcut durumda üretken değillerdir ancak olma potansiyeli taşırlar. Kapitalizmde asla tam istihdam sağlanmamasının nedeni, işsizlerden oluşan bu "yedek ordu"ya diğerlerinin ücretlerini düşük tutmak için ihtiyaç duyulmasıdır –"Eğer ücretinden/ koşullarından/ işinden memnun değilsen, dışarıda tüm bunları kabul eden bir yığın var.")

Küçük burjuvazi (kelimenin tam manasıyla "küçük"):

Bu sınıf küçük veya bireysel düzeyde –daha fazla sermaye oluşturmak (ve bu sayede kapitalist olmak) için yetersiz, ancak kendi kendini devam ettirmek için yeterli olan– bazı sermaye biçimlerine sahip olabilen kişileri kapsar. Bu bir dükkân gibi fiziksel sermaye veya mühendislik diploması gibi entelektüel sermaye olabilir. Bu türden bireysel sermaye biçimleri, bazı yatırımlar yapılmasını ve kazanç sağlayan becerilerin geliştirilmesini gerektirir. Küçük burjuvazinin üst katmanları burjuvaziye dahil olmak ister ve ideolojik olarak bu sınıfla özdeşleşirler.

Küçük burjuvazi hizmet sektörü çalışanlarını da kapsar; "üretken olmayan" emekçiler/ücretli çalışanlardır bunlar (bu onların ortaya koyduğu hizmetin veya işin yararlılığına dair bir yargılama değildir –bu onların emek gücünün artık değer yaratmadığı, ancak bunun yerine sermayenin dolaşımına yardımcı olduğu anlamındadır). Hizmet çalışanlarının herhangi bir üretim aracına erişimi yoktur ve çoğunlukla ücret karşılığında hizmet mübadelesi sırasın-

da ağır bir boyunduruk altındadırlar. Böylece ideolojik olarak işçi sınıfına yakınlaşma eğilimindedirler.

Küçük burjuvazi özerk bir sınıf değildir. Çünkü kapitalizmde esas çatışma burjuvazi ile işçi sınıfı arasındadır ve küçük burjuvazinin çeşitli katmanları bu iki temel sınıftan birinin kampında yerini alır. Sadakatlerinin yanı sıra çıkarları da, mevcut durumda bu iki temel sınıftan hangisi egemense (kapitalizmde bu burjuvazidir) ona eklemlenme eğilimindedir. Küçük burjuvazinin kapitalizmin etkilerine karşı koyan (hatta bunu ateşli bir şekilde yapan) en hoşnutsuz ve radikalleşmiş katmanları bile, onun varlığına temelden meydan okuyamaz.

Bu geniş kapsamlı sınıfa dahil olanlar:

- Küçük girişimciler ve küçük esnaflar
- Doktor, avukat, mühendis, programlamacı, beyzbol oyuncusu gibi vasıflı meslek sahipleri
- Sanatçı, yazar ve akademisyen gibi entelektüeller
- Öğretmenler, gazeteciler, itfaiyeciler, polis, sosyal hizmet görevlileri, otobüs şoförleri
- Kendi aile çiftliğini işletenler
- Küçük çaplı uyuşturucu satıcıları
- Büro asistanları, tele pazarlamacılar, küçük ofislerde veri girişi yapan kişiler gibi beyaz yakalı çalışanlar
- Satış elemanları, seks işçileri, sağlık çalışanları ve otel çalışanları gibi hizmet çalışanları.

Lümpenler:

Lümpenler (Almanca "kavgacı" kelimesinden gelir) ne üretken toplumsal süreçlerle ilişkili kimselerdir ne de geçim araçlarından bağımsızdırlar. Proletaryanın veya burjuvazinin içinde kökleri bu-

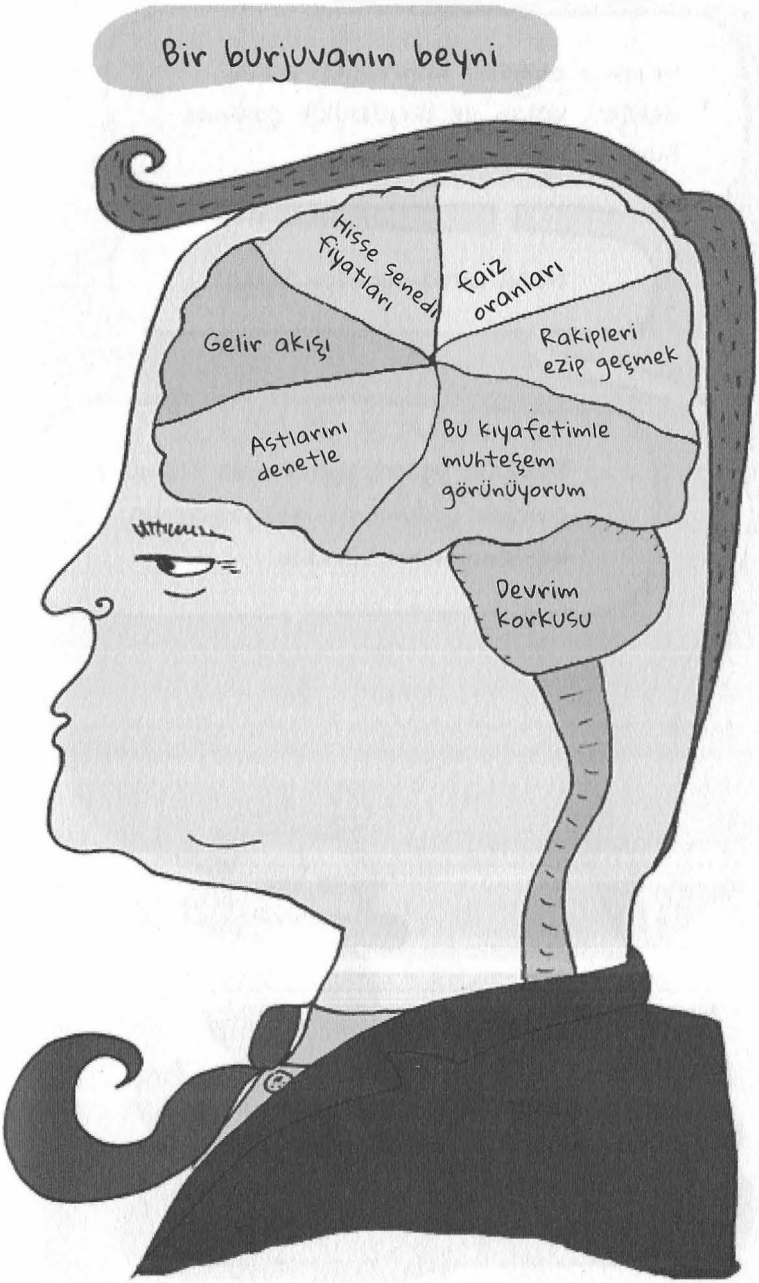
lunabilir ya da onlarla özdeşleşebilirler, ancak sınıftan ayrışmış, deklase durumdadırlar.

Lümpen proletarya içinde olanların sermayeye erişimi yoktur ve her ne sebeple olursa olsun emek gücünü satmak istemezler, bunu yapabilecekleri bir şey olarak görmezler. Devlete, arkadaşlarına, ailelerine veya sadakaya/yardıma bağımlı hale gelebilirler, küçük çaplı hırsızlıklar ve dilencilik yaparak, çöp karıştırarak ya da başkalarının evinde kalarak ihtiyaçlarını karşılayabilirler.

Lümpen burjuvazi içinde olanların ise büyük miktarlarda sermayeye erişimi olabilir fakat herhangi bir miktarıyla (kapitalistlerin yapacağı gibi) yeniden yatırım yapmak yerine sermayenin tamamını harcarlar. Bunlara kapitalistlerin ana babadan veya vakıf fonlarından geçinen yetişkin çocukları denebilir. Ayrıca zimmetine para ve mal geçirme, yolsuzluk ve hırsızlık gibi çeşitli yasadışı yollarla servet edinebilirler (Lümpen burjuvaziyi bürokratik burjuvaziyle karıştırmamak gerekir; onlar devlet aygıtındaki konumlarını kullanarak burada bahsedilen türden eylemlere girişen ve sonra da yasadışı şekilde elde ettikleri kazançlarını kapitalist girişimlere yatıran kimselerdir).

Sınıflı toplumun dışında kalanlar:

Bunlar avcı/toplayıcılar gibi kişisel ihtiyaçlarını küresel ekonomiden bağımsız olarak karşılayanlardır. Hiçbir özel mülkiyet ya da denetim altında bulunmayan topraklara girebilmeleri gerekir; bu yüzden de varlıkları sürekli saldırı ve tehdit altındadır.

Bir burjuvanın beyni
Hisse senedi fiyatları
faiz oranları
Gelir akışı
Rakipleri ezip geçmek
Astlarını denetle
Bu kıyafetimle muhteşem görünüyorum
Devrim korkusu

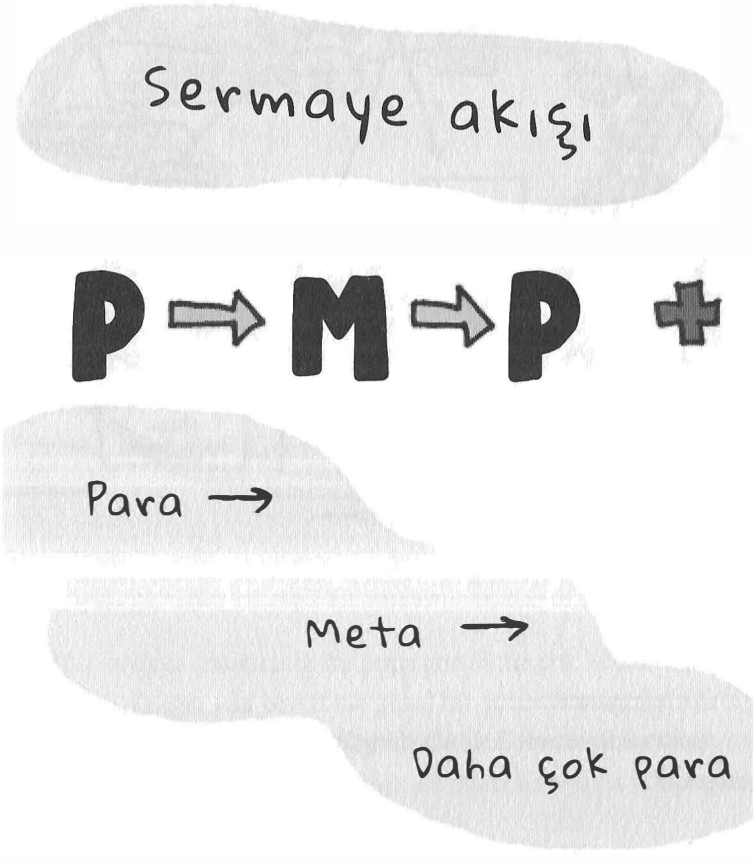

Senin o açgözlü kapitalist ruhun, dehşet, yalan ve ikiyüzlülük çölünde kuruyup gitti.
Nasıl dayanıyorsun buna?
Fabrika ve atölyelerimde ölümüne çalışan çocukların gözyaşlarıyla besleniyorum sürekli.

KISIR EKONOMİK DÖNGÜ

Bu yaprak kanseri tedavi ediyor.
Bütün ağaçları keselim, patentini alalım ve enayileri söğüşleyecek sentezi yakalayalım. Gelsin mangırlar!

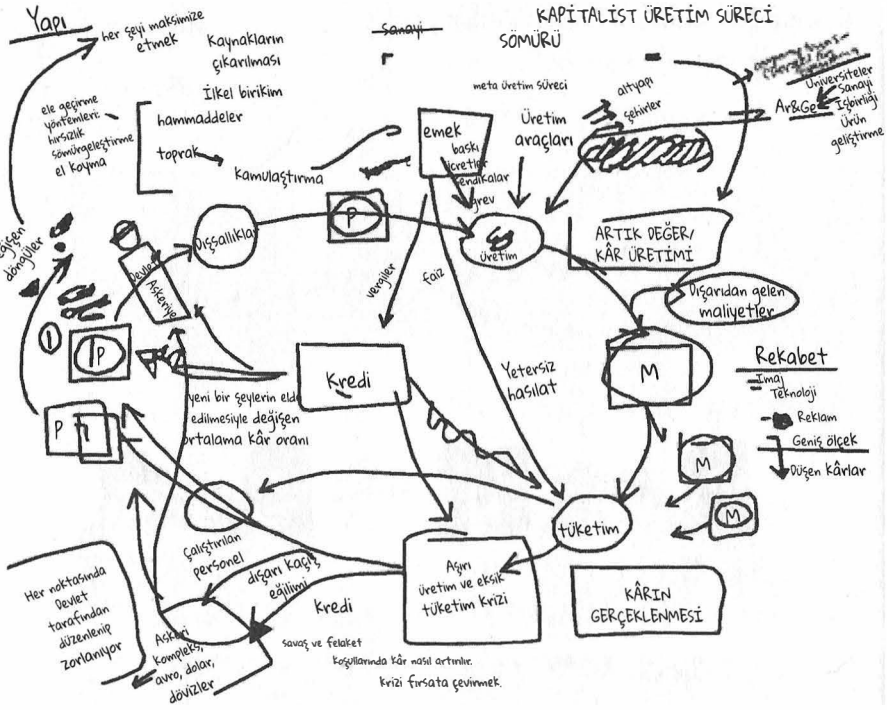
Ürünlerin, topraktan üretim bandına ve sonra da çöp toplama alanlarına gelene kadarki ilerleyişi, zenginliğin en soyut biçimi olan paranın dolaşım ve birikiminde temsil edilir ve ona dayanır.

Kapitalizm bir yanıyla toplumsal bir egemenlik ilişkisidir. Diğer yanıyla da ekonomik bir süreçtir –daha fazla para yaratmak için meta üretimine sınırsızca akıtılan para.

Ancak bu süreç doğrusal değildir; hem döngüseldir hem de ileriye doğru gitmektedir, tıpkı bir spiral gibi.

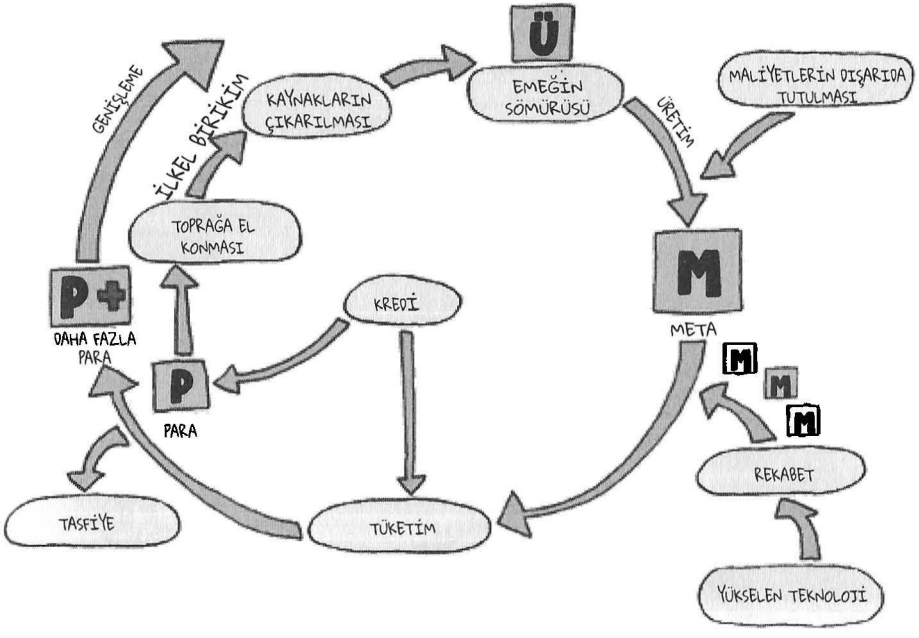
İşte şu şekilde sürecin basit bir betimlemesini ve onun önemli kilit noktalarını görebilirsiniz:

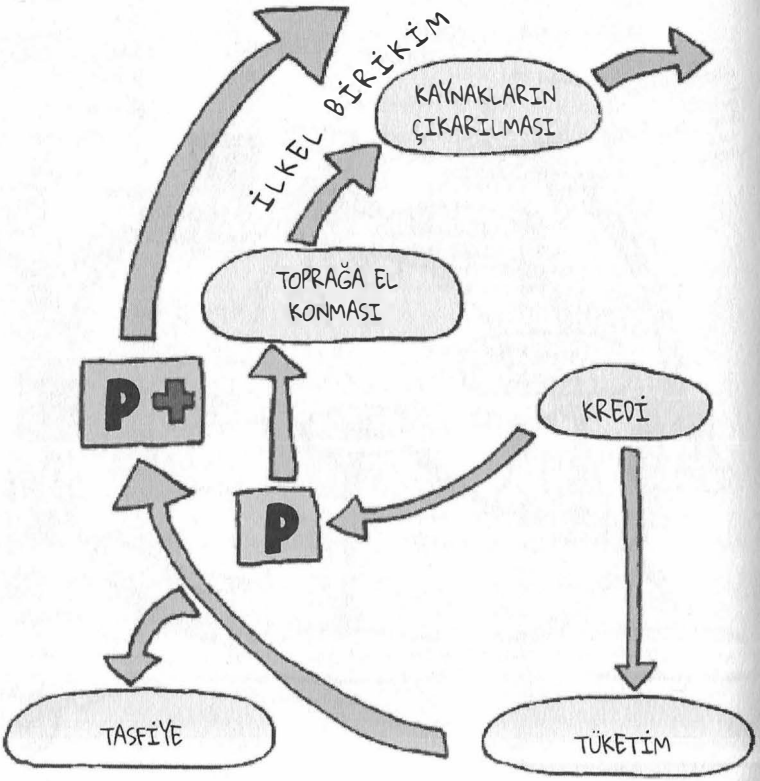
Anladınız mı?

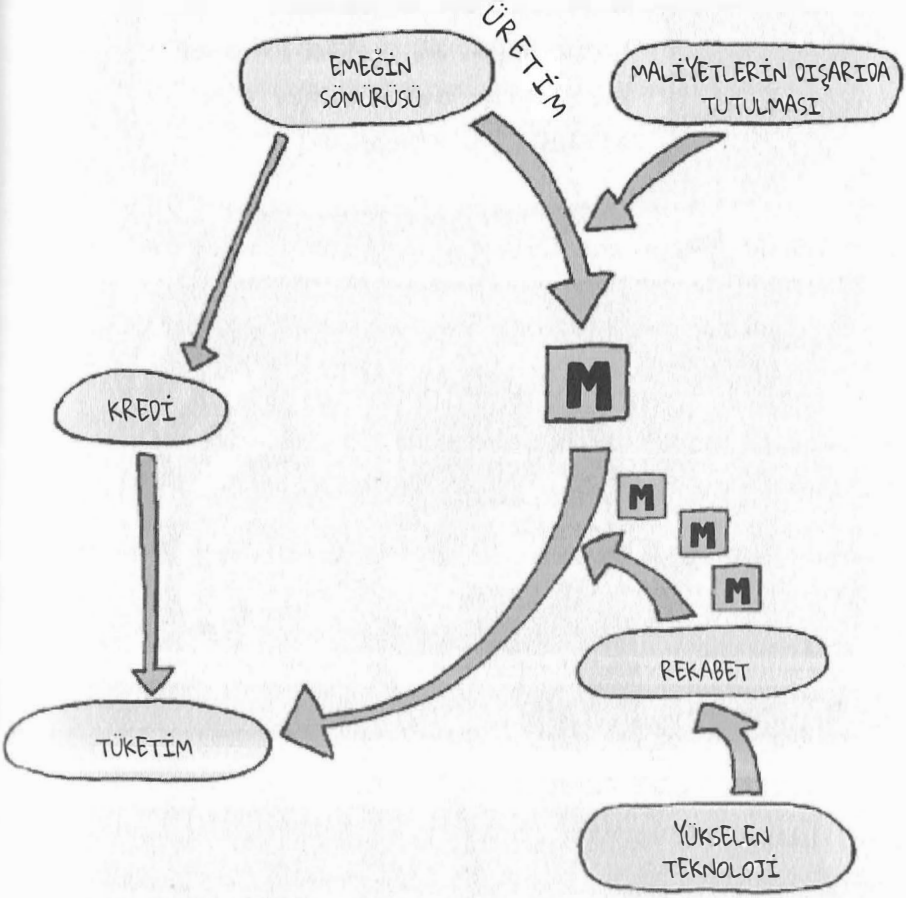
Şaka yapıyorum! Aslında döngünün işleyişi bundan daha karmaşıktır.

İşte burada kapitalizmin temel ekonomik yapısının oldukça basitleştirilmiş ve ister istemez eksik bir temsili ve betimlemesi bulunmaktadır. Bu bir döngü olduğundan –kesin bir kısır döngü– herhangi bir noktadan başlayabiliriz.

(Bir sayfaya sıkıştırınca bu şema gerçekten çok küçük olduğundan ve sayfa eğer yan çevrilirse güzel bir görüntü oluşturmayacağı için ayrıca daha büyük bir versiyon eklendi. Sonraki iki sayfayı yana doğru açarsanız bu bölümdeki tüm adımları kolaylıkla takip edebileceğiniz bir şema göreceksiniz.)

İLKEL BİRİKİM
KAYNAKLARIN ÇIKARILMASI
TOPRAĞA EL KONMASI
P
KREDİ
P
TASFİYE
TÜKETİM

ÜRETİM
EMEĞİN SÖMÜRÜSÜ
MALİYETLERİN DIŞARIDA TUTULMASI
KREDİ
M
M
M
M
REKABET
TÜKETİM
YÜKSELEN TEKNOLOJİ

Efendim, yeni bir ülke daha keşfettim.
Herkesi baştan dümdüz katledeyim mi, yoksa ilk önce bir miktar artık değer elde etmemi mi isterdiniz?

Haydi, kapitalistlerin başladığı şeyle başlayalım: yatırım için para (P).

Halihazırda fazladan zenginlik biriktirmiş bir bankayı, kraliçeyi veya herhangi birini ele alalım; bu kişi ya da kurum, silahlı bir çete toplaması, dünyayı keşfetmesi, zenginliklerin yerini saptaması ve onları çalması için bazı kâşiflere kredi sağlar.

Sürecin ilk bölümü toprak işgali ve doğal kaynakların çıkarılmasından oluşur. Buna aynı zamanda, ilk, ilkel ya da esas birikim de denir.

Bazen bize bunun koloni/sömürge döneminde kaldığı söylenir ama hâlâ devam etmektedir. Emperyalistler için bugünün "devasa yatırım fırsatları"ndan biri hâlâ Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki topraklara konmak, böylece ihracata yönelik makineleşmiş monokültür endüstriyel tarım (geçimleri için çiftçilik ve çobanlık yapanların zorla yerinden edilmesini de kapsamaktadır) işine girmektir.

Dünya Bankası'nın 2001-2010 yılları arasında çok uluslu emlak yatırımcıları ve spekülatörleri için sağladığı sermaye ile bu kesimler halihazırda 203 milyon hektar toprak almış durumdadır. Bankalar sadece 2012'de endüstriyel tarım sektörüne toplamda 6-8 milyar dolar borç para vermiştir. Kamboçya'daki ekilebilir arazilerin yüzde 56 ila 63'ü özel yatırımcılara satılmıştır. Liberya'da arazilerin yüzde 30'dan fazlası elden çıkarılmıştır. 2012'den itibaren bütün Afrika kıtasındaki tarım arazilerinin yüzde 5'i yabancı yatırımcılara satılmış veya kiralanmıştır. Bu arada toprak hakları ihlal edilmiş yerel topluluklardan Dünya Bankası'na karşı 21 resmî şikâyet gelmiştir.*

---

* *Our Land, Our Lives: Time Out on the Global Land Rush* (*Bizim Toprağımız, Bizim Hayatımız: Küresel Arazi Kapma Yarışına Mola*), Oxfam Briefing Note, Ekim 2012.

Tamam, diyelim senin ekonomini mahvettik, aileni öldürdük, toprağını çaldık. Kötüyüz biz.
Ancak yeni fabrikamızda senin için çok cazip bir iş teklifinde bulunmaya hazırız şimdi!

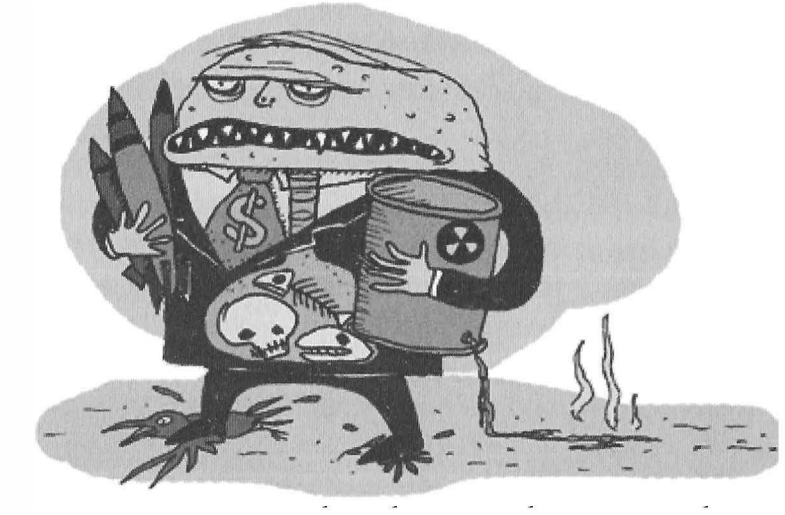
Emperyalistlerin topraklara el koymak için, alenen savaşmaktan tutun da, geçimini tarımla sağlayanları saf dışı etmek amacıyla tahıl fiyatlarını düşürmeye (üretim maliyetinin altında fiyatlarla satmaya) varıncaya kadar çok çeşitli yöntemleri vardır. Bu hırsızlık sayesinde sermaye adına birkaç şey birden halledilmiş olur. Toprağı kim ele geçirmişse istediği gibi kullanabilir, altında ve üstünde ne varsa çıkarabilir. İnsanlar mülksüzleştirildiğinde –toprakları üzerinde artık yaşayamaz hale geldiklerinde– kente taşınmak zorunda kalır ve ücretli çalışmaya bağımlı hale gelirler. İşte işçi sınıfı da bu şekilde oluşturulur ve sürekli yeniden tedarik edilir. Ayrıca bu yolla tüketiciler de yaratılır: Artık topraksız olduğumuzdan barınmak için bir yer, yiyecek ve ihtiyacımız olan tüm diğer şeyleri satın almak zorunda kalırız.

Ben parayı toplarken, bütün işi Sen yapacaksın.
Tamam, ne zaman başlıyorum?

Döngünün bir sonraki bölümü –ki anahtar bölümü de burasıdır– üretimdir.

Kapitalizmin tanımlayıcı özellikleri tam da burada, üretim aşamasındadır: doğal hammaddelerin artık değerin cisimleştiği metalara dönüştürülmesi sırasında emeğin sömürülmesi aşaması.

Az sonra sürecin daha detaylı bir tarifini yapmak için buna geri döneceğiz. Bu konu özel bir bölüm ayırmayı gerektirecek kadar önemlidir.

Bu arada kapitalistlerin ürünlerine değer eklemesinin bir diğer yolu maliyetlerin dışsallaştırılmasıdır. Esasında kapitalistler metaların üretim maliyetlerinin tamamını ödemez. Üretim sürecinden kaynaklanan kirlilik, çevreye boşaltılmaktadır. Asla yapılmayan temizlik bir yana, yaratılan kirlilik sayısız ciddi sonuçlar doğurur ve problemin kaynağı olan kapitalistler bunlar için asla bedel ödemez. Ancak bunun bedeli bizim tarafımızdan, bütün toplum ve bundan etkilenmekte olan bütün canlılar tarafından ödenmektedir.

Bunlardan sende zaten otuz yedi tane var.
Ama o pembe olan yok işte!
çling çlang!
Teşek-kürler
Çok büyük İNDİRİM

Aslında eğer maliyetleri dışsallaştırmasaydılar, dünyanın ilk 20 sanayi sektöründen hiçbiri –bir tanesi bile– kâr edemezdi (*Hiçbir şekilde!*).*

Diğer kapitalistler de bu sırada aynı döngüyü sürdürürler. Bütün metaları piyasaya akar. Rekabet, kapitalizmin ekonomideki başlıca itici gücüdür.

Kapitalistler satış yapabilmek için –birbirini piyasada saf dışı bırakarak veya fiyatları daha fazla kırarak– kendi aralarında rekabet ederler. Genellikle ikisini de yaparlar. Bu, kâr oranının düşmesi için bir basınç yaratır. Rekabeti sürdürmek için kapitalistler üretim maliyetlerini devamlı kısmak zorunda kalır.

Çoğu işte ücretler, değişken maliyetlerin en büyüğüdür. Dolayısıyla ücretleri mümkün olduğunca düşük tutmak için kapitalistler üzerinde muazzam bir baskı vardır. Bunu gerçekleştirmek için, en yüksek istihdamın sağlandığı dönemlerde bile ekonomiyi manipüle ederek işsizlik oranını yüzde 5'in üstünde tutarlar. Böylelikle her zaman, iş için rekabete soyunmuş, ümitsizlik içinde çok sayıda insan bulunur.

Fabrikalarını ücretlerin en düşük olduğu ve baskıcı hükümetlerin işçilerin örgütlenmesini engellediği ülkelere taşırlar. (Eğer hükümet yeteri kadar baskıcı değilse, çabucak çaresine bakılır.)

Daha uzun saatler boyunca çalışması için emekçilere baskı uygular ve her bir işçinin saat başı daha fazla artık değer üretmesi için üretkenliği artırırlar.

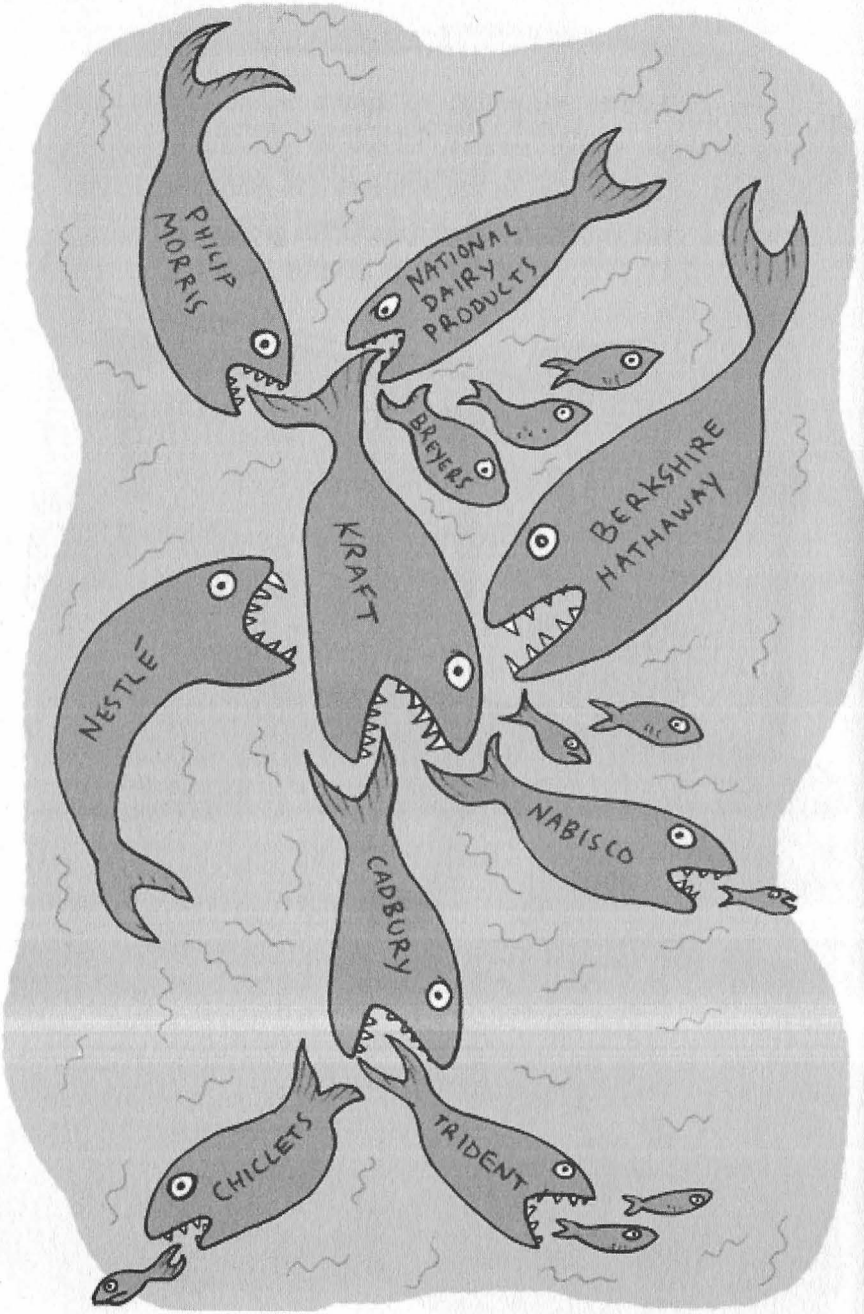
---

* *Natural Capital at Risk: The Top 100 Externalities of Business* (*Doğal Sermaye Risk Altında: İş Dünyasında İlk 100 Dışsallık*), Trucost raporu, 15 Nisan 2013

Kapıyı hemen açma. Biraz daha bekle, böylece asgari ücreti saat başı 20 lira daha düşük verebiliriz.
İŞ

Her kapitalistin verimliliği ve üretim hızını sürekli artırmak amacıyla girdiği rekabet, teknolojik gelişimi hızlandırır. Kapitalistler işçi sayısını en aza indirmek için fabrikalarda makineleşmeye gider ve böylece diğerlerinin önüne geçmeye çalışırlar.

PHILIP MORRIS
NATIONAL DAIRY PRODUCTS
BREYERS
BERKSHIRE HATHAWAY
KRAFT
NESTLÉ
NABISCO
CADBURY
CHICLETS
TRIDENT

Ayakta kalamayan daha küçük şirketler iş dünyasından atılır veya belli sektörlerde tekelleşen daha büyük şirketler tarafından satın alınır. Dünyada tahıl üretiminin yüzde 90'ını dört şirket kontrol ediyor. ABD'de pazar payının yüzde 80'ini dört hava yolu şirketi elinde tutuyor. eBay, ABD ve Avrupa'daki çevrimiçi açık satışların yüzde 90'ını kontrol ediyor. Dünyadaki tüm dizüstü bilgisayarların yüzde 33'ü bir şirket tarafından (Tayvan'daki Quanta Computer) üretiliyor.

Tek bir firma, AB InBev, dünyadaki biraların (200'den fazla marka) neredeyse yüzde 25'ini üretiyor.

ABD şirketi Anheuser-Busch, 2008'de (Belçikalı şirketler Artois ve Piedboeuf'un birleşmesiyle oluşan) Interbrew ve (Brezilyalı firmalar Antarctica ve Brahma'nın birleşmesiyle oluşan) AnBev'in birleşmesiyle oluşan InBev tarafından satın alındı. Süreç boyunca InBev; Labatt (Kanada), Fujian Sedrin (dünyanın bira pazarındaki en büyük üçüncü bira işletmesi) ve birkaç Latin Amerikan firmasını daha satın aldı.

Anheuser-Busch, kendilerinden daha düşük bir fiyatla bira satmaya kalkışan şirketleri, kendilerinin ondan da düşük bir fiyatla bira satabileceği yönünde tehdit ettiğinden, kötü bir üne sahipti. Bu, bira fiyatlarını yüksek tutmak için çok etkili bir taktiktir.

Pazardaki güçleri, fiyatları kontrol etmek amacıyla çeşitli araçlar geliştirmek ve kâr oranındaki düşme eğilimine karşı koymak için tekellerin yolunu açar. Yani yerel esnaf düşüşe geçerken, büyük petrol şirketleri (ve bira tekelleri) her zamankinden daha çok para kazanır.

Üretimde yaratılan artık değer, kâr olarak serbest kaldığı tüketim anına kadar metanın içinde kilitlidir.

Saç kurutma makinesi ya da bir kutu donmuş waffle satın almak için parayı bastırdığınızda, kapitalistlerin amacını gerçekleştirmiş olursunuz.

Şimdi kapitalizmin en büyük çelişkilerinden birine geldik. Kâr elde etmek amacıyla kapitalistler işçileri *sömürmek* zorundadır, diğer bir deyişle onlara üretmiş oldukları metaların değerinden daha azını öderler. Böylece pazardaki toplam değer ülke içindeki nüfusun ödeyebileceğinden (ve tüketebileceğinden) her zaman daha fazladır. Piyasalar doygunluğa ulaştığında bu durum aşırı üretim krizi denen şeye neden olur. Çok fazla şey vardır ve insanlara bunların tümünü satın almak için asla yeteri kadar para ödenmez –ödenemez.

(Lütfen yukarıdaki paragrafı tekrar okuyun; orada kapitalizmdeki aralıksız ekonomik büyümenin neden tartışmasız biz şekilde zorunlu olduğuna –ne kadar yıkıcı olduğunun bir önemi yok– ve böylelikle neden sistemin düzeltilemeyeceğine ve parçalanmak zorunda olduğuna dair oldukça net bir açıklama bulunmaktadır.)

Her bir kapitalistin amacı kârını maksimize etmek, diğer bir deyişle, yeni sermaye olarak yeniden yatırım yapmak için mümkün olduğu kadar fazla artık değer biriktirmektir. Ama aşırı miktarda artık değer genel olarak sistem için sorunlara neden olur. Artık değerin tamamı ekonomiye geri emilemez.

Peki, onunla ne yaparlar? Değerini kaybetmesi için öylece ortalıkta bırakamazlar; bu artık değeri bir şekilde işin içine katmak zorundadırlar.

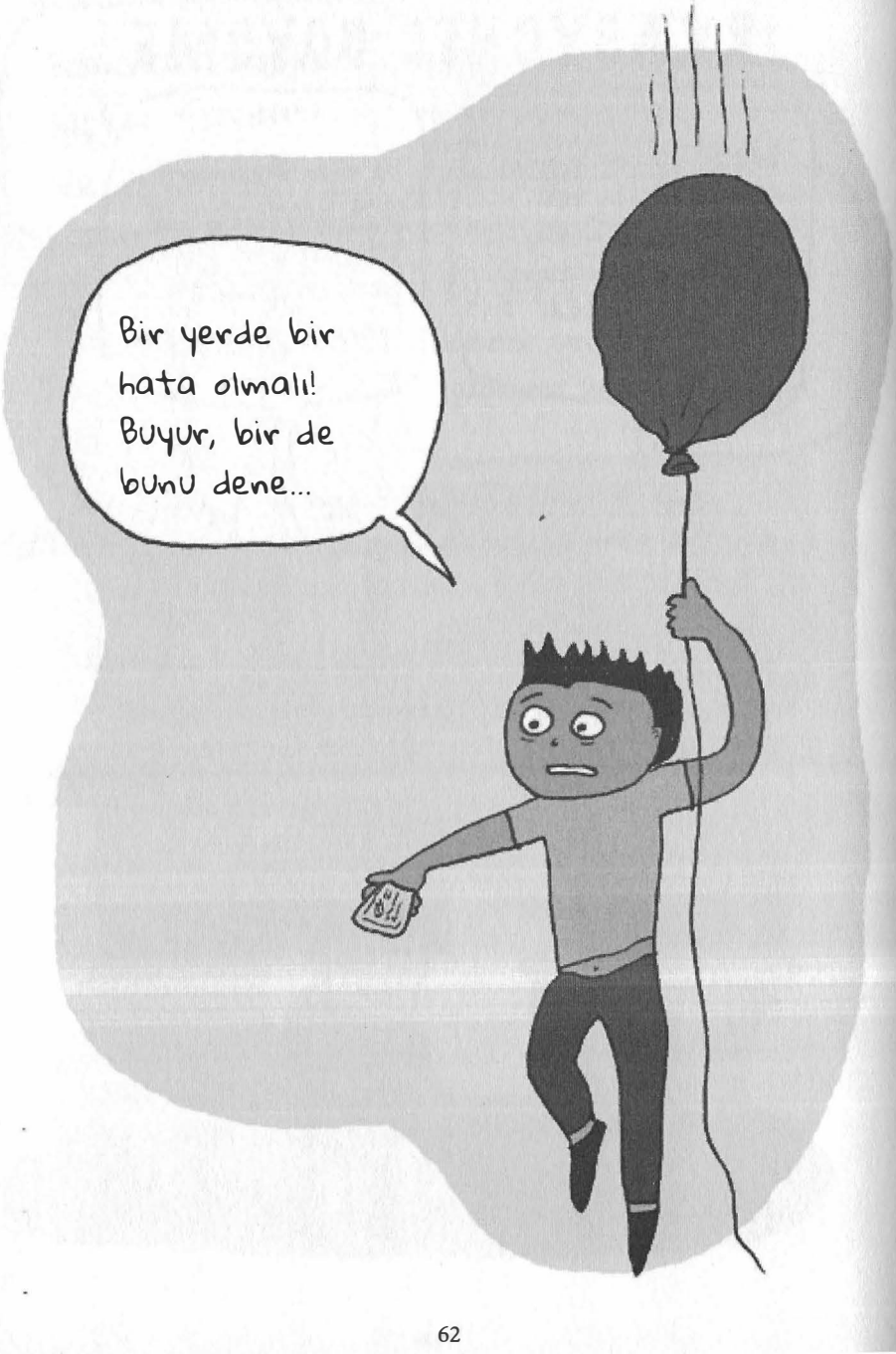
ARTIK DEĞERİN GERÇEKLEŞMESİ

Fakat bu şeyin hiçbir faydası ve işlevi yok!
... işte biz de tam bu yüzden, bu Allahın belası şeyin reklamını yapmak zorundayız ya!

İRRASYONEL BÜYÜME

Bir yerde bir hata olmalı! Buyur, bir de bunu dene...

Artık değerin bir kısmı kapitalistler tarafından kişisel kullanım amacıyla cebe indirilir. Aşırı yüksek maaş ve ikramiyelerle müsrif bir yaşam sürmek için kullanılır.

Artık değerin bir kısmı basitçe çöpe atılır; israf, savaş (ABD'nin örtülü bütçesinin yüzde 54'ten fazlası, saldırgan emperyalist dünya hegemonyasını sürdürmek ve bu süreçte milyonlarca insanı terörize edip katletmek için harcanıyor) ve güya uluslararası "yardım" denen şey için bertaraf edilir. Bu son ikisi aynı zamanda daha fazla kâr sağlamak için merkezî bir işleve sahiptir, sorunu bütünsel olarak daha fazla kızıştırsalar da sürdürülmek zorundadırlar.

Tüketim ekonomisini borç temeline dayandırıp kredi pompalayarak, tüketim seviyesini çaresizce artırırlar. Asla tamamının ödenemeyeceğini bildikleri halde çılgınca borç senedi ve tahvil çıkarırlar. Bu da tabii ki iktisadi balonlara ve giderek daha da kötüleşen istikrarsızlığa neden olur.

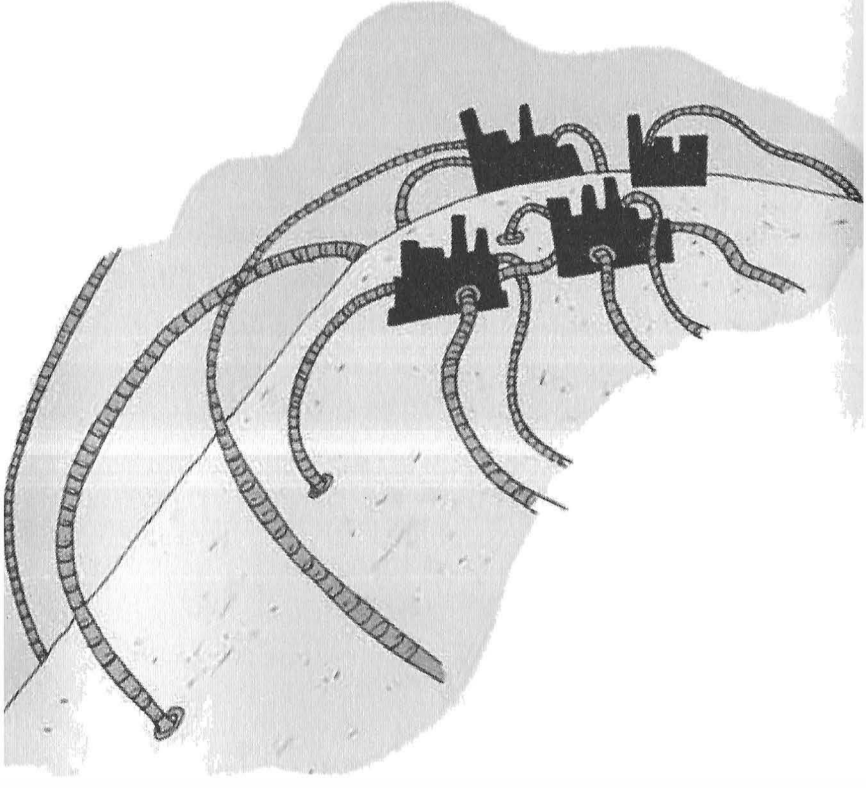
Kapitalistler sürekli yeni pazarlar açmaya ve bunların kontrolünü ele geçirmeye çalışmak zorundadır. Bu emperyalizmin itici güçlerinden biridir. Birden fazla ülke bunu yaptığında büyük emperyalistler arası çatışmalar meydan gelir. Bu rekabet –hiçbir şekilde ahlaki bir konu değildir– 20. yüzyılın iki büyük emperyalist savaşına ("Dünya Savaşı" olarak adlandırılır) neden oldu. Yani her iki emperyalist savaşta da pazarlar ele geçirildi ve fazla ürünler yok edildi –böylece kapitalizm bir taşla birden çok kuş vurmuş oldu.

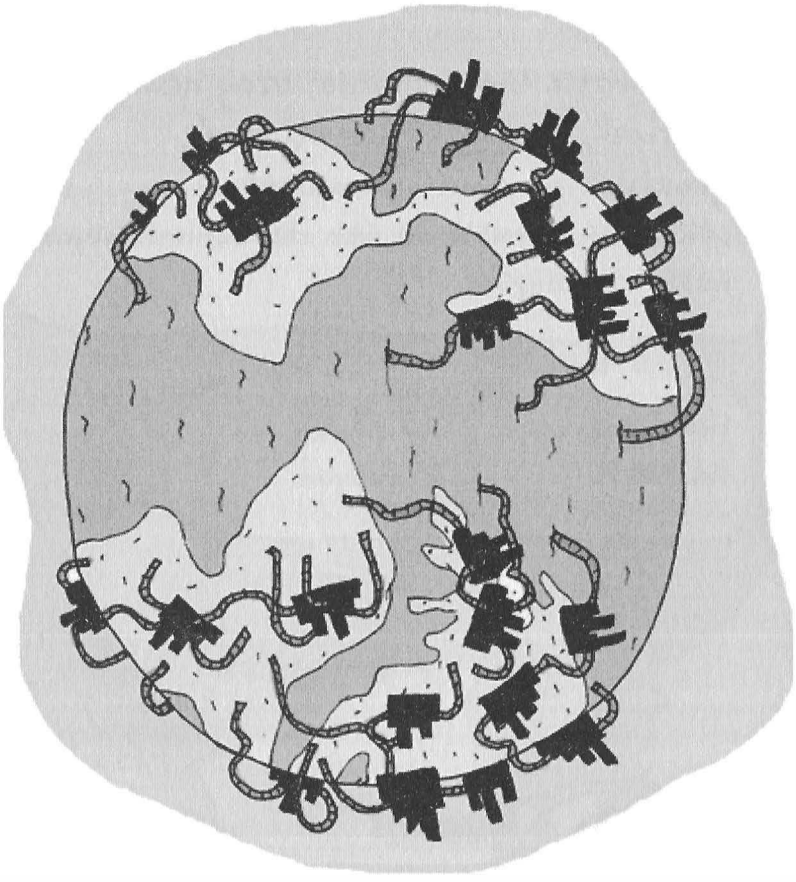

Bu bebek, en iyi satış performansı gösteren çok amaçlı çözümlerimizden biri, tam da sizin gibi işleri çok yoğun emperyalist süper güçler için geliştirdik.
Oooh!
AŞIRI ÜRETİM SORUNUNU ÇÖZER!
RAKİPLERİ ALT EDER!
YENİ PAZARLAR AÇAR!

Bu pazarı, adil ve düzgün olmaya ikna ettim. "Demokrasinin Yeniden İnşası Hizmetleri" ® adlı ürünümün zorunlu satın alma işlemine başlayabilirler!

Şimdi ekonomik döngünün başına, artık değerin yeniden yatırıma dönüşmesine geri dönelim. Her bir şirket, diğerleri üzerinde, yalnızca genişleme yoluyla rekabet üstünlüğü elde edebilir. Bir bütün olarak kapitalizmin makul ölçüde istikrarlı bir şekilde işlemesi, sermaye yatırımının (özellikle ağır sanayide) sıkıntıya girmeye değmesi ve herkesin faiz ödemesini tolere edebilmesi için, en azından yıllık yüzde 3 büyüme sağlanabilmelidir.

Böylece döngü işlemeye devam eder ama daha da büyüyerek. Sonraki turda daha fazla hammadde çıkarmak, daha fazla emek sömürmek, daha fazla ürün üretmek, daha fazla israfa neden olmak, daha fazla kâr elde etmek zorundadır. Büyüme doğrusal değildir çünkü döngünün her bir turu öncekine göre devasa boyutlardadır.

Aralıksız büyüme kolay bir şey değildir. Haberlerde sık sık bunun nasıl işlemeye devam edeceğini çözmeye çalışan iktisatçıları ve politikacıları görürüz. Ancak ekonomiler doygunluğa ulaştığında, kârlı yatırım olanakları azalır. Böylece daha çok sayıda şeyi bir kâr üreticisi haline dönüştürmek, özelleştirmelerle her yanımızı kuşatmak ve duygularımızdan DNA'larımıza kadar yaşamımızın her alanına parasal değer biçmek için yeni yollar keşfetmek zorundadırlar.

Demokratik bir toplumda, uzay gemisi üretmek, casus İHA'lar uçurmak, genetikle oynamak ya da petrol çıkarmak konusunda sen de benimle aynı haklara sahipsin.
Hadi, doğrudan işe koyul.
Önden sen buyur.

META

Şimdi metanın ne olduğunu tanımlayacağız ve artık değerin nasıl üretildiğini inceleyeceğiz.

Burada, bir sonraki sayfada, metamız var. (Sarı dikdörtgen. Kendinizi olayların akışına bırakın.)

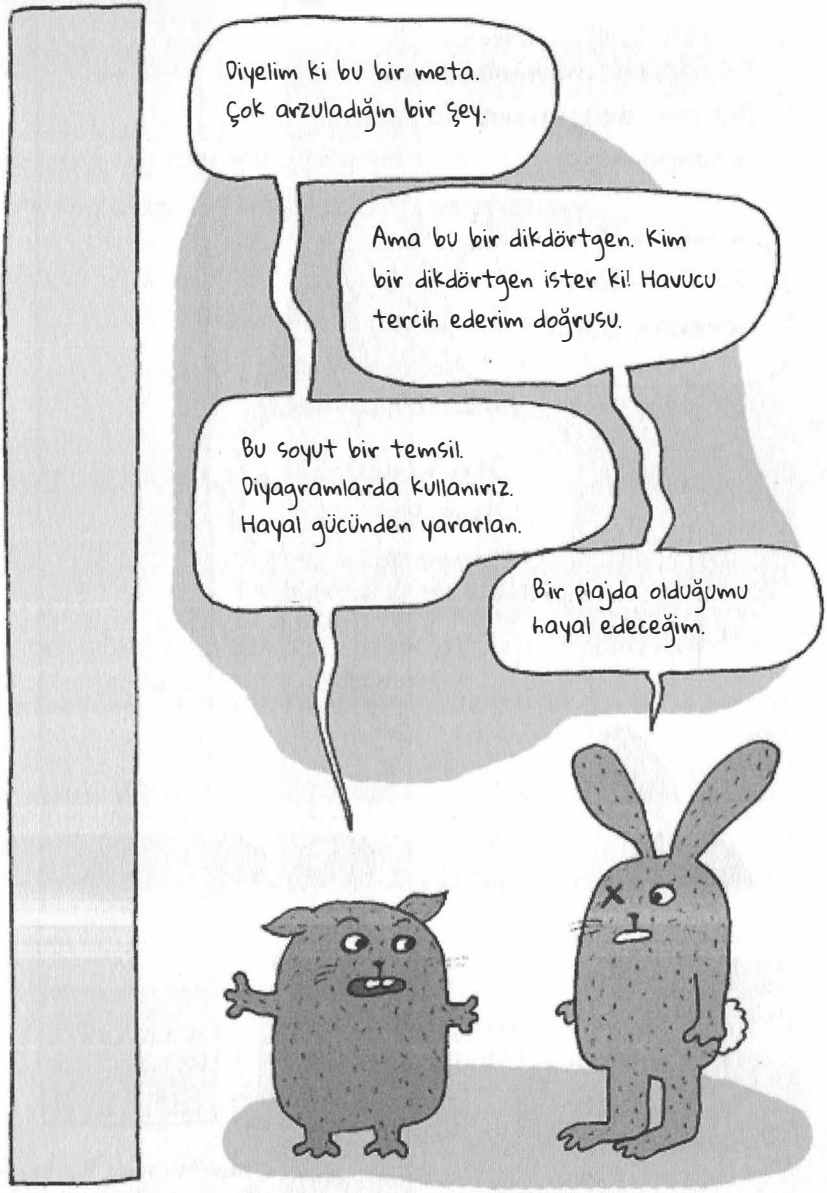
Kapitalist dediğimiz kişi, mevcut durumda, yağma ve mülksüzleştirmenin (daha önce sözünü ettiğimiz kâşifleri ve eşkıya çetelerini hatırlayın), kaynak çıkarmanın, eşitsiz mübadelenin ve sömürünün önceki döngüsü sayesinde üretim araçlarını (fabrika, makine, hammaddeler ve diğerleri) zaten elde etmiş bulunmaktadır.

İlkel birikim, hammaddeleri elde etme yolu olmayı sürdürmektedir. Aslında bu kapitalistlerin veya temsilcilerinin, toprakları istila etmesi, (halihazırda orada yaşayanlara etkilerini hiç umursamadan) harabeye çevirmesi ve satılacak bir şeye dönüştürülebilecek her ne varsa alıp kaçması demektir. Bunu silahlanmış bir grup haydutla değilse, o zaman yasalarla, parayla ve diğer ikna edici gasp yöntemleriyle yaparlar.

Kapitalizmin önceki biçimi eşitsiz ticaretle kâr biriktirmenin bir yöntemi olan merkantilizm idi. Bu dönem, sanayinin gelişimi için başlangıç sermayesini sağladı.

Bugünkü haliyle kapitalistler; üretim araçlarını, yani önceki sömürü döngüsünden elde edilen, sermaye olarak sürekli yeniden yatırım yapmaya elverişli hale gelen artık değeri çoktan ellerinde bulundurmaktadır.

META

Diyelim ki bu bir meta. Çok arzuladığın bir şey.
Ama bu bir dikdörtgen. Kim bir dikdörtgen ister ki! Havucu tercih ederim doğrusu.
Bu soyut bir temsil. Diyagramlarda kullanırız. Hayal gücünden yararlan.
Bir plajda olduğumu hayal edeceğim.

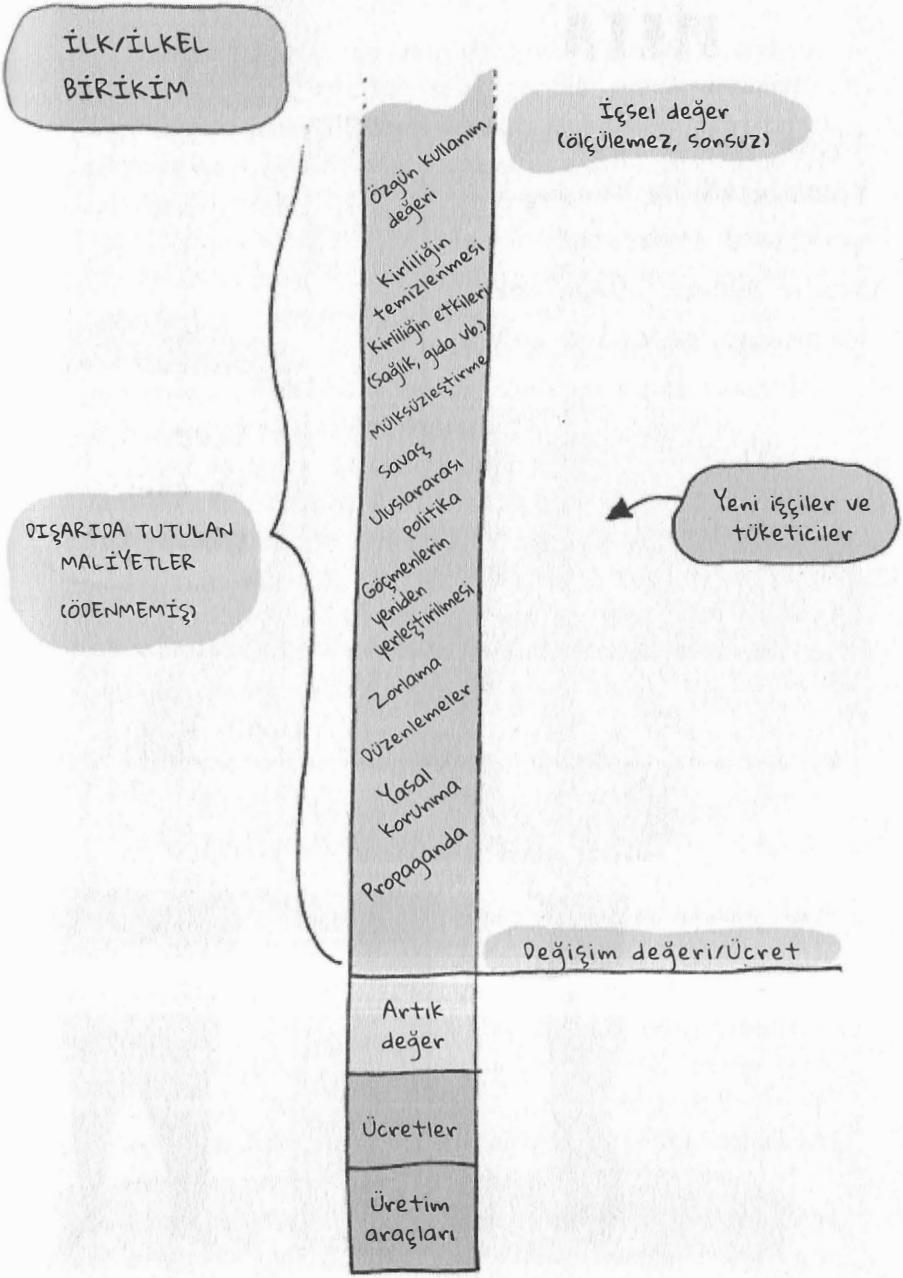
META

Şekil 2

Kapitalist, hammaddelere ve üretim araçlarına katkıda bulunur.

* Tam tersine: Biz kendi işimize bakıyoruz!

İLK/İLKEL BİRİKİM
İçsel değer (ölçülemez, sonsuz)
Özgün kullanım değeri
Kirliliğin temizlenmesi
Kirliliğin etkileri (Sağlık, gıda vb.)
Mülksüzleştirme
savaş, Uluslararası politika
Göçmenlerin yeniden yerleştirilmesi
Zorlama
Düzenlemeler
Yasal korunma
Propaganda
DIŞARIDA TUTULAN MALİYETLER (ÖDENMEMİŞ)
Yeni işçiler ve tüketiciler
Değişim değeri/Ücret
Artık değer
Ücretler
Üretim araçları

META

İşçiye sadece hayatta kalabileceği ve kendini yeniden üretebileceği kadar ödenir. Günün geri kalanında bedavaya çalışır.

Hiçbir üretim aracına sahip olmayan ve bunları kontrol edemeyen işçiler, kapitalistlere emek gücünü satmak zorundadır. Kapitalistler için meta üretmek amacıyla kullanılacak olan bu emek gücünün kendisi de bir meta olarak satılmaktadır. Fiyat (ücret olarak ödenir) emek gücü tarafından üretilecek metaların değerine değil (doğrusu bununla hiçbir ilgisi yoktur) ama kabaca emek gücünün *kendi* üretim maliyetine bağlıdır: işçinin geçimine, kendini yeniden üretmesine ve sınıfın kendini yeniden hazır hale getirmesine. Ancak ağır koşullardaki kapitalist ve/veya emperyalist hegemonya nedeniyle, işçiler genellikle hayatta kalmak için gerekli olanın altında bir ücreti kabul etmek zorunda kalır.

İşçiler bir işgünü süresince, aldıkları ücret miktarından daha fazla değer üretir. Emek gücüne, ürettiği bu ekstra değer için ödeme yapılmaz. Ödenmeyen bu değer artık değerdir.

Bizim örneğimizde, bir günlük ücretin 50 $ ve üretimle ilişkili diğer maliyetlerin de –malzemeler, makinelerin yıpranma payı, fabrika kirası ve diğer girdiler– günlük 50 $ olduğunu varsayalım. Maliyetlerin toplamı 100 $ eder.

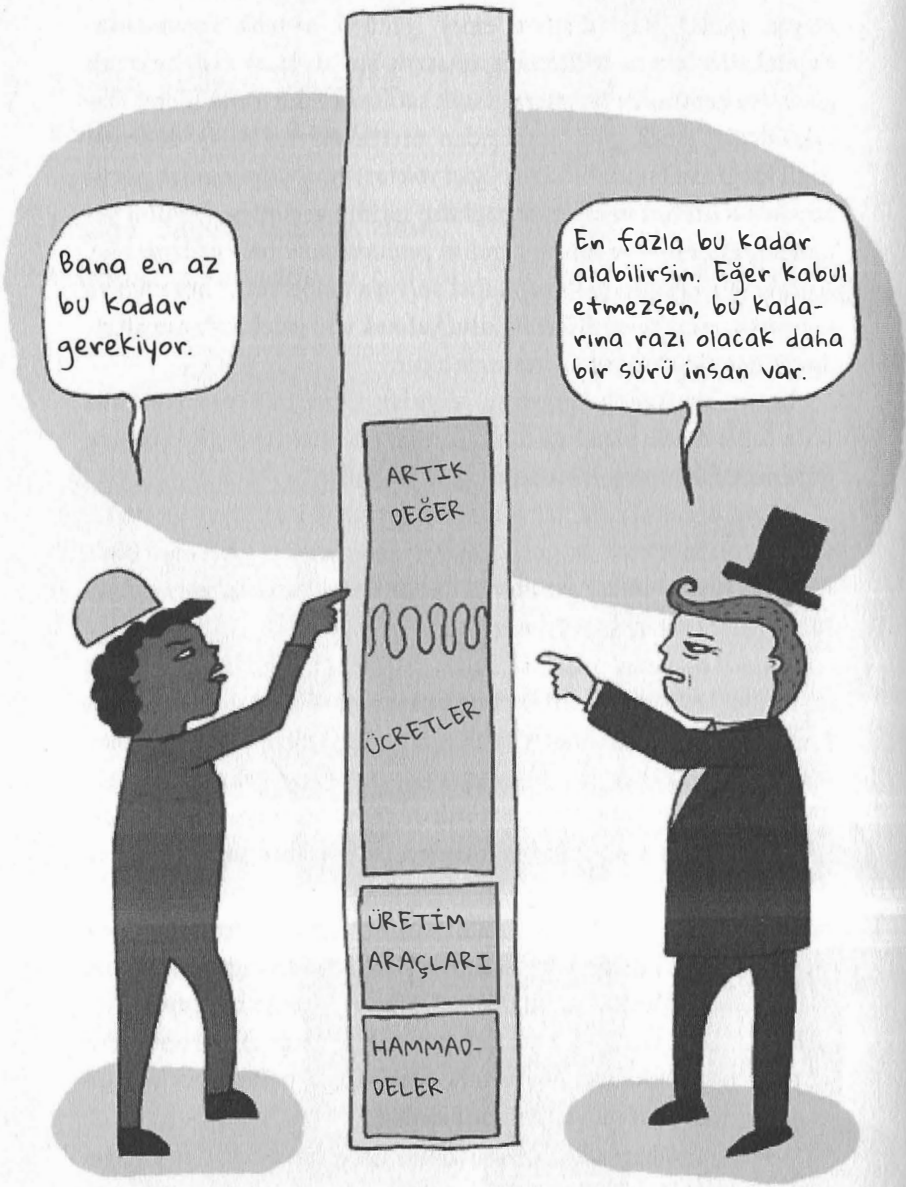
Kapitalist, emek gücünü çalıştırır. Diyelim ki her işçi bir saatte (ortalama değişim değeri) 50 $ değerinde mal üretiyor olsun. Bu da üretimle ilgili bütün maliyetlerin –ücret ve girdilerin toplamı olan 100 doların– iki saat içinde karşılandığı anlamına gelir. İşçinin günün geri kalanında ürettiği şey artık değerdir. Eğer iş günü 8 saat ise artık değer 300 $ eder. Ürünün değeri ise hepsinin toplamı olarak 400 dolardır.

Üretim araçlarının özel mülkiyetinin kapitalistlere ait olması, işçilerin ürünü alıkoymak için hiçbir yasal hakka sahip olmamasını meşrulaştırır. Böylece kapitalistler işçilerin ürettiği her şeye el koyabilmektedir. Ücret ve artık değerin miktarı mücadele konusudur ve toplumsal ilişkilerin (ekonomik, ideolojik ve politik) her alanında yürütülen sınıf mücadelesiyle belirlenir.

Sonrasında kapitalist, ürünü kendi değerine satar. Artık değer zaten ürünün içindedir, üretim sürecinin kendi içinde ortaya çık-

META

Şekil 4

Bana en az bu kadar gerekiyor.
En fazla bu kadar alabilirsin. Eğer kabul etmezsen, bu kadarına razı olacak daha bir sürü insan var.
ARTIK DEĞER
ÜCRETLER
ÜRETİM ARAÇLARI
HAMMADDELER

Bunu ben yaptım. Neden benim olamıyormuş?
Parasını ödeyemezsin.
ARTIK DEĞER
ÜCRET

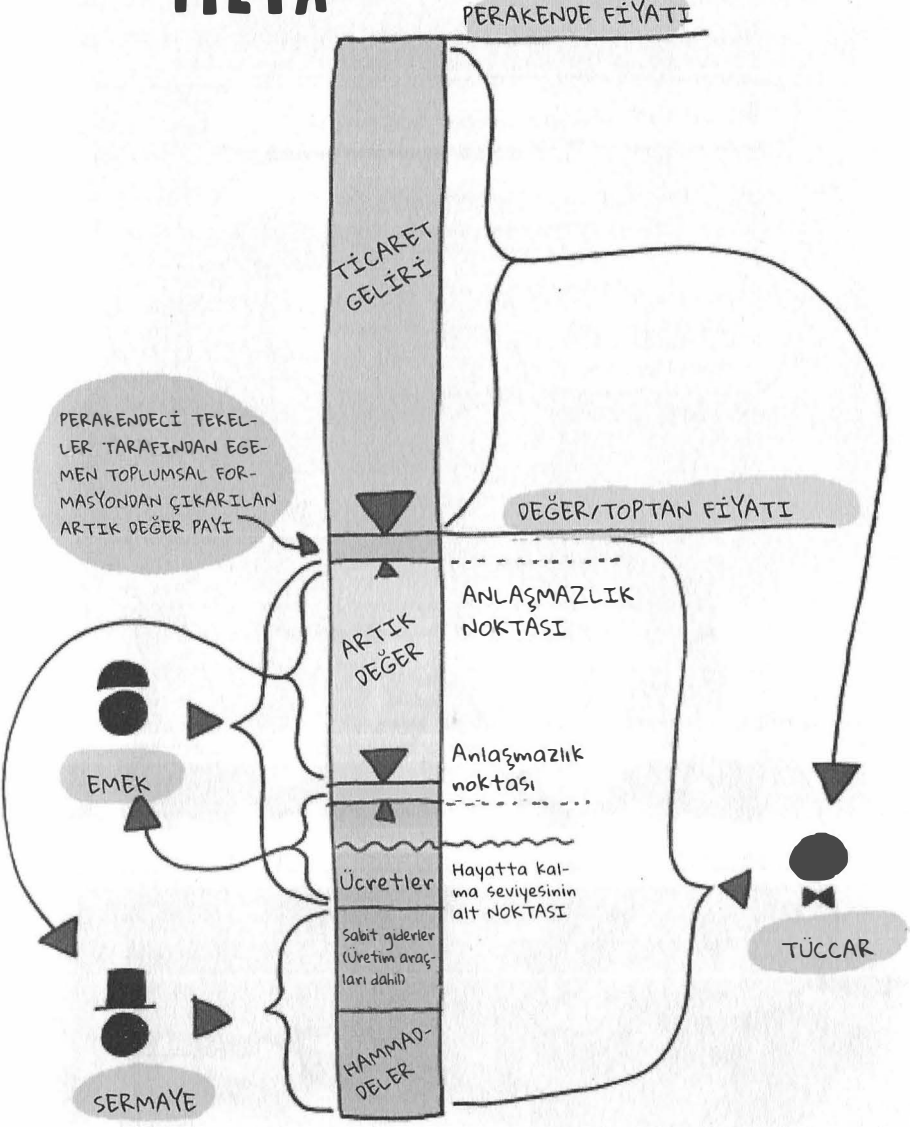
mıştır. Satış aşamasında kâr olarak gerçekleşir/realize olur. Ürünü eğer bir perakendeci satın alırsa son perakende fiyatına bir miktar daha eklenir. Bu ilave artık değer değil, tüccar ve tüketici arasındaki eşitsiz değişimin getirdiği bir yüktür. Tüccarların/perakendecilerin piyasa gücü daha büyük olduğu için tüketici metanın asıl değerinden fazlasını öder.

Eğer perakendeci bir tekel ise piyasa gücünü kapitalistleri egemenliği altına almak, alım fiyatını metanın asıl değerinin altına indirmek için kullanabilir. Bu emperyalizmin tezahürlerinden biridir, hegemonya altında tutulan ülkelerden artık değer elde etmenin bir yoludur. Bu durum kapitalistin üzerinde bir basınç oluşturur ve o da sırası geldiğinde işçilerin üzerindeki basıncı yoğunlaştırır. İşçilerin ücretleri sıklıkla aşağı ve daha aşağı çekilir, "hiçbir şey"den yalnızca bir tık fazlasını alırlar.

Şekil 5

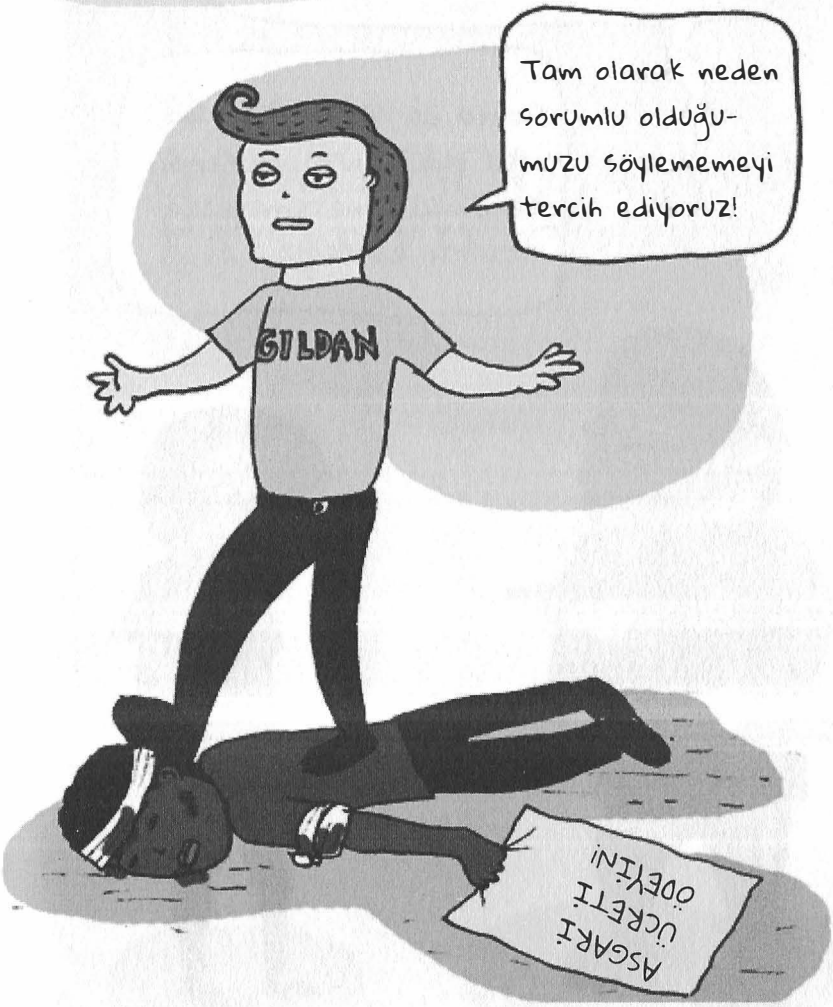
META

PERAKENDE FİYATI
TİCARET GELİRİ
PERAKENDECİ TEKELLER TARAFINDAN EGEMEN TOPLUMSAL FORMASYONDAN ÇIKARILAN ARTIK DEĞER PAYI
DEĞER/TOPTAN FİYATI
ANLAŞMAZLIK NOKTASI
ARTIK DEĞER
Anlaşmazlık noktası
EMEK
Ücretler
Hayatta kalma seviyesinin alt NOKTASI
Sabit giderler (Üretim araçları dahil)
HAMMADDELER
TÜCCAR
SERMAYE

Walmart ve Gildan gibi çok uluslu dev perakendeciler tarafından gerçekleştirilen aşırı sömürünün bir uygulamasını görüyoruz.

Kanadalı bir giyim firması olan **Gildan**'ın dünyanın dört bir yanında fabrikaları bulunmakta ve "toplumsal sorumluluk" sahibi olduğu iddiasında.

Size saldırmak, sizi katletmek, toprağınızı çalmak ve çocuklarınızı köleleştirmek için buradayız.
Sonra da sizin yoksul bir ülke olduğunuzu ve kendi kendinizi yönetemeyeceğinizi ilan edeceğiz.

KAPİTALİZM NEDEN BU KADAR YIKICIDIR?

Sorun birey olarak kapitalistin açgözlü olması değildir (her ne kadar açgözlü olsalar da). Bu yapısal bir sorundur. Kapitalistler, sermayenin kendini yeniden üretirken yarattığı ve talep ettiği pozisyonları dolduran toplumsal birimler/temsilcilerdir. Sermayenin kendi devinimi, ihtiyaçları ve kendine özgü bir yaşamı vardır. Sermayedar, sermayenin hizmetçisi veya kâhyası olarak, her ne şekilde olursa olsun artık değeri azami seviyeye çıkarmaya mecburdur.

Kapitalizm farklı krizlerin birbirine yakınlaştığı bir dönemden geçmektedir: aşırı üretim krizi, mali istikrarsızlık ve ekolojik yıkım. Henüz üretimde bir gevşemeye yol açmasalar da, hızla ilerlemektedirler. Üretim öylesine akıl almaz boyutlara ulaşmaktadır ki, Çin'de henüz içinde kimse yaşamasa da her yıl 12 ila 24 yeni büyük şehir inşa edilmektedir.* Aynı zamanda, ülkenin akarsularının yüzde 80'inde canlı yaşamının son bulması bir tesadüf değildir.

Sanayide ve madencilikte kaydedilen genişlemeler küresel boyutlarda ölümcül ekolojik krizlere neden oluyor. Daha bugünden radyoaktif yağmurumuz, metan gazı salınımlarımız, kontrol edilemeyen yangınlarımız, süper kasırgalarımız, yükselen denizlerimiz, gözleri olmayan karideslerimiz ve kibrit çakıldığında tutuşabilen şebeke suyumuz var. Eğer kontrol altına alınmazlarsa, kirlilik, su kıtlığı, nükleer radyasyon, toprak erozyonu, küresel ısınma ve jeoloji çalışmaları yeryüzündeki bütün yaşamı yok edecek. Ancak kapitalistler için, ekonominin yapısal iç krizleri ekolojik krizlerden bile daha acil ve önemlidir. Ekolojik kriz basit bir biçimde ikincil bir tahribattır, temel uğraşlarının bir etkisi veya sonucudur. Kapitalist büyüme zorunluluğu inkâr edilemez.

---

* *China's Real Estate Bubble (Çin'in Gayrimenkul Balonu),* 60 Minutes, 3 Mart 2013.

Eğer bundan yakıt çıkarabilirsek, tüm dünyayı iki haftada ölü bir yapışkana çevirebilir.
Öngörülen kâr marjı nedir?

Sınırları belli bir gezegende, sınırsız bir büyüme sağlayamazsın!
Sen kesinlikle bir iktisatçı değilsin!

Durum açıkça ortada ama pek sık dile getirildiği söylenemez: Sınırları olan bir gezegende sınırsızca büyüyemezsiniz.

Bugün aşırı üretim krizi ağırlaştı ve sistem sınıra dayandı. Bütün fiziksel sınırlarının sonuna ulaşıyor. Kapitalistler, gidecek bir yeri olmadan hızla biriken paralarını yatıracak kârlı yerler bulmak konusunda çaresiz durumdalar. Bank of America'nın stratejik varlıklardan sorumlu başkanı David Bianco, 2010 yılında şöyle demişti: "Nakit para, şirketlerin onunla ne yapacaklarını hesaplamalarından daha hızlı birikiyor."

2011'de ABD'deki şirketler 1.6 trilyon dolarlık nakit paranın üstünde oturuyorlardı. Warren Buffett ve Bill Gates gibi kodamanlar, vergilendirilme isteklerini dile getirdiler ve yardım kuruluşlarına, vakıflara milyarlarca dolar akıttılar. Tabii ki hayırseverlik büyük kârlar sağlar, böylece sistem daha da fazla doygunluğa ulaşır, ancak aynı zamanda ek yatırım fırsatları da yaratır.

Ah, yoksa siz hayırseverliğin amacının insanlara yardım etmek olduğunu mu düşünüyordunuz?.. Ne tatlı.

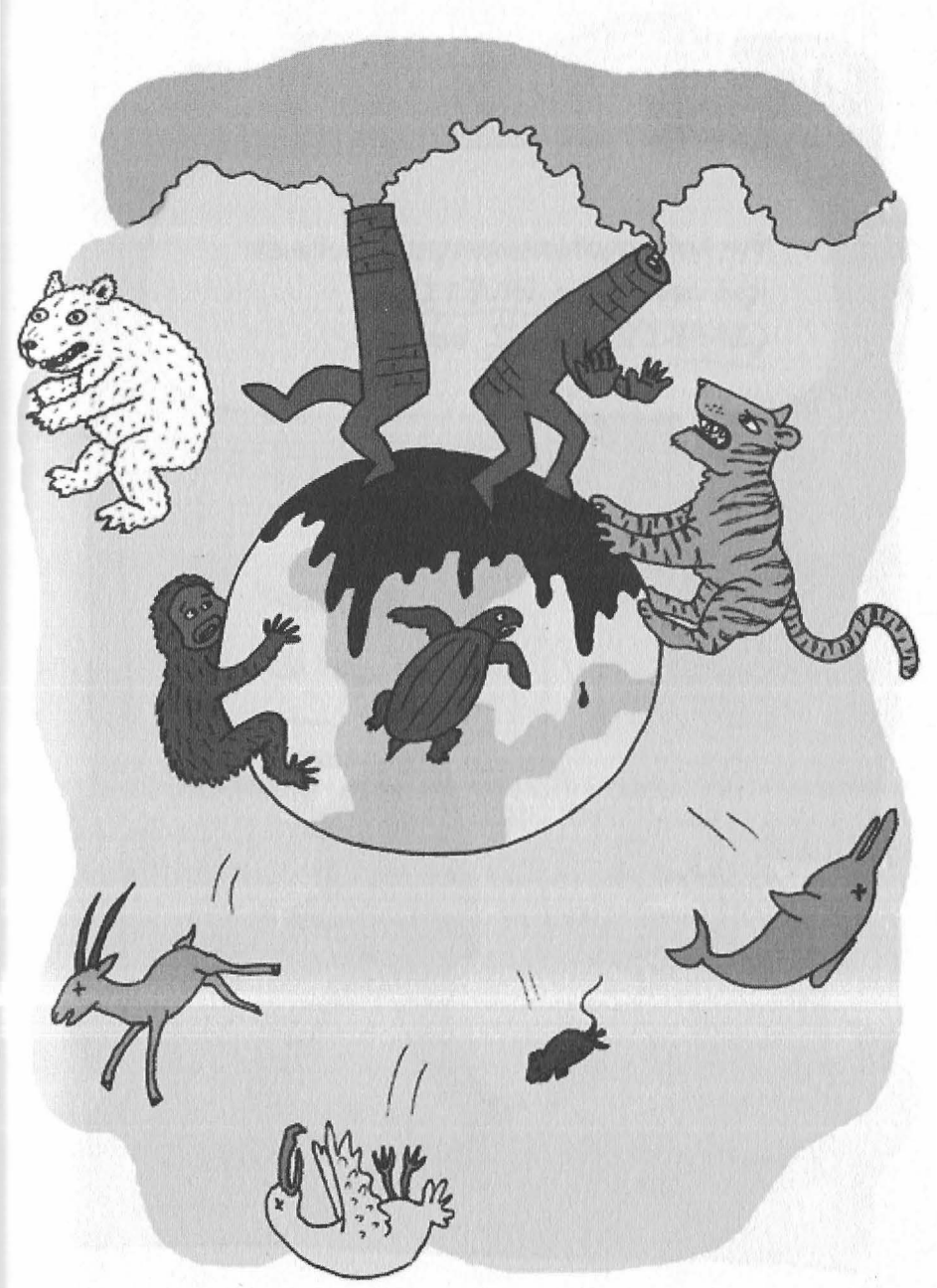
Teksas rafinerilerine katran kumu ve petrol taşımak için demiryollarını genişletmek; yeraltı suyunu pisletse ve metan kusan depremler yaratsa bile doğal gaz için hidrolik kırılma yöntemine başvurmak; genetiği değiştirilmiş gıdaları onaylamakla bütün dünyaya karşı fiziksel saldırıda bulunmak ve radyoaktif atıkların nerede depolanacağına dair hiçbir bilgi vermeden nükleer santraller açmak gibi aşırı ve yıkıcı endüstriyel uygulamalar, hızla onların tek seçeneği haline geliyor.

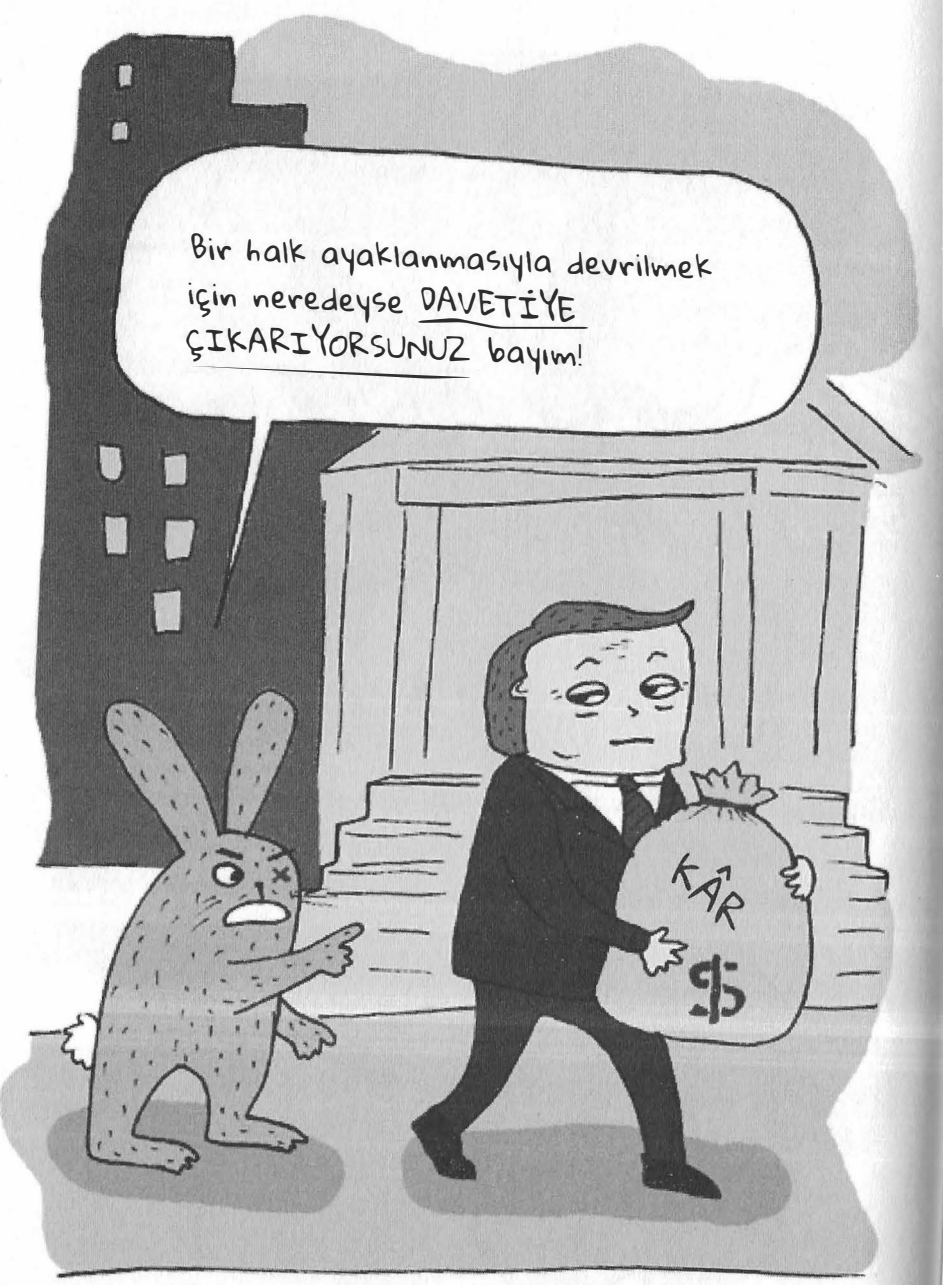
Kapitalizmin kendi kendine çökeceğini ummak kimilerine cazip gelebilir. Ancak ne yazık ki sistem kendini yok etmeyecek. Kriz zamanlarında kapitalizm daha da gaddarlaşır. Geleceği önemsiyoruz gibi yalandan rollere soyunmak için artık boşu boşuna uğraşmazlar.

Kaynakların tükenmesi ve doğal felaketler kapitalistler için bir sorun değildir –aslında kıtlık, fiyatların ve kârların fırlamasına neden olur, felaketler de büyük yatırım fırsatları olarak görülür. Kutup bölgesinde buzların eriyeceğini düşünen bir kapitalistin yaşadığı tek panik, sahipsiz petrolü ilk önce kendisinin elde edemeyecek olmasıdır. Her şeyi kontrol ettiği sürece enerjiyi nereden sağladığı umurunda değildir. Sistem dinamik, yeni koşullara uyarlanabilir ve son derece acımasızdır.

Kapitalizm eninde sonunda kendini yok edecektir, ancak bu sadece gezegendeki yaşamı da yok ettiğinde gerçekleşecektir ve bu olduğunda da artık hiçbir şeyin anlamı kalmayacak. O zamana kadar kapitalizm bütün sınırlamaları geçip ilerlemeye çalışacak. Hep yaptığı şey budur.

Hâlâ kurtarılabilecek canlı bir gezegene sahipken, kapitalizmi şimdi ezmemiz gerekiyor. Bu gerçekten kaçış yok.

Bir halk ayaklanmasıyla devrilmek için neredeyse DAVETİYE ÇIKARIYORSUNUZ bayım!
KÂR

HAYALİ EKONOMİ

Bütün dünyada belli bir doygunluğa ulaşmış olan sermaye fiziksel sınırların ötesine geçmektedir. Kapitalistler giderek artan bir biçimde üretim sürecini "bypass" edip aşırı üretim sorunu nedeniyle batışa geçmektedir. Sınai üretim, ürünlerin satın alınması ve tüketimi bakımından dünya pazarlarının kapasitesini aştığında, aşırı biriken sermayenin yatırım yönündeki baskısı yüzünden hükümetler düzenlemeleri gevşeterek ulusal ekonomilerinde daha fazla fiktif (suni ve hayali) değere izin verirler ve böylece finans/yatırım sektörünün hegemonyasının bugün olduğu gibi önünü açarlar.

Büyümenin mevcut ve gelecekteki karakteriyle ilgili olarak kapitalistler arasındaki çelişki giderek artmaktadır: bir tarafta emek gücünden elde edilen somut artık değer ("iş/işletme sermayesi"), diğer tarafta gitgide istikrarsızlaşan şişirilmiş biçimler ("hayali sermaye"). Para, borçla, bütçe açığıyla, spekülasyonla, döviz arbitrajıyla ve kolayından darphanede daha çok basılması sayesinde daha fazla para yaratır (ama maddi değer yaratmaz).

FİNANS KAPİTAL

P → P+

PARA →

→

DAHA FAZLA PARA

SERMAYENİN SANAYİDEN FİNANSA GEÇİŞİ

Üretim –işçiler ve tüketicilerle birlikte– denklemin dışına atılıyormuş gibi duruyor. Artık bize o kadar da ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyor. Bu, yüksek işsizlik oranlarına ve maaşlardaki düşüşe yansımaktadır.

ABD'de, temelde otomasyon nedeniyle, 2000 ile 2011 yılları arasında sanayide altı milyon kişinin işi ortadan kalkıverdi. Bununla birlikte finans kapitalizminin ABD ekonomisindeki göreli payı artış gösterdi. 1940'ların ortasından 1980'lerin başına kadar, bütün şirket kârlarının yaklaşık yarısı imalat sektöründen elde edilirken yüzde 15'ten daha azı ise finans sektöründen elde edilmişti. 2007 itibarıyla ABD finans sektörü imalat sektörünün 1.8 katına çıktı.*

ABD'nin sanayi üretimi, sadece finans karşısında değil aynı zamanda yüksek büyüme hızına ulaşan diğer ülkeler karşısında da göreli olarak düşüş kaydetmesine rağmen, toplamda yine de gerilememiştir. Bundan bir on yıl kadar önce, Amerikan imalat sanayisi dünyanın en büyük sanayisiydi, Çin'den dört kat daha büyüktü. Bugün ise ABD Çin'in gerisine, ikinci sıraya düştü. 1970'te ABD, dünya piyasalarındaki ürünlerin yüzde 29'unu üretiyordu; 2009'da ise yüzde 18'de kaldı.**

Meta üretimi hâlâ küresel ekonominin en büyük bölümünü oluşturuyor, ancak finans daha hızlı yükselerek sanayiye göre payını artırıyor. 1978'de küresel kârın yüzde 2'si finanstan geliyordu. 2011'de bu oran yüzde 42'ye yükseldi.*** Özetle finans kapitalin ekonomideki artan etkisi dikkat çekicidir ve bu durum istikrarsızlığa

---

* *Beware of Capitalist Sharks* (*Kapitalist Köpekbalıklarına Dikkat*), s. 51, Richard Greeman, Praxis Research and Education Center, 2012

** *Manufacturing Output by Country* (Ülkelere Göre İmalat Ürünleri), Greyhill Danışmanlık, 2011; Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansından alınmıştır, 2009.

*** *A Definition of Imperialism* (*Emperyalizmin Bir Tanımı*), Abdy Javadzadeh, One Struggle için gerçekleştirdiği sunumdan, Florida Üniversitesi, 2011.

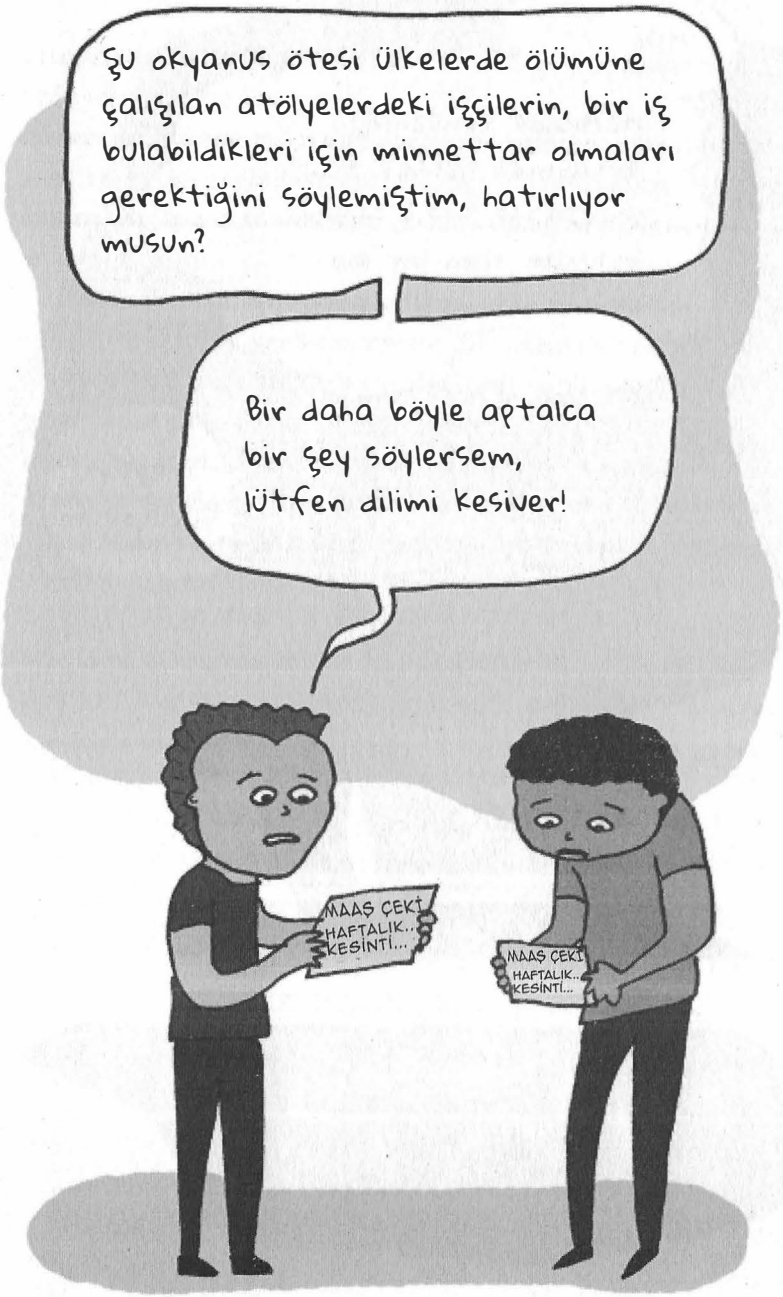
yol açmaktadır. Ne var ki, daha fazla meta üretmek de istikrarsızlığa neden olmaktadır.

Sermayenin üretimden kaçışı ve finans sektörüne sığınarak orayı şişirmesi sadece göreceli, kısmi ve geçici bir durumdur. Bu aşırı üretim krizi için uzun vadeli bir çözüm sunmazken, yalnızca çekilen ıstırabı uzatır.

Ekonomideki hayali değerin miktarı arttığında, stoklara, emtia piyasasına, senet ve kredilere, dövize, gayrimenkule ve diğer spekülasyon araçlarına akan (en azından para bu defalık laleye gitmemektedir) devasa miktarlardaki para, büyük bir istikrarsızlığa neden olur. Kumarbazlar (pardon, yatırımcılar) servetlerinin suni bir şekilde şiştiğini, borçlarından ve hızla değer kaybeden varlıklarından başka bir dayanakları kalmadığını kabullenmeye başladıklarında, balon kaçınılmaz olarak patlar. Bu değersiz varlıklar toplu halde çöpe dönüşünce mali krizler meydana gelir. Fiyatlar tümüyle çöktükten sonra riskler bir kez daha cazip hale gelir ve yeniden satın almalar başlar.

Döngünün her turu bir öncekinden daha fazla korku ve açgözlülük yaratır.

Hıh!
Herhalde kimsenin, arkasında yüksek faizli mortgage kredi güvencesi bulunan tam bir evi yenme ihtimali yoktur.
Hepsini sürüyorum!

Şu okyanus ötesi ülkelerde ölümüne çalışılan atölyelerdeki işçilerin, bir iş bulabildikleri için minnettar olmaları gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?
Bir daha böyle aptalca bir şey söylersem, lütfen dilimi kesiver!
MAAŞ ÇEKİ
HAFTALIK...
KESİNTİ...
MAAŞ ÇEKİ
HAFTALIK...
KESİNTİ...

Bu mali çöküşler daha önce defalarca gerçekleşti ve yine gerçekleşecek. Bunlar kaosa ve yeniden organizasyona yol açan süreçlerdir. Ekonomiye bağımlı hale gelmiş ve kapana kısılmış insanların çektiği cefa artarken ticari hisseler irili ufaklı batar.

Kapitalist sınıf içerisinde sanayinin (daha az kazanç sağlasa da) daha düşük riskler barındırdığını savunan kesim için, bu türden yıkıcı mali krizler, sistemi söz konusu kesimin lehine yeniden yapılandırmak, finans kapitalin egemenliğini zayıflatmak ve imalatın rolünü güçlendirmek için bir fırsat olarak görülebilir.

Ekonominin daha düşük bir seviyede "yeniden konumlanması", birikim sürecinin yeni bir döngüsünü tetikleyebilir, bu kez gerçek artık değer içeren maddi meta üretimine daha sağlam bir biçimde dayanarak, bütün bir ekonomiyi nihai olarak buraya taşıyabilir.

Gerçek, somut değere dayanan büyüme, temelde yalnızca sömürünün (işçi sınıfından artık değer elde edilmesinin) devamlı artırılmasıyla gerçekleştirilebilir. Bu amaçla sanayi sermayesi, giderek çaresizleşen işçi sınıfı üzerinde muazzam bir baskı kurmak için mali krizi, yüksek işsizlik oranlarını, şişirilmiş gıda ve enerji fiyatlarını ve küresel "yapısal reform" (kemer sıkma) tedbirlerini kullanır. Bunu, işçileri hayatta kalmaları için gerekli olanın altında bir ücreti ve sanayideki işlerin beraberinde getirdiği berbat çalışma koşullarını kabul etmeye zorlamak için yapar.

Malların nakliye ve ulaşım maliyetleri de hesaba katıldığında, Çin ve ABD'de işçilerin ücretleri eşitlenmektedir. Bugünlerde ABD'de yerli üretimin yeniden canlandırılmasına dönük bazı işaretler görüyoruz ama henüz daha düşük bir seviyede. Bunlar düzgün yaşam koşullarına imkân sağlayan sendikalı işler olmayacaktır ve sağlık hizmetlerinden yararlanmak için yeterli izin süresi alabilmek gibi şeyleri de unutun. Daha fazla "çalışma hakkı" veren eyaletlere, hatta ülkedeki serbest ticaret bölgelerine ve asgari ücretin

ortadan kaldırılmasına bir bakıverin. Bunların, içinden geçtiğimiz şu zor zamanlarda bize "yardım etmek" için –üzücü ama alınması gereken– geçici önlemler olduğunu söyleyeceklerdir.

Bu sırada hükümetler ivmelenerek artan küresel ekonomik krizi düzene sokmaya ve dengede tutmaya çalışmakta, bu amaçla ne pahasına olursa olsun ekonomik büyümeyi teşvik etmek için mümkün olan her şeyi denemektedirler.

Bu oldukça zor ve karmaşık bir durumdur. Finans sektöründeki güven krizi sanayiye de nüfuz eder, çünkü sermayenin bu iki biçimi iyice iç içe geçmiş durumdadır. Biri tedaviyi kabul ettiğinde diğeri onun yan etkilerine maruz kalır. Sanayi her adımında krediye bağımlı hale gelmiş durumdadır: kendine sermaye sağlamak, işletmek ve malların tüketimini hızlandırmak... Ayrıca, şirketlerinin spekülatif değer enflasyonuna, yani hisse senetlerine de aşırı bağımlı hale gelmiş durumdadırlar.

Döngüler gittikçe daha da istikrarsız ve dengesiz bir hale geliyor: Krediler eriyor ve kesiliyor, sonra tekrar serbest bırakılıncaya kadar ekonomide bir baskı oluşuyor, ancak sistemin altını bütünüyle oyan bu önlemler her defasında biraz daha aşırıya gitmek (örneğin merkez bankalarının faiz oranlarını yüzde 0 düzeyine iyice yaklaştırması gibi) zorunda kalıyor.

Sanayi sermayesi iktidarda görece geriler ve mali kesim, küresel ekonomide de yankıları olacak şekilde, her zamankinden daha istikrarsız yükseliş ve düşüş döngüleri yaşarken, bankaların buna yanıt olarak verebileceği seçenekler azalmaktadır, çünkü büyümeye destek sağlamak için yapabilecekleri her şeyi yapmışlardır (faiz oranlarını yüzde 0'ın da altına düşüremezler ya!). Özetle, mevcut sermaye biçimleri nihai sınırlarına erişmektedir.

Bu şeylerin sanayide bir kullanımı söz konusu mu, merak ediyorum doğrusu?
Şu işi kurcalasınlar diye bir araştırmaya bağışta bulunayım bari.

DEMOKRASİ'nin Makineli Tüfekleri

FAŞİZME DOĞRU MARŞ MARŞ!

Vakfım, davanızla ilgili kampanyada size para yardımında bulunacak.
Harika!

Sermaye, ekonomik çelişkileri ve açmazlarıyla baş edebilmek için, özel/devlet karma teşebbüslerine giderek daha fazla yönelmeye başlamıştır.

Bu ekonomiye daha fazla meta girişini zorlamanın ve üretim için üretimi (kullanım için değil, anında telef edilmesi için) artırmanın bir yoludur. Bu türden girişimler arasında savaşları, ülke dışından gelen sözde "yardımları", jeoloji çalışmalarını, doğal afetlere yönelik müdahaleleri ve devlet yardımlarını/teşvikleri sayabiliriz.

Bunlara ek olarak kamu kuruluşlarının (hapishaneler, ıslahevleri, okullar, askeriye, hastaneler) özelleştirilmesiyle ve her zamankinden daha zehirli yeni "ihtiyaçlar" (daha fazla sağlık hizmeti ve sigorta gereksinimi doğuran çevre kirliliği gibi) yaratılarak, kamu fonları özel ellere giderek daha fazla akmaktadır. Sosyal kamu hizmetleri kemer sıkma politikaları ile kısıldığında, kamu/özel "ortaklığı" da sivil toplum kuruluşları şeklinde hızla çoğalmaktadır. (Bunlar samimi ve ilerici kişileri çalıştırarak muhalefetin kapsanmasına da hizmet etmektedir. Kapitalistler bir taşla iki kuş vurmakta yine oldukça başarılılar!)

Devlet, kitlelerin bu şekilde istemsizce artan tüketimlerini zorlayacak ya da belli bir ölçüde finanse edecektir –bunu da bizim vergilerimizle, ABD'de örneğini gördüğümüz "Obamacare" gibi (sağlık reformu) düzenlemeleriyle ve daha fazla sayıda insanın farklı türden kurumlara girmesini zorlayarak yapacaktır.

Sermaye bir kenarda tuttuğu yedek işgücü nüfusundan kârlı çıkıp ücretler üzerindeki basıncı artırdığında, işçi sınıfı fiilen karın tokluğuna çalışma ya da hapishanedeymiş gibi çalıştırılma türünden kölelik koşullarına sürüklenecektir (her ikisinin de dünya ölçeğinde arttığını görüyoruz).

Kaynakların bölüşümü ve üretim üzerindeki devlet kontrolüyle birlikte, kâra bireysel olarak el konulması ve zararın kamulaştırılması faşizmin ekonomik görünümleri arasındadır. Köle iş gücü ise meselenin bir diğer boyutudur.

Bu eğilim henüz daha yeni ortaya çıkıyor, ama giderek de şiddetleniyor. Şu an için belli bir sermaye kesimi bu eğilime karşı durur-muş gibiyken, aynı zamanda ona geçmek için birbirleriyle rekabet ediyor ve bu geçişin kolay olması için faşizmin yayılmasını âdeta arzuluyorlar. Hayatlarını sermayedar olarak sürdürebilmeleri için bunu yegâne seçeneklerden biri olarak kabul ediyorlar.

Ekonomide kısa ve uzun vadeli finansal kapasite arasında gittikçe yoğunlaşan bir karşıtlık söz konusu ve sermayenin kendini nasıl yeniden ürettiği konusunda büyük bir dönüşüme ihtiyaç var. Bugünkü konjonktürde kapitalizm, zehirli hale gelmiş olan değeri ortadan kaldırmak ve bütün bir ekonomiyi yeniden yapılandırmak zorunda. Bu sancılı dönüşüm dönemlerinde, kapitalistlerin bir sınıf olarak uzun vadeli çıkarları ile tek tek rekabet halindeki sermayelerin ya da sermaye kesimlerinin acil zorunlulukları çatışma halindedir. Bazıları buna bilinçli olarak uymazlar.

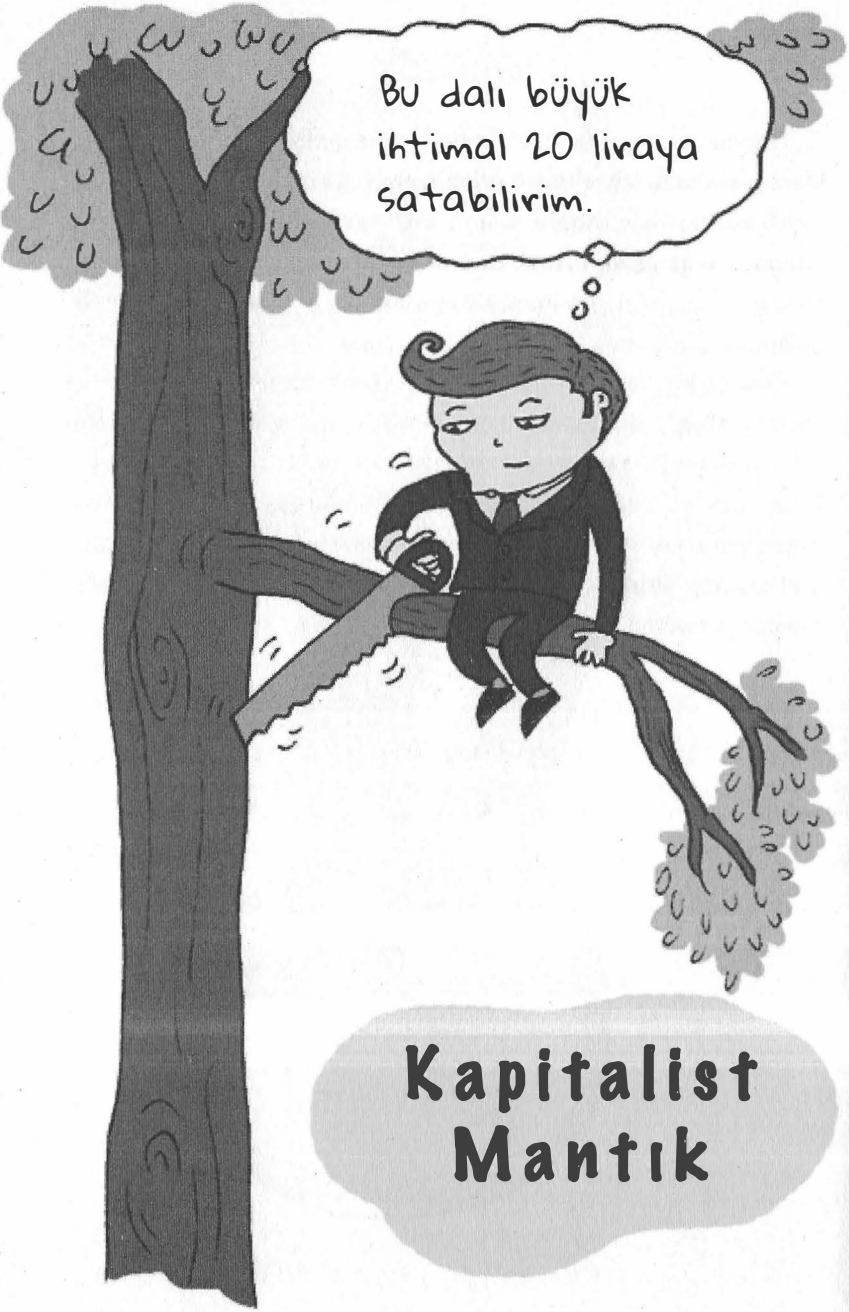
Finans ve sanayi sektörleri arasındaki içsel sınıf çatışması büyük olasılıkla yoğunlaşarak devam edecek. Bu bir iç savaşa bile evirilebilir ve bölünmüş bir halkı egemen sınıfın farklı fraksiyonları adına savaşmaya zorlayabilir.

Ne?
İş istiyorum mu dedin?
İş ortaklarımız saygılı olmalı, verimli hizmet sunmalıdır.
Ölümcül Ltd Şti.
Köle Emeği Tesisleri

Bu dünya
BENİM!!

Obama sermayenin farklı kesimlerinin çelişen acil ihtiyaçlarını idare edebilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Sistemin uzun vadeli sürdürülebilirliğine zemin sağlayan politikalar uyguladı – faşizm için gerekli siyasi ve ekonomik yapıları devreye sokmak ve sermaye yatırımlarının bununla uyumlu bir biçimde dönüşümünü sağlamak gibi.

Obama kitlelere uzlaşmayı öğütleyen bir demokrat olarak, kitlelerin taleplerini tamamen sermayenin yararına olacak kanallara çekti ve diğer tüm seçenekleri kapattı. Gerçek bir alternatif oluşana kadar kitleler, bir yandan taleplerini desteklermiş gibi görünürken diğer yandan onları ezen kimi politikacılar ile kitlelerle ilgili hiçbir şeyi umursamadığını gizleme gereği bile duymayan diğer kimi politikacılar arasında kapana kısılmış durumdalar.

Kapitalist Mantık

Tüm bu dram ve kriz olmaksızın kapitalistlerin ortak sorunlarını çözmek için birlikte çalışamıyor olmaları mantıksız görünebilir.

Doğal dünyanın son kalıntılarını çöplüğe dönüştürmek ve yalnızca bizi değil bizzat kendilerini ve çocuklarını da bu süreçte ölüme sürüklemek yerine, neden servetlerinin fazlasını arazilerin yeniden ıslah edilmesi gibi olumlu projelere yatırmıyorlar ki? Kâr biriktirmek için en uygun yöntemi geliştirmek konusunda birbirleriyle kıyasıya bir kavgaya tutuşmak yerine, neden halkın temel ihtiyaçlarını karşılamıyor, böylece insanların ayaklanmasına engel olmuyorlar ki?

Kapitalist olmayan biri olarak kapitalizme baktığınızda hiçbir anlamı yokmuş gibi görünür. Yine de kendi içinde bir mantığı var, çünkü tekil olarak kapitalistler rekabet tarafından sürüklenir. Onların kazancı bir başkasının kaybıdır ve tam tersi. Kapitalistler anında kısa vadeli kârı uzun vadede hayatta kalmaya bile tercih etmek için, çok ciddi ve acımasız bir basınçla karşı karşıyadır. Onlara göre, her biri, diğer hepsine karşıdır.

Kapitalistler belli bir dereceye kadar işbirliği yapabilir ve yapar da (özellikle de iş, geri kalanımızı baskı altına almaya, pasifleştirmeye ve örgütsüzleştirmeye gelince), ancak gerçekte aralarındaki ilişki karşıtlık ve çelişki içindedir. Doğal ayarları rekabeti gerektirir. Ancak ani felaketleri savuşturmak zorunda olduklarında, kendi sınıflarının belli kesimlerinin politik temsilcileri ([ABD özelinde] Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) ve bir bütün olarak kapitalist sınıfın temsilcisi olan devlet aygıtı aracılığıyla kolektif hareket etmeyi mutlaka başarırlar. Buna yakın zamandan bir örnek, borç tavanını zaman içerisinde az az yükseltmeleri, böylece bir sonraki gün borçlarını ödeyebilir durumda kalmalarıdır.

Her kapitalist kendi alt çizgisini diğer tüm ilgi ve endişelerinin üzerinde tutmak zorunda olduğu için her biri diğerlerine karşı sü-

rekli ve şiddetli bir rekabet içindedir. Kendilerini korumak adına bile olsa, uzun vadeli çıkarları için kendi kısa vadeli kazançlarını feda edemezler.

Kapitalistler neyin iyi ya da mantıklı olduğunu değil, o an neyin daha çok para getireceğini gözeterek karar verir. En kısa zaman zarfında en fazla kâr getirecek olan nedir? Onların ne yapacağını belirleyen şey yalnızca budur. Gerçekten de başka seçenekleri yoktur. Sistemi değiştirip değiştirmeyeceğine, hatta birazcık bile olsa daha iyi davranıp davranmayacağına bireyler kendi kendilerine karar veremez, çünkü rakipleri her türlü fırsatı kollayarak onları iş dünyasının dışına itecektir.

Kapitalistler en kolay, en hızlı ve en yüksek kârı elde etmek için kör bir zorunlulukla hareket eder. Bu kârı ne kadar akıl dışı bir şekilde elde ettiklerinin veya kişisel isteklerinin bir önemi yoktur. Ürettikleri şeyin, kullanışlı veya iyi olup olmaması umurlarında değildir. Yöneticiler kârı en yüksek düzeye çıkarmak adına çevreyi katlettiklerinde terfi alırlar. Çevre kaygısıyla veya insanların refahı için izledikleri yolu değiştirirlerse ve bunun sonucunda da kâr azalırsa, bu yöneticilerin yerine anında başkaları getirilir.

Sessizce düşündükleri anlarda, kapitalistler de ruhlarını yoklar, özbenliklerinin derinlerine dalar ve hayata, hayatın anlamına dair temel soruları yanıtlamaya çalışırlar.

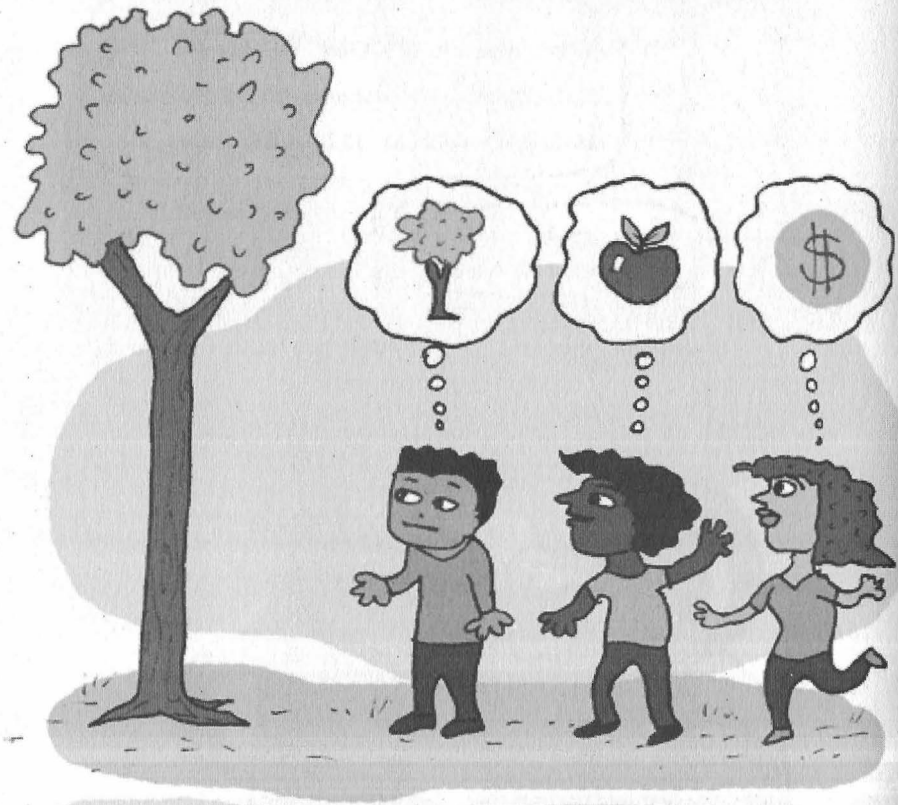
KAPİTALİSTLERİN KANKALARI

KAPİTALİSTLER ARASI ÇELİŞKİ

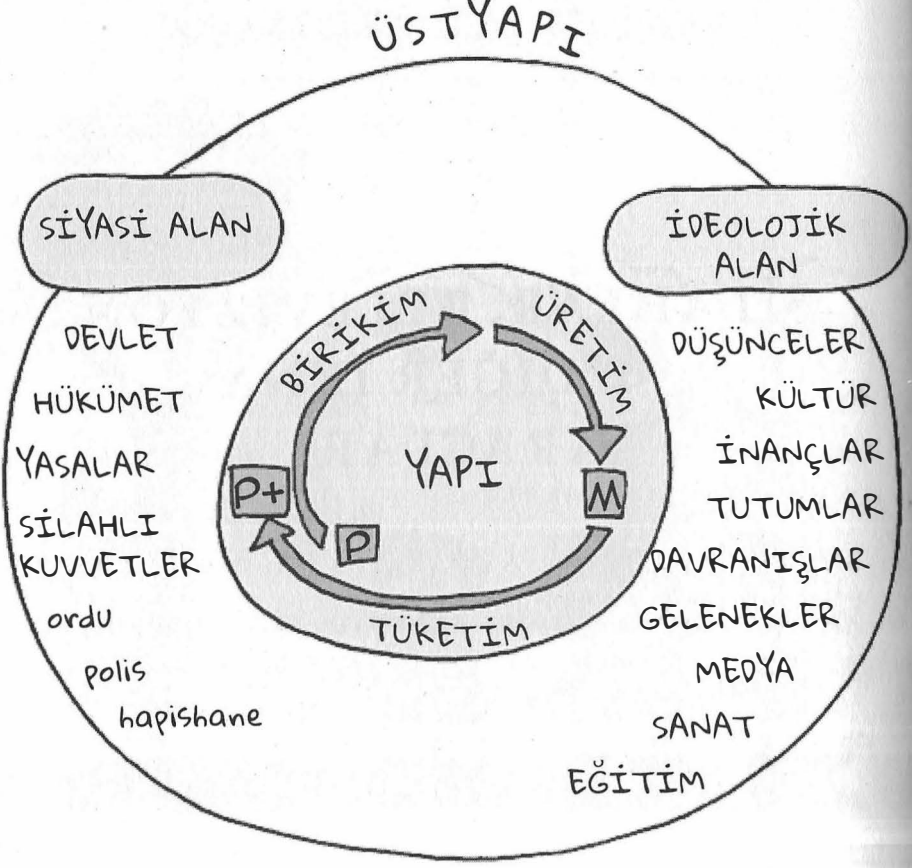
SINIFSAL ÇIKARLAR
DÜŞÜNCELERİMİZİ BELİRLER.

NESNEL GERÇEKLİK

ÖZNEL YORUM

SİLAHLAR, TELEVİZYON VE DİĞER İKNA ARAÇLARI

ÜSTYAPI
SİYASİ ALAN
İDEOLOJİK ALAN
DEVLET
HÜKÜMET
YASALAR
SİLAHLI KUVVETLER
ordu
polis
hapishane
DÜŞÜNCELER
KÜLTÜR
İNANÇLAR
TUTUMLAR
DAVRANIŞLAR
GELENEKLER
MEDYA
SANAT
EĞİTİM
BİRİKİM
ÜRETİM
YAPI
P+
P
M
TÜKETİM

Herhangi biri, bir an için bile olsa, bu acı dolu kâbusa neden katlansın ki diye merak ediyor olabilirsiniz. Bunun nedeni üstyapıdır –ekonomik yapının etrafını tıpkı bir kabuk gibi örten, hem onu destekleyen hem de onun ihtiyaçlarına göre şekillenen düşünceler (veya ideoloji) ile politik kurumlar.

Üstyapı politik ve ideolojik alanlardan oluşur.

Politik alan:

Devletin en temel amacı sermaye akışının kusursuz bir şekilde işlemesini sağlamaktır.

Hükümet ve yasal sistemle ilgili süreci düzenler ve yönetir.

Hem bir sınıfın kendi içindeki hem de farklı sınıflar arasındaki ilişkileri düzenler.

Ordusuyla, polisiyle, hapishanesi ve güvenlik aygıtlarıyla sermaye sınıfının egemenliğini dayatır.

İdeolojik alan:

Herhangi bir toplumda yaygın ve üstün konumdaki ideoloji, egemen sınıfın çıkarlarına hizmet eder. Kapitalist pazarda yer bulabilen fikirler yalnızca sistemin lehine olanlardır; diğerleri ya bilfiil baskılanır ya da hiç destek göremez. Egemen kültür, ana akım medyanın haberleri, eğlence sektörünün ve dinin mit ve hikâyeleriyle nasıl düşüneceğimizi ve davranacağımızı bize sürekli anlatıp durur.

Sistemin okullarında beynimiz yıkanır.

Sistemin gelenekleri, bizi bireycilikle, rekabetle ve otoriteye itaat etmeye alıştırarak eğitir.

İşçi sınıfını kadın düşmanlığı, ırkçılık, homofobi, yabancı düşmanlığı ve milliyetçilik gibi ideolojilerle bölmek için yapısal bir baskı uygulanır.

Çekirdek aile, kadın ve çocuklara egemenliğini dayatan ve kendi denetimini sağlayan toplumsal bir birim olarak, bizzat kendi evimizin içinde, kişiye özel mini bir devlettir.

Fakat böyle evcil bir hayvan olmak hiç hoşuma gitmiyor. Sevimli görünmek için günde 21 saat çalışıyoruz, bir kafese kapatılmışız ve kuru, tatsız mamalarla besleniyoruz. Buradan kaçıp özgür olamaz mıyız?
Büyü artık. Tavşanlar özgür mözgür olamaz.

Her şey bu kadar mı?

"Bensiz yaşayamazsın," diye iddia eder ticaret dünyası; "seni ben besliyorum." "Rekabet doğal bir şeydir," der bilim. "Sus ve itaat et," diye hırlar ulusal güvenlik. "Şikâyet etme," der müdürün. Reklamlar son çıkan ilacın veya tüketim ürününün acımızı dindireceğini garanti eder. Medya kuruluşlarının gevezeleri, neyin önemli neyin önemsiz olduğuna bizim yerimize karar verir. Kültür tüm ağırlığıyla kulaklarımıza durmaksızın şunu fısıldar: "Her şey hep böyle devam edip gidecek."

Statükonun birçok ağızdan birden çıkan sesi işte böyle bıkıp usanmaksızın konuşur; öyle ki zamanla bu sesin kafamızın içinden geldiğine inanmaya başlarız. Bu ses sadece bizi eyleme geçmekten alıkoymakla kalmaz, çoğumuz başkalarını da bundan vazgeçirmeye çalışır.

Şu türden sözleri hangi sıklıkla duyuyorsunuz?

- Hiçbir anlamı yok.
- Kazanamazsın.
- Eğer konuşursan ya başın yanar, seni işten atarlar ya da öldürürler.
- Sonunda bir hiç uğruna işsiz kalır, hapse girer veya ölürsün.
- Düşman çok güçlü.
- Başka hiç kimse sana katılmayacak.
- Eşitsizlik ve adaletsizlik her zaman var olacak.
- İnsan, doğası gereği açgözlüdür.
- Sadece kendini ve aileni önemsemelisin. Büyü artık.
- Hiçbir şey değişmeyecek.
- Buna değmez.

Peki, bu görüşler doğru mu? En azından kısmen doğrudur –işte bu yüzden böylesine ikna ediciler. Toplumsal dönüşüm gerçekten

zordur. Sonucu belirsiz, uzun bir yoldur. Kararlılık, fedakârlık ve risk almayı gerektirir.

Öte yandan bu görüşler aynı zamanda kısmen yanlıştır da.

Birçok iyi niyetli insan hiçbir şey yapılamayacağı konusunda ikna olmaya hazırdır ve böylece kendi eylemsizliğini meşrulaştırır. Ancak dürüst olsalardı, bir şey yapılabilecek olsa bile, kendilerinin ellerini yine de taşın altına koymayacaklarını kabul ederlerdi. Özellikle de sonuç belirsizse. Onlar, eyleme geçmenin ve belki (ya da büyük olasılıkla) yenilmenin, şu an sahip oldukları (zaten pamuk ipliğine bağlı olsa bile bunun bir önemi yoktur) güvenceleri riske atmaya değmeyeceği kanaatindedir.

Bu türden hesaplamalar vicdansızca görünse de tümüyle mantıksız değildir. Bir şeyi başarmak için şansınız çok düşükse neden kendinizi bu çarkların arasına atıp muhtemelen özgürlüğünüzü hatta hayatınızı kaybedip ailenize acı çektiresiniz ki?

Gerçekten bunu neden yapasınız? Herhangi biri neden yapsın?

Çünkü bir şansımız var. Bunu isteriz, ihtiyaç duyar ve alırız.

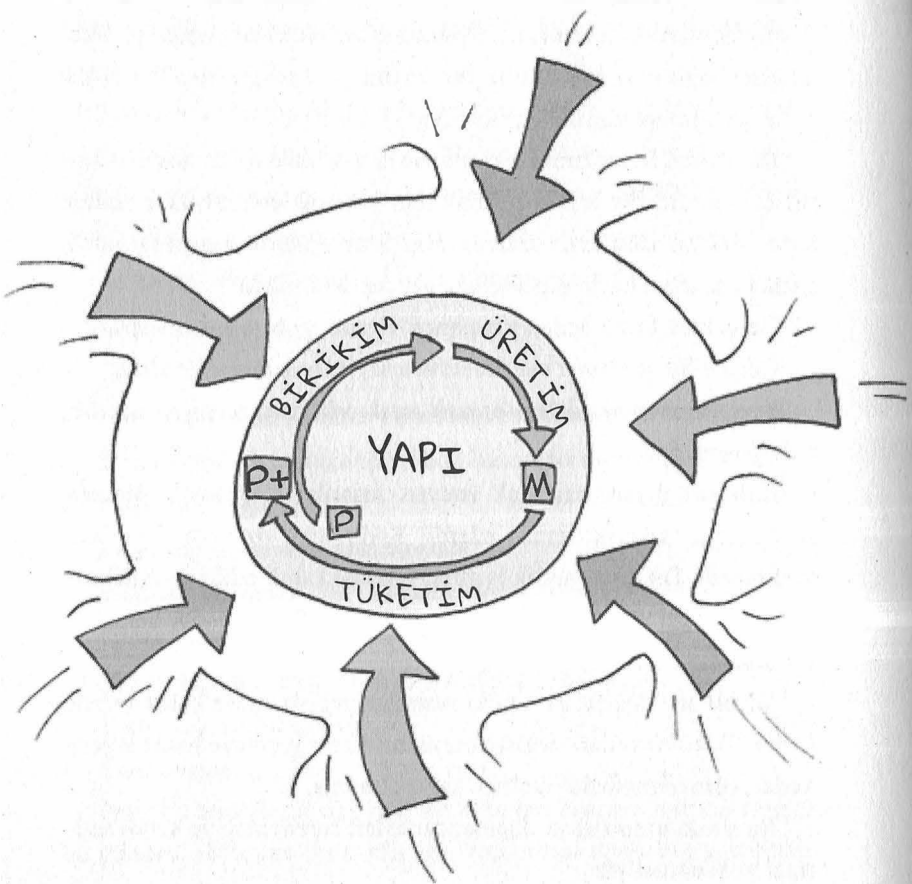
Eğer yapmazsak, diğer seçenek artık çekilmez ve yaşanmaz bir hale gelecek.

Kafasını dışarı uzatmak isteyen insanlar olmasaydı Birleşik Devletler'de kölelik devam ederdi. Kadınların oy vermesine izin verilmezdi. On dört saatlik iş günü normal kabul edilirdi. ABD ordusu tüm dünyada insanları hâlâ öldürüyor olurdu –ah, bekleyin bir dakika.

Hiçbir şey değişmiyor, ta ki insanlar değiştirmeye karar verene kadar. Ta ki *biz* onları değiştirmeye, harekete geçmeye karar verene kadar; tüm olumsuzluklar bize karşı olsa bile.

Bu sinik, umutsuz ve düşmanca sesleri susturmalı ve kendi sesimizi yükseltmeliyiz.

Sermayenin ekonomik temelini çökertmek için üstyapıyı delip geçmemiz gerekiyor. Kapitalizmin kendini yeniden üretmesine olanak sağlayan artık değer üretimini durdurmak zorundayız.

İKİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ NE YAPMALI?

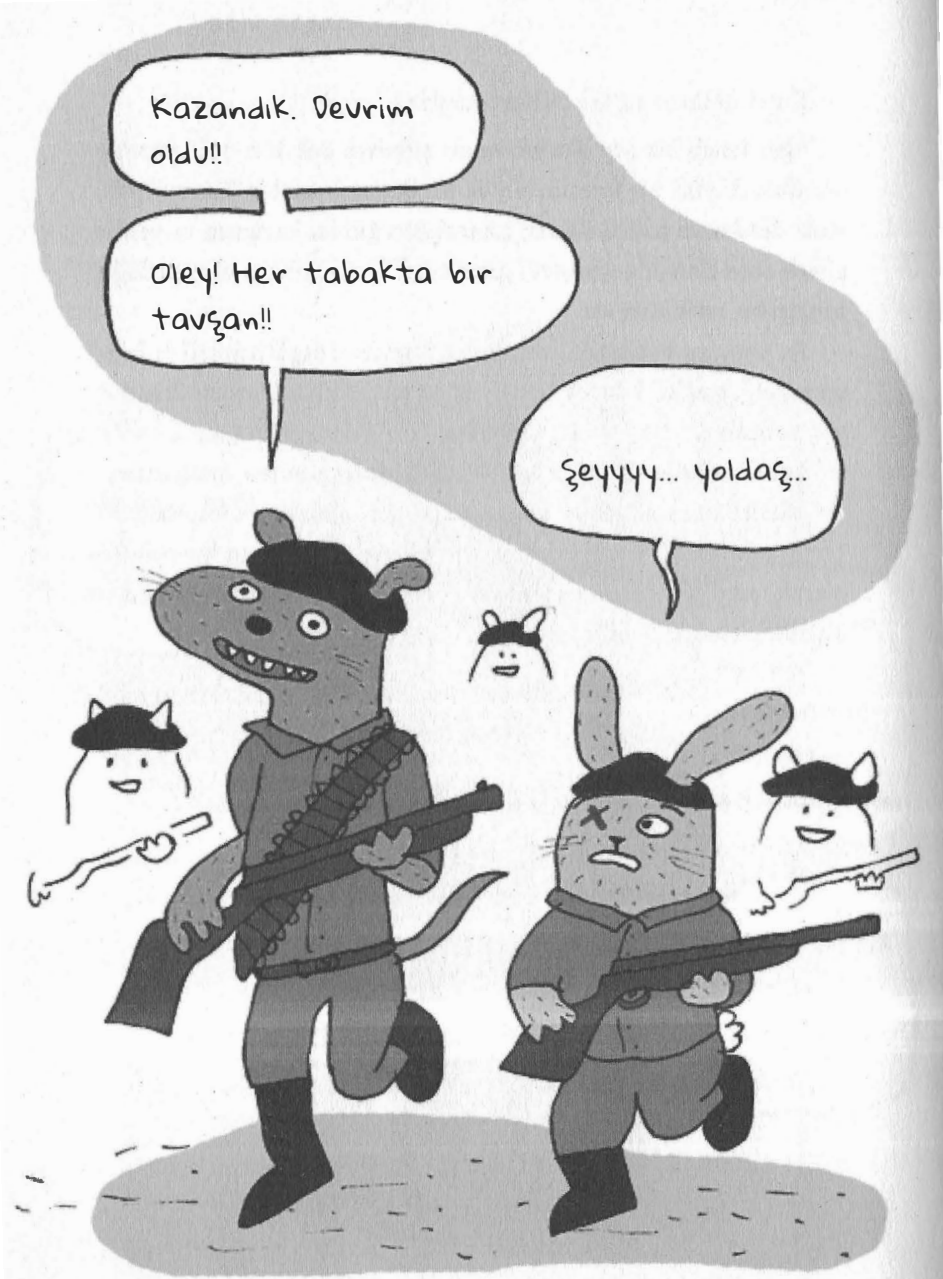

Neden onu yukarı kaldırıyoruz?
Bunun için iyi bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum
Hadi artık aşağı bırakalım şunu.

Kapitalizmi nasıl çökerteceğiz?

Eğer kolay bir şey olsaydı bunu şimdiye dek bin defa yapmış olurduk. Büyülü bir formül, büyük harfle yazılı tek bir "Cevap" yok. Ama dersler ve belirli ilkeler çıkarabileceğimiz, kazanım ve yenilgilerle sonuçlanan geçmişteki girişim ve deneyimlerin oluşturduğu zengin bir tarihimiz var.

Bu korkunç kâbustan kurtulmak istiyorsak örgütlenmeli ve hem sermayeyi mağlup edecek hem de buna bir alternatif önerecek kadar güç kazanmalıyız.

Yalnızca kolektif mücadele ile mülksüzleştirenleri mülksüzleştirebiliriz, kolektif geçim araçlarımızı geri alabilir ve kapitalizmi bir sistem olarak mağlubiyete uğratabiliriz. Bu sürecin bir sonucu olarak, sınıfsal bölünmelerden ve her türlü egemenlik biçiminden kurtulup sürdürülebilir bir yaşam inşa etmeye başlayabiliriz.

Kazandık. Devrim oldu!!
Oley! Her tabakta bir tavşan!!
Şeyyyy... yoldaş..

GÖZLER ÖDÜLDE: HEDEF + STRATEJİ + TAKTİK = POLİTİK HAT

Sonu aklımızda tutarak başlayalım

Karşılaşacağımız gelecek, ona ne kadar müdahalede ve etkide bulunduğumuza bağlı olarak, bugün belirlediğimiz hedeflerle şekillenecek. Dolayısıyla hedeflerimiz stratejimizi de belirler. Taktik ve günlük faaliyetlerimiz ise, stratejimizden doğar. Bütün adımları doğru atmak zorundayız –eğer amacımız ya da güzergâhımız konusunda hataya düşersek, hiç istemediğimiz yerlere savruluruz ve tüm çabalarımız boşa gider.

Siyasal ve toplumsal olayları analiz etme yeteneğimizi geliştirmeliyiz. Her etkin siyasal özne (eğer üzerimize düşeni yaparsak, bu biziz) bir politik hat geliştirmelidir. Bu çizginin az ya da çok doğru olması veya gerçekliğe uygun düşmesi, bizim mevcut ideolojik ve politik olgunluğumuza bağlıdır.

Politik hattımız bizim omurgamız, bir bütün olarak mücadelemizi belirleyecek olan temel iskeletimizdir. Tüm eylemlerimizi buna göre oluştururuz. Doğru bir hat, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu kavramamızda belirleyicidir. Ayrıca karşılaşabileceğimiz her türlü durumu, yaratıcı bir biçimde ve akıllıca değerlendirip cevap üretebilmemize imkân sağlar. Doğru bir hat olmaksızın tekrar tekrar aynı hataları yapıp bir yığın yanılgıyla zamanımızı ve enerjimizi boşa harcarız.

Doğru bir politik hat herhangi birinin kafasında kendiliğinden oluşmaz ve kolayından (bu kesinlikle yardımcı olsa da) siyaset teorisi okuyarak elde edilemez. Kolektif bir şekilde yürütülen tartışma ve pratikle zaman içinde geliştirilir. Bu, sonu gelmeyen bir süreçtir –her zaman öğrenecek daha fazla şey ve anlamanın daha derin katmanları vardır. İnsanlar arasındaki etkileşim sayesinde çok yönlü bir yaygınlaşma yaşanır: Yeni aktifleşen bir insanın yetişmiş kıdemli birine öğreteceği çok şey vardır ve tam tersi de geçerlidir.

Toplumsal dönüşüme dönük bir strateji, üç temel unsura indirgenebilir: iddiayı ortaya koymak (fikirlerimizi yaymak, zihinlerimizi hazırlamak, bilincimizi yükseltmek ve ideolojik egemenliği

yıkmak), birleşmek (güçleri örgütlemek) ve düşmana karşı mücadele etmek. Bu temel bileşenler sonuna kadar yoruma açıktır, detaylandırılabilir ve en küçük bir anına varıncaya dek çözümlenebilir.

Alınması gereken kararlar var: Sen ve düşmanın arasındaki çizgiyi nereden çekmeli? Toplumsal tabanın kimlerden oluşuyor? Müttefiklerin kimler ve koşullara göre bu ittifaklar nasıl değiştirilecek? Zafer nasıl gerçekleşecek? İlerleme nasıl mümkün olacak; azimli bir hazırlık ve inşa süreciyle mi, konjonktürel olaylara anında/kendiliğinden verilen tepkilerle mi, yoksa bu ikisinin bir kombinasyonuyla mı?

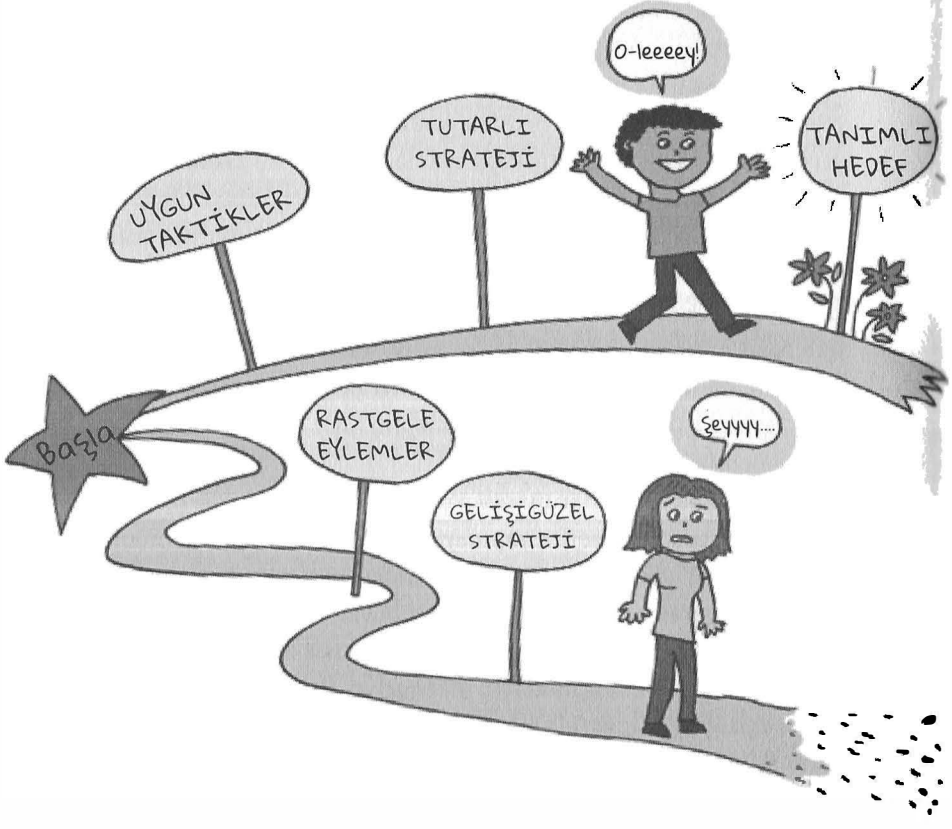
Her örgüt, üyeleriyle kolektif bir şekilde çalışarak, hareketimizin zengin tarihinden çıkardığı derslerden yararlanarak ve hedeften geriye doğru bakarak kendisi için bir hat geliştirmek zorundadır.

Somut planlara gelince, bunlar bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Bu yüzden sürekli yeniden gözden geçirilmelidir. Belirli bir yerde, büyük ölçekli direniş veya ayaklanmaların ne zaman patlak vereceğini kesin olarak bilemeyiz. Bunlar hiçbir zaman öngörülemez ve bazen bitene kadar anlaşılamayabilirler de. Bu tür ayaklanma ve direnişlerin ciddi anlamda sisteme meydan okuyup okumayacağı, insanların olayları reformist yaklaşımın ötesine taşımak için nasıl hazırlandığına (ne kadar iyi organize olduklarına) bağlıdır. Peki, eninde sonunda kaçınılmaz olarak gerçekleşecek bu türden olaylara hazır olmak için ne yapılabilir? İşte bu soru, bugünden ilgilenmemiz gereken bir şeydir.

Çoğu zaman insanlar çaresiz veya bıkkın olduğu için bir stratejisi olmaksızın bir şeyler yapmaya başlar, eylemliliğe balıklama atlar. İnsanlar taktikleri stratejinin önüne koyduğunda gitmek istediği yere varamaz. Sonunda ya hapsi boylar, ki bu mücadele için bir yarar sağlamaz, ya da sonu gelmez ve etkisiz bir "protesto hali" tuzağına düşüp, dava açması için mağdurları ikna etmeye çalışmak, bir kampanyadan diğerine atlamak gibi faaliyetler içerisinde debelenip durur. Olaylara stratejimiz olmadan tepki gösterdiğimizde ve

sonrasında acil durum kaçınılmaz olarak dağılıp gittiğinde, örgütlerimizin de dağıldığını görürüz. O yüzden dışsal olayların gelgitlerine karşı dayanıklılık gösterebilecek örgütler inşa etmeliyiz.

Birinci önceliğimiz genel/nihai hedeflerimizi tanımlamaktır. Strateji geliştirmek için ondan geriye doğru bakmalıyız: Bulunduğumuz noktadan oraya nasıl gideceğiz? Taktikler yalnızca diğer unsurlar açıklığa kavuşturulduğunsa düşünülmesi ve bu unsurlara hizmet etmesi gereken şeylerdir. Sırf eylem aşkına eylemle uğraşmamalı ama yaptığımız her şeyin bütünlüklü planımızda nereye oturduğunu kavramalıyız.

Kısa Tanımlamalar:

Hedef: Ulaşmak istediğimiz amaç veya sonuçtur. Tanımlanmalı ve eyleme rehberlik etmelidir. Göreli olarak nihai konumdaki bu hedefe giden yolda, kısa vadeli bir dizi hedef bulunabilir.

Politik hat: Bulunduğumuz noktadan gittiğimiz yere uzanan yoldur. Mevcut gerçekliği ve bundan doğabilecek olasılıkları (durmaksızın değişen gerçekliğe göre kendini düzenleyen) yorumlayışımıza uygun düşmelidir. Politik hattımız pratiğimiz üzerinde daima belirleyicidir. Hepimizin bir politik çizgisi vardır ve kabul etsek de etmesek de –ister "birkaç yılda bir oy kullanmaya devam etme ve birilerinin bir şeyleri değiştirmesini umma" anlayışıyla olsun, ister "düzene meydan okuyabilecek devrimci bir örgüt inşa etme" anlayışıyla olsun– bunu her gün pratikte hayata geçiririz. Politik bir hat, stratejiyle taşınıp yayılır ve taktiklerde ifadesini bulur.

Strateji veya stratejik hat: Nihai hedefi amaçlayan pratik faaliyetlerin uzun vadeli yörüngesidir.

Taktik veya **taktiksel çizgi:** Bir bütün olarak stratejinin bağlamı içine oturan, günün ihtiyaçlarına uygun, anlık somut pratiklerdir. Taktiklerimiz strateji tarafından belirlenirken, taktiklerimizin pratiğe dönüşmesi aracılığıyla da stratejimizin doğru olup olmadığını veya revize edilmesi gerekip gerekmediğini sürekli bir biçimde değerlendirebiliriz.

Öncelikler: Politik hatla uyum içinde bilinçli olarak girişilen acil aktivitelerdir.

Ne için taktik?

Özellikle "İşgal"den ("Occupy" hareketinden) beridir "taktiksel farklılıklar" konusunda hararetli tartışmalar yürütülüyor.

Kimbilir kaç blog sayfası, gösteri sırasında camları kırmanın doğru, yanlış veya harika (veya farklı ortamlarda, değişik düzeylerde olumlamalar kullanıldı) bir şey olup olmadığı konusundaki tartışmalara ayrılmıştır? Göstericiler arasında bunu yapmak isteyenler ile yapılmasına engel olmak isteyenler arasında ne kadar çok tartışma yaşandı acaba?

Bu soru kendi içinde anlamsızdır.

Taktiklere odaklanmak esas noktayı kaçırmak demektir. Mülkiyete zarar vermenin şiddet olup olmadığını, oy kullanmanın şiddet içerip içermediğini, şiddetin özetle iyi mi, kötü mü, yoksa gerekli bir kötülük mü olduğunu vb. birbirimizle bir milyon yıl boyunca tartışabiliriz. Ama tartışmamız gereken esas konudan kaçınırsak bu boş bir tartışma olur: Tüm bunlar ne uğruna yapılıyor?

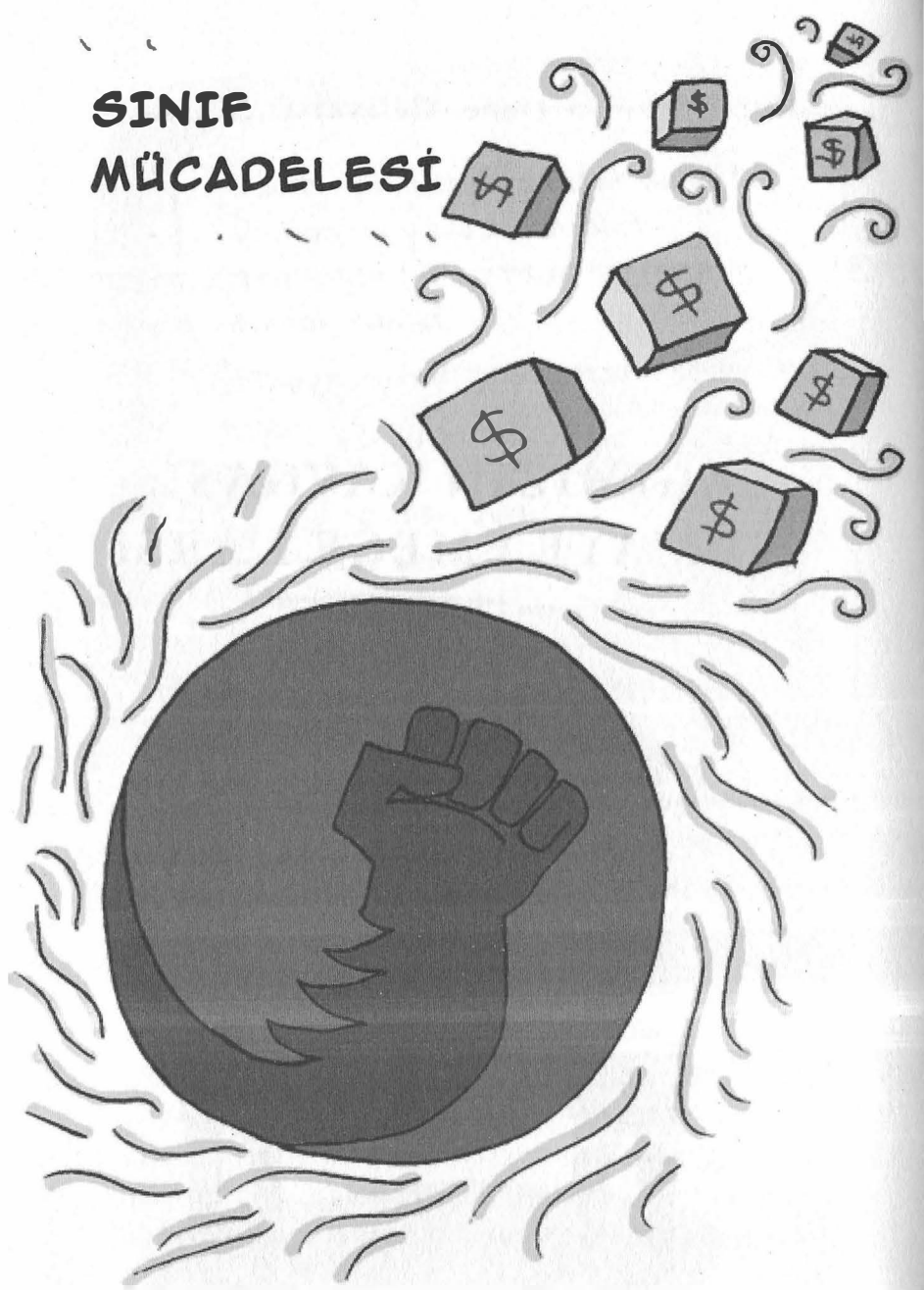
Sırf eylem uğruna eylem, zamanımızı ve enerjimizi aptalca boşa harcamamız anlamına gelir. Yaptığımız her şey bütünsel bir plana uygun olmalıdır. Herhangi bir taktik, içinde yer aldığı bağlamın dışında değerlendirilemez. O, siyasi bir hattın dışavurumu olmalı, uzun ve kısa vadeli hedefler arasında tutarlılığı gözeten stratejiyle de uyum içerisinde olmalıdır. Özel bir hedefe hizmet etmelidir.

Eğer bir taktik üzerine tartışıyorsanız, onun bizi gitmemiz gereken yere nasıl taşıyacağını açıklayabilmelisiniz. Bu belirsiz bir şey olmamalıdır, akılcı bir teoriyle ortaya konabilmelidir. İşte ancak bu gerçek kavrandığında, taktiğimizin gerçekten işleyip işlemediğine ve sonuçlarının etkili olup olmadığına karar verilebilir.

"Farklı taktikler" denenmesine ve bu türden şeylere saygı duyuyorum ama tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun sen?
"Yapmak" mı?

Saati iki liraya çalışır mısın? Dinlenme ya da tuvalet arası yok? Haftada üç kez cinsel taciz?
Hayır.
Şu sendika üyeliği bozdu hep sizi, hıh?!

ÇAĞIMIZIN KAVGASI: SERMAYE EMEĞE KARŞI

SINIF
MÜCADELESİ

Kapitalizmin Temel Çelişkisi:

Sınıflı toplumların bütün tarihi, sınıf mücadelesiyle gelişmiştir. Sınıf mücadelesi toplumu ileriye taşır ve toplumsal dönüşümün aracıdır.

Kapitalizmin temel çelişkisi (onu var eden belirleyici içsel mekanizması, onun kendini bir günden diğerine yeniden üretebilmesine olanak sağlayan ileri-geri tüm dinamikleri) sermaye ve emek arasındadır. Bu çelişki, sermayedarlar (burjuvazi) ve işçiler (proletarya) arasındaki mücadelede ifadesini bulur.

Artık değer üretimi sürecinde işçiler kapitalistler tarafından sömürülür.

Bu ekonomik ilişki, birinin diğerine egemen olduğu toplumsal ilişkilerde de yerleşiktir. Kapitalistler, işçileri üretime zorlamak ve onlara sömürüyü kabul ettirmek için, yalnızca ekonomik olarak değil aynı zamanda politik ve ideolojik olarak da egemenlik kurarlar. İşçi sınıfı bu üç alanın hepsinde direnmektedir. Sınıf mücadelesi doğası gereği sürekli karşıtlıklar içerir ve yalnızca bütünlüklü bir toplumsal dönüşüm ve kapitalizmin sona ermesiyle çözümlenebilir.

Sermaye ve emek arasındaki çelişkinin temel çelişki olduğu gerçeği, onun en önemli çelişki olması gerektiği anlamına gelmez –bu, insanların konumlarına ve çıkarlarına bağlı olarak değişkenlik gösteren bir değer yargısıdır. Bu tespitle asıl anlatılmak istenen şey, sermaye ve ücretli emek arasındaki itme-çekme mücadelesinin toplumu gitmekte olduğu yöne doğru hareket ettirdiğidir. Bu, toplumu ekonomik ve ekolojik uçuruma sürükleyen bir motor gücüdür.

Kapitalizmi durdurabilecek tek şey, işçilerin kapitalizmin kendini yeniden üretmesini sağlayan toplumsal ilişkilerin bütününü tersine çevirip yok etmesidir. İşçilerin kendilerini özgürleştirmesi, bütün toplumu sermayenin egemenliğinden kurtaracak/özgürleştirecektir.

Bunu başarabilmenin yolu, işçilerin üretim ve geçim araçlarını özel ellerden almak için siyasal egemenliği yıkması (devleti çökertmesi ve devrimle siyasal iktidarı ele geçirmesi) ve ücretli emeği ortadan kaldırmasıdır. Ancak o zaman üretimin amacı (artık değer ile gerçekleşen) kâr biriktirme dürtüsünden bağımsızlaşabilir.

Artık değere karşı mücadele, onu üretenler (aslında, toplumdaki bütün maddi değerleri üretenler) tarafından yürütülmelidir: işçi sınıfı. O, sonuna kadar gidebilecek, kapitalizmi gerçekten yıkabilecek ve bir alternatif önerebilecek tek sınıftır. Başka hiçbir sınıf bunu yapamaz.

Sermaye tarafından doğrudan sömürülenler olarak, bu doğrultuda ileriye gitmek için tek bir yolumuz var: sermayeyi ezmek için aramızda örgütlenmek. Bu, kapitalist devleti parçalayıp yenilgiye uğratmamızı ve toplumun bütün ideolojik/politik/ekonomik yapısını dönüştürmek için yeterli gücü ortaya koymamızı gerektirecektir.

Üretken olmayan (artık değer üretmeyen) emekçi konumunda ama yine de halk kitlelerinin bir parçası olanlarımızsa (yani, işçi sınıfının doğal müttefikleri, kapitalizmin tahakküm ve saldırısı altındakiler), yine kendi çıkarlarımız için, işçi sınıfının öncülüğünde mücadele ederek sermayeyi zayıflatabiliriz.

Kapitalizm küresel emperyalizm aşamasına geldiği için, ona karşı mücadele de küresel olmalıdır. Kapitalistlerin örgütlenmesi uluslararası boyutlara ulaşmıştır, bizim de yapmamız gereken budur. Tüm dünya çapında ortak bir amacı paylaşıyor, ortak bir düşmanla karşı karşıya bulunuyoruz. Nerede olursak olalım emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelemizde birleşmeli, uluslararası işçi sınıfının önderliğinde yürütülen bu mücadele için tüm halk sınıfları arasında dayanışmayı örgütlemeliyiz.

Devrim nedir?

Yumruklarını havaya sallayan, tabelaları yerlerinden söken, kan için bağıran çılgın bir insan kalabalığının ortasında olduğunuzu hayal edin. Büyük bir şehrin kalbinde, gözünüzün alabildiği her yana doğru sokakları dolduran insanları saymanız imkânsızdır – milyonlar varmış gibi görünür ve belki de öyledir. Toplumu yöneten haydutlar tarafından her seferinde yeniden soyulmaktan artık bıkmışlardır. Yeteri kadar ücret alabildikleri bir iş, sağlık hizmeti, ucuz yiyecek ve konut isterler; yolsuzluğa, savaşlara, polis devletinin baskılarına ve gezegenin tahribatına bir son verilmesini isterler. İtibar ve yaşamaya değer bir hayat isterler. Mücadele etmek ve kazanmak isterler.

Halkın öfkesi uzun süredir mayalanmaktadır, yüzeyin altında kaynamaktadır, şurada burada kabarcıklandıktan sonra bir noktada patlar ve sonunda iktidarın zirvesine meydan okur gibi görünen ve daha iyi bir dünya için yeni kapılar aralayan beklenmedik görkemli bir ayaklanmaya yol açar.

Hadi şimdi bu senaryoda, iyi hazırlık yapmış, yetkin devrimci örgütlerimizin olmadığını farz edelim (tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi). Ne olurdu?

Eğer halk güçlü bir seferberlik içindeyse, azimli ve kararlıysa ve eğer artmakta olan toplumsal kargaşa ekonomiyi durma noktasına getirirse; o zaman iktidardaki siyasal parti düşürülebilir.

Yaşasın, zafer!

Peki ya gerçekten öyle mi?

Yerine kim gelecek? Öncekine göre kayda değer bir farkı olmayan diğer bir büyük parti mi? Bizi üzerinde uzlaşmadığımız bir yola

sürükleyecek olan, örgütlü bir gerici veya sağ kanat oluşum mu? Ordu veya onun bir fraksiyonu mu?

Bu seçeneklerin hiçbiri bir şeyleri geliştirmeyecektir –aksine bizi bilmediğimiz dehşet verici bir duruma sürükleyecektir. İşte örgütlü ve militan bir alternatif siyasal oluşumun yokluğunda, büyük olasılıkla tüm elde edebileceğimiz bu bedbaht seçeneklerden biri ya da diğeri olacaktır.

Devrim ne değildir?

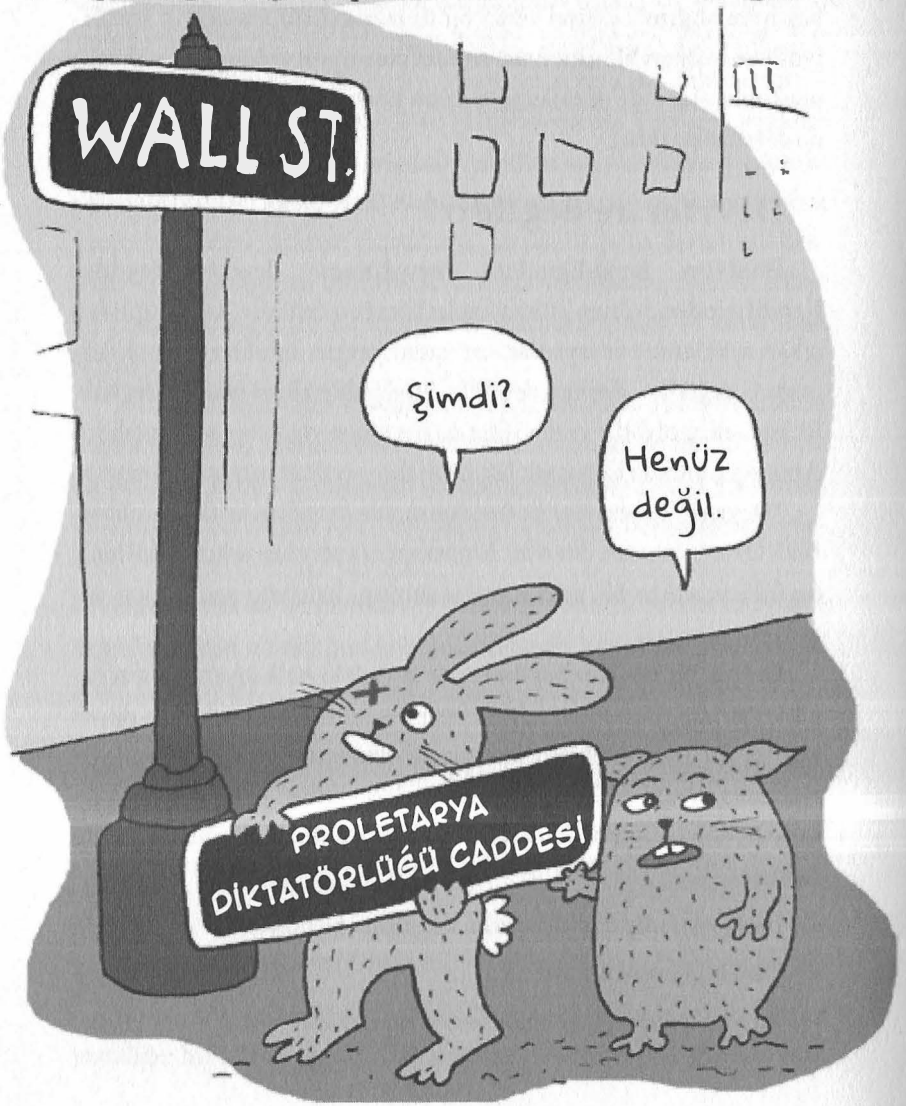
İktidarın kendiliğinden devredilmesi devrim değildir. Kendiliğinden militan kitle eylemleri devrim değildir. Kendiliğinden çıkan ayaklanma ve isyanlar –ne kadar yaygın oldukları bu noktada önemli değildir– devrim değildir. Bunlar birtakım olumlu değişikliklere sebep olabilir ve devrime doğru giden yolda bir adım olabilir. Ama eğer burada durursak henüz hiçbir şeyi kazanmış sayılmayız.

"Devrim" kelimesini kullandığımızda gerçekte ne demiş oluyoruz? Özüne inersek devrim, özgürleşme/kurtuluş yolunda bilinçli, örgütlü ve etkin bir gücün uygulanması, harekete geçirilmesi sürecidir.

Gerçek bir devrim boyunduruk altındaki halk kesimlerinin özgürleşmesini, bununla birlikte egemen sınıfın buna uygun düşen yenilgisini –servetlerinin kamulaştırılmasını ve yönetme yetkilerinden mahrum edilmelerini– ve bunları takiben tüm toplumun temelden dönüşümünü gerektirir. Bu dönüşümün kapsamında şunlar vardır:

- İnsanların maddi ihtiyaçlarını karşılama biçimleri
- Tüm toplumsal ilişkiler
- Bu toplumsal ilişkileri besleyen yaygın fikirler

BİR DEVRİMİN OLUP OLMAYACAĞINI VE NE ZAMAN OLACAĞINI SAPTAMAK

Devrimci fırsatlarla nadiren karşılaşılır. Tarihte çoğu insan hayatlarını görece durgun bir toplumsal düzen içinde yaşar. Hoşlarına gitse de gitmese de yapabilecekleri pek fazla bir şey yoktur. Durgunluktan bir devrim çıkaramazsınız, ağaçtaki elmayı daha hızlı olgunlaşmaya zorlamaktan daha fazla yapabileceğiniz bir şey yoktur.

Ancak biz özel bir dönemde yaşıyoruz. Devrimci koşullar olgunlaşıyor ve bir karar vermemiz gerekiyor. Elmayı ısıracak mıyız, yoksa onun düşüp yerde çürümesine izin mi vereceğiz?

Nesnel koşullar olgunlaştırılmalı

Bir devrimin gerçekleşmesi için aşağıdaki üç koşulun var olması gerekir:

- Yönetici sınıfın kendi iç çatışmaları yüzünden toplum üzerindeki egemenliğini etkili bir şekilde sürdüremeyecek kadar sakatlanmış olması, aksaması.
- Halkın geniş bir kesiminde artık bu şekilde (eski tarzda) yaşayamayacaklarına dair genel bir his oluşması ve yine bu kesimin, değişim için alınacak riskin, bu şekilde devam etmenin taşıdığı riskten daha az olduğunu düşünmesi.
- Halkın enerji ve özlemlerini bir odakta toplayabilecek; mücadelesinin başka yöne çekilmesine, dağıtılmasına veya düzen içine sıkıştırılmasına engel olabilecek devrimci bir örgüt.

Bu koşulların varlığı bir devrimin gerçekleşeceğini garanti etmez. Tarih boyunca bunların hazır bulunduğu ancak devrimin gerçekleşmediği dönemler olmuştur. Ne var ki hiçbir radikal toplumsal dönüşüm de bu koşullar var olmaksızın gerçekleşmemiştir.

İlk ikisi üzerinde pek fazla kontrolümüz bulunmuyor. Bu iki koşul bizim bir etkimiz olmadan, küresel ekonomik sistem yapısal

krizlerde her defasında daha derine battıkça dizginsizce ve doğal olarak gelişiyor.

Üçüncü koşulun varlığı ise tümüyle bizim elimizde ve onu gerçekleştirmek bizim sorumluluğumuzda. Eğer biz uygulanabilir/sürdürülebilir bir stratejisi olan sağlam bir devrimci hareket geliştirmezsek, hakikaten acı sonuçlarla karşı karşıya kalacağız.

Kapitalistlerin daha fazla kâr ve iktidar arayışı hiçbir zaman durulmayacak. Eğer bu boyunduruktan kurtulmak istiyorsak, düşmanımızın sahip olduğu aynı amansız kararlılığı kendi içimizde bulmalıyız. Durmaksızın çabalamalı ve içinde bulunduğumuz koşullar her ne olursa olsun azami ölçüde ilerlemek için her türlü fırsatı kovalamalı ve yakalamalıyız.

Devrim, bir sınıfın diğerini şiddetle alaşağı etmesidir.

Bu katı gerçeği inkâr etmenin hiçbir yolu yoktur.

Farklı türden siyasal eğilimlere sahip insanlar radikal bir dönüşüm isteklerini dile getirirler, ancak devrimin gerekliliğiyle yüzleştiklerinde buna sırtlarını dönerler. Adil ve sürdürülebilir bir topluma şiddete başvurmaksızın ulaşabileceğimize çaresizce inanmak isterler.

Ama şu kaçınılmazdır: "Siyasal iktidar bir silahın namlusundan çıkar." Şiddet, kullanmamız gereken birçok araçtan yalnızca bir tanesidir. Ancak öyle bir tanesidir ki, onu sandığa kaldırdığımızda başarısızlık kesindir. Daha da önemlisi boyunduruklarımızdan kurtulmak için savaşmayı ve durmaksızın muazzam bir şiddet gösteren bu sisteme karşı kendimizi savunmayı reddetmenin ahlaken hiçbir üstün tarafı yoktur.

Sosyopatlar ve kapitalistler dışında insanlar çatışmaya ve kan dökmeye genelde ve güçlü bir biçimde karşıdır. Kapitalizmden nefret etme gerekçelerimizden biri de açıktır ki onun korkunç bir şiddet barındırmasıdır. Kapitalizmde kâr için her türlü vahşete başvurulabilir –savaşlar, açlık, kitlesel katliamlar, besin zincirinde kirlenme/zehirlenme... Yaşam, sistemi yönetenlerin umurunda değildir ve onları hiçbir şey durduramaz. Bir şekilde paraya çevrilebilecek hiçbir canlı türünü rahat bırakmazlar. Bu sistem herkese şu iki seçenekten birini dayatıyor: sistemin bir parçası ol ya da öl.

Bu sorunun kapsamıyla yüzleşmemiz gerekiyor. Taktiklerimizi bile tartışmadan önce, içinde bulunduğumuz durumu tam olarak kavramamız gerekiyor. Bu yayılmacı küresel ekonomik sistem tüm gezegeni öldürüyor. O, yaşama değer veren ve sömürünün bir son bulmasını isteyen herkesin ölümcül düşmanıdır. Dünden durdurulması gerekiyordu.

Taktikler ikincil bir konudur ve stratejik olarak uygulamaya konmalıdır. Hedeflerimiz konusunda bir anlaşmaya varmaktansa insan-

Beni mi durduracaksın? Sahiden mi? Tek başına mı, yoksa ordunla mı?
Kahretsin. Bir şeyleri unuttuğumu biliyordum.
KÂRLAR

lardan farklı strateji ve taktikleri değerlendirmelerini istemek ikincildir.

İşçi sınıfı önderliğindeki uluslararası bir devrimci hareket, zorunlu olarak bir dizi taktiği birleştirip gündemine alır. Tarihsel olarak değişim yönünde başarılı olmuş hareketlere baktığımızda, farklı alanlara odaklanan çok çeşitli insanı bir araya getirebildiklerini görürüz. Her türlü taktik, ortak bir amaca katkıda bulunması için kullanılır.

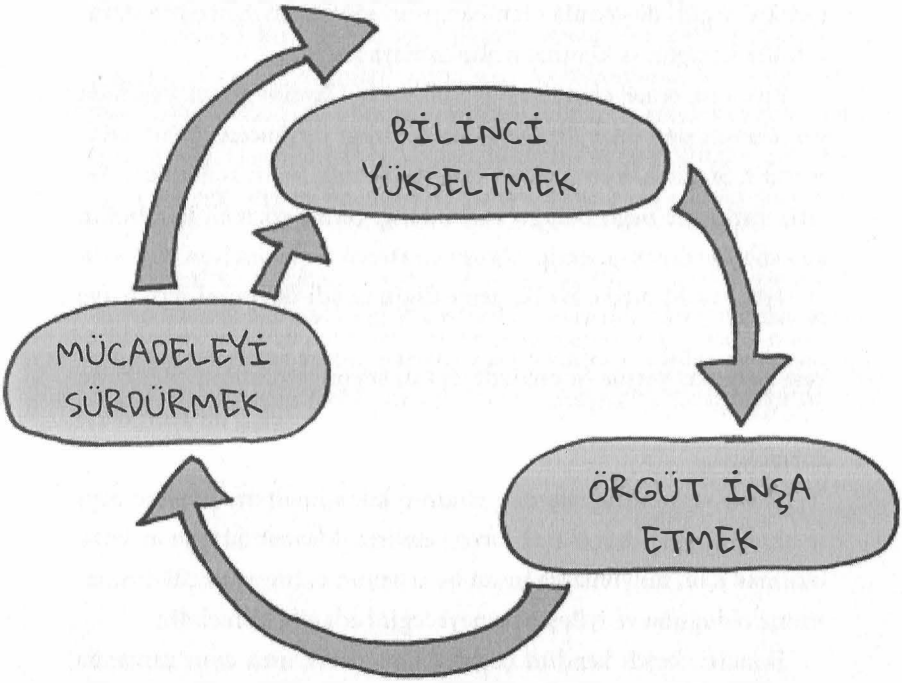
Ancak siyasal iktidar sorununu bir kenara bırakamayız. O belirleyicidir. Sırf şiddet içermeyen taktiklerle, burjuvaziyi tüm bir yaşamı kâra çevirme konusunda durduramayız. Kapitalistler sömürüyü sürdürmek için iktidarlarını kullanmaya, orduyu, polisi, siyasal ve kültürel kurumları da arkalarına alarak devam edeceklerdir, ta ki zorla durdurulana kadar.

Tarih boyunca defalarca kez öğrendik ki, şiddet içermeyen direniş hareketleri ne zaman etkili olmaya başlasa anında saldırıya uğrar, ya kendilerini savunmak ya da baskıya boyun eğmek zorunda bırakılır. Direniş hareketleri başarıya ulaşırsa, bu şiddetle ya da şiddet tehdidiyle desteklendiği içindir. Eğer İngiltere, Hindistan'da doğmakta olan devrimci hareketi baskı altına almaya çalışmasaydı, barış yanlısı olan Gandhi'yle de zamanında muhatap olmazdı. Tam bağımsızlığı hedefleyen devrimi marjinalleştirmek (ve yenilgiye uğratmak) adına onu seçtiler ve uzlaşıya varabilecekleri biri olarak gördüler. Böylece Hindistan'ı yeni-sömürgeci (neo-kolonyalist) bir çerçevede sömürmeye devam edebildiler.

Şiddet içermeyen güçlü bir hareket, iktidarın kurumsal merkezlerinde istikrarı bozmaya yardımcı olabilir ancak bu merkezleri yıkmak için belirleyici bir unsur olamaz. Egemenliklerini gerçek anlamda tehdit eden birini ortadan kaldırırken asla tereddüt etmezler. Kazanmak için savaşabilmeliyiz. Barışçı dogmatizm yüzünden bize bir dizi uygunsuz taktik sunulduğunda, bir elimiz ideolojik olarak arkadan bağlıyken bunu yapamayız.

"A'den Z'ye 1,000,000,000,000 Adımda Devrim." Hımmmm.
Ne kadar zor olabilir ki?
A'den Z'ye 1,000,000,000,000 Adımda Devrim!

ÜÇ TEMEL ADIMDA DEVRİM: İDDİANI ORTAYA KOY, ÖRGÜTLEN, MÜCADELE ET

Bir hareket inşa etmek, üç temel ve birbiriyle bağlantılı faaliyet içerir:

1) İddia ortaya koymak: bilinç uyandırmak
2) Birleşip safları sıklaştırmak: güçleri örgütlemek
3) Mücadele etmek

Bu aşamalar birbirinden keskin bir şekilde ayrılmaz. Birinden diğerine bir akış vardır. Biri diğerine dayanarak ve bir uyumla karşılıklı (diyalektik) olarak birbirini güçlendirdikleri bir süreç içerisinde eş zamanlı harekete geçerler. Örneğin düşmana karşı eyleme geçmek için, yeteri kadar sınıf bilincinin ve örgütlü gücün bulunması gerekir. Buna karşılık, mücadelenin seyri içinde sırası geldiği zaman yeni üyeler kazanılır ve döngü yeniden başlar. Her bir devirle birlikte örgüt, düşmanla olan kavganın giderek kızışmasıyla dayanıklılık kazanır, ta ki nihai hesaplaşmaya kadar.

Birincisi, temel olan devrimci bilinçtir. Devrim gerçek yaşamda gerçekleşmeden önce devrimin olanaklılığı düşüncede kabul edilmelidir. Şu anda en önemlisi çeşitli toplumsal ve siyasal mücadelelerin birbirine bağlı olduğu ve herhangi birini çözmek için bütün sisteme yönelmek gerektiği olgusu etrafında bir birlik inşa etmektir.

Teori ve ideolojik birlik, gerçekliğin kendi devinimi içinde (ve onun aracılığıyla) gelişir. Dogmalar, formüller, hayaller ve hayalperest kurgular yerine önümüzde duran şeyin gerçekte ne olduğunu incelemeli, içinde bulunduğumuz durumu temel alan bir teori oluşturmalıyız.

Yalan ve yanılsamalardan silkinip kurtulmalıyız. Böylece neyle uğraştığımızı tam olarak kavrayabiliriz. Mevcut düzene meydan okumak için, milyonlarca insan bu sistemin bizim ölümcül düşmanımız olduğunu ve iyileştirilemeyeceğini adı gibi bilmelidir.

İkincisi, kendi kendini çoğaltabilen, özerk ama aynı zamanda birbiriyle bağlantılı farklı örgüt biçimleri inşa etmeliyiz. Bunlar

mevcut koşullarımızla baş edebilecek kapasitede ve hedeflediğimiz topluma mümkün olduğunca benzer bir şekilde yapılandırılmalıdır.

Toplumu tekil olarak değiştiremeyiz –bu kolektif bir şekilde yapılmalıdır. Stratejik ittifaklarımızda karşılıklı olarak destekleyici olmalı ve ikincil tartışmaları ve karşıtlıkları bir kenara bırakmalıyız. İlkeli (oportünist olmayan) bir birliği sürdürmek zorundayız, özel olarak hoşlanmadığımız kişilerle bile.

Kolektif kapasitemizi mücadele içerisinde devinerek inşa etmeli, küçükten başlamalı ve başlangıçta sadece kazanabileceğimiz kadarını üstlenmeliyiz. Sermayenin üretimine zarar verebileceğimiz, onu zayıflatabileceğimiz ve nihai olarak sonlandırabileceğimiz bir noktaya erişmeden önce, yürümek zorunda olduğumuz bu uzun yol için dayanıklılığımızı artırmalıyız.

Devrimci bir durum olgunlaşana kadar (ve elbette olgunlaşacak), bütün enerjimizi onun için hazırlanmaya harcamalıyız. Böylece ayaklanmalar bütün sokakları doldurup olaylar kontrolden çıktığında, insanlar hangi tarafta olduğunu ve ne yapılması gerektiğini bilecektir ve en önemlisi de biz onu yapma gücü ve yeteneğinde olacağız.

Hazırlıksız olmak çok vahim sonuçlar doğuracaktır. İnsanlar beklenmedik bir anda kendiliğinden ayaklanabilir ama eğer biz ideolojik ve örgütsel açıdan hazırlıklı değilsek ya yıkılacak ya da dağılacağız ve sonuçta hiçbir önemli/temelli değişiklik yaşanmayacak.

şuna bir göz at!
şuna bir göz at!
şuna bir göz at!
şuna bir göz at!
GERÇEK

İDDİA ORTAYA KOYMAK: AJİTASYON VE PROPAGANDA

Kısa tanımlamalar:

İddia ortaya koymak: Ajitasyon ve propaganda yoluyla bir mesajın yayılması.

Ajitasyon: Görece geniş bir halk kesimine yöneltilen genel mesajlardır. Çoğunlukla düşmanın işlediği suçlar ortaya serilir ve ajite etme, duyguları harekete geçirme amacı taşır.

Propaganda: Görece daha dar bir halk kesimine yöneltilen daha spesifik mesajlardır. Bir olaya dair kavrayış düzeyini yükseltmek için teoriden faydalanır.

İddia ortaya koymak ve safları sıklaştırmak (konsolidasyon) karşıtlık içerisindedir, yine de birbirine karşılıklı olarak gereksinim duyan zorunluluklardır. Biri büyüyebilmek amacıyla insanları bulmak için dışarıya açılmaktır. Diğeri kendimizi örgütsel olarak sağlamlaştırmak için birliğimizi katılaştırmaktır. Her biri zamanı geldiğinde öne çıkmalıdır veya ikisi birden durgunlaşacaktır.

Ajitasyonun amacı örgütlenmektir. Eğer safları sıklaştırmadan bir iddia ortaya koyarsak, herhangi bir örgüt olmaksızın bildiri ve broşür dağıtan veya bir internet sitesi açan birkaç yorgun insan olarak batağa saplanırız. Eğer örgütümüzü konsolide etmeye odaklanır ve bir iddia ortaya koymayı ihmal edersek de, sonunda ziyadesiyle kenetlenmiş birkaç bireyden ibaret hale geliriz ancak genişlemeyi beceremeyiz. Her iki şekilde de sonunda "gövdesi olmayan bir kafa"ya dönüşürüz.

Teori: Dünya veya toplumun nasıl işlediğine dair temel hipotezlerdir. Örneğin:

- "Kaderimiz Uçan Spagetti Canavarı tarafından belirlenmiştir."
- "Dünya, şirketlerin açgözlülükleri yüzünden yok edilmektedir."
- "Kapitalizm endüstriyel gelişmeyi sürekli olarak zorlamaktadır ve çevre tahribatı kapitalizmin etkisidir."

İdeoloji: Yaşama dair bir yaklaşım içeren birtakım inançlardır. Örneğin:

- "Uçan Spagetti Canavarını sorgulamamalıyız."
- "Şirketlerin çok fazla gücü var."
- "Düşmanımız kapitalist sınıftır."

Siyasal hat: Belirli ve özel konularda eyleme geçme yaklaşımımızı belirleyen genel yörünge veya "yürüyüş hattı"dır. Örneğin:

- "Her gece Uçan Spagetti Canavarına dua etmeliyiz."
- "Kapitalizmi iyileştirmek için, şirketlerin gücünü sınırlandırmalıyız."
- "Kapitalizmi yıkmak için, işçi sınıfı üretim araçlarını ele geçirmek üzere örgütlenmelidir."

Başlangıç çizgisinden yola çıkmak

Tek başınıza da olsanız örgütlenmeye başlayabilirsiniz. İlk adım iddia ortaya koymaktır. Şu yöntemleri içerir:

- Etkinliklerde veya mahallelerde bildiri/broşür dağıtmak
- Çevrimiçi (online) tartışmalar
- Seminer veya film gösterimi gibi açık etkinlikler düzenlemek
- Etkinliklere katılmak ve insanlarla konuşmak

Eğer herhangi birileri sizinle aynı düşünceyi paylaşıyor veya benzer şeyler dile getiriyorsa, onlara birliğinizin kapsamının ne olacağını ve birlikte nasıl çalışabileceğinizi belirlemek için bire bir görüşüp görüşemeyeceğinizi sorabilirsiniz.

Sonraki adım onlarla buluşmak ve sizinle bir örgüt kurmayı kabul edip etmediklerini görmektir. Örgütünüzün düzeyi, üzerinde anlaştığınız konulara dayanmalıdır. Bunların neler olduğunu tanımlamak ve belirlemek için bir dizi uzun toplantı gerekebilir; bu beklenebilir bir durumdur.

Birlikte tartışarak çözüme kavuşturmak istediğiniz birtakım meseleler ortaya atabilirsiniz. Önceden saptadığımız çalışma planları ve beklentilerle gelmek yerine, kararlar alırken birlikte çalışırsak daha sağlam örgütler kurabiliriz. Harika fikirlerimiz olsa da başka insanlar bulamazsak ve onlarla (tüm güçlü ve zayıf noktalarımız ve kavrayış düzeyimizle birlikte) doğrudan, oldukları gibi çalışmayı başaramazsak hiçbir şey yapamayız. Yaptığımız şeyin bir parçası da *insanlar* olarak kendimizi dönüştürmektir, yalnızca sistemi değiştirmek değil; böylece fırsat elimize geçtiğinde toplumu yönetmeye uygun hale gelebiliriz. Yani insanları olduğumuz/oldukları gibi kabul ederek başlayıp, bu noktadan geliştireceğiz.

Denediğimiz bir şey işe yaramazsa bu kötü bir durum değildir. Eğer bundan bir ders çıkarıyorsak hata yapmak sorun değildir. Farklı şeyleri denememiz ve tecrübe etmemiz gerekir. Tamamıyla yeni ve farklı bir durum içerisindeyiz. Defalarca pratik yapmadan gitar çalmayı iyi öğrenemeyiz. Aynı şey örgütlenmek için de geçerlidir.

Bir veya iki kişiyi bile sizinle çalışmak konusunda ikna etmişseniz, sonrasında kaç kişiyseniz hepiniz birden hareketi ilerletmeye yardımcı olabilecek meseleleri tartışmak için daha geniş toplantı çağrıları yapmakla işe başlayabilirsiniz. Tartışma konularını konuşmak istediğiniz meselelere odaklamak ve temel öncüllerinizle ilgili tartışmaya girmek zorunda kalmamak (ki bu kaçınılmaz olarak tartışmanın düzeyini düşürecektir) için, ilk olarak benzer frekanslarda olan belirli insanları davet edin. İnsanların önüne çıkıp onlara ne yapmaları gerektiği konusunda düşündüklerinizi anlatmak yerine, birlikte fikir alışverişinde bulunmak, beyin fırtınası yapıp strateji üretmek bir fırsat oluşturacaktır.

Birlik-Mücadele-Birlik

Birlik-mücadele-birlik, birlikte çalışmanın bir yöntemdir.

İlkeli bir birlik, ödün vererek uzlaşmakla aynı şey değildir. Herkesin aynı şekilde düşünmesini de (ki bu her durumda imkânsızdır) zorunlu kılmaz. İlkeli bir birlik ortak zeminin hangi alanlarda olduğunu tanımlar, bu temelde ortak çalışmalar gerçekleştirilir ve kimsenin anlaşmazlık noktalarını saklamasını veya geri plana itmesini gerektirmez. Birliğin düzeyini yükseltmek ve daha fazla konu üzerinde anlaşmaya varmak amacıyla farklılıkların dostça (negatif değil ama aydınlatıcı) bir üslupla tartışılmasına olanak sağlar. Sonrasında daha yüksek düzeyde yeni farklılıklar ortaya çıkacaktır. Bu bir ileri, bir geri işleyen süreç "birlik-mücadele-birlik" olarak adlandırılır. Karşılıklı etkileşim içinde ve saygı çerçevesinde birlikte çalışmanın bir yoludur. Ortak zemini genişletme imkânları yaratarak, birinin kendi fikrini bir başkasınınkiyle test ettiği bir süreçtir.

Kitle Çizgisi

Kitle çizgisi, bir örgüt ile kitleler, özellikle de işçi sınıfı arasında diyalektik (ileri-geri) bir ilişkiyle politik bir hat oluşturma yöntemine denir. İşçi sınıfının mücadelesine ve örgütün pratiğine rehberlik eden teori, işçi sınıfından kaynaklanır. (İdeolojik egemenlik yüzünden bu kendiliğinden gerçekleşmeyebilir.) Bir örgüt, özel ampirik gözlemlerini ve tecrübelerini bir araya getirir, onları sentezler veya genel ilkeler olarak ussallaştırır. Zamanı geldiğinde, kitleler arasında ve kitlelerle birlikte yürüteceği pratiğine rehberlik eder. Özelden genele bu sürekli dönüşüm ve yoğunlaşma süreciyle ve genelden özele geri dönüşlerle, proletarya teorisi toplumsal bir güç haline gelebilir.

Teori + Pratik = Praksis

Teorinin amacı pratiktir. Gerçekliği kendi için değil ama ona göre hareket etmek ve onu etkilemek için anlamamız ve yorumlamamız gerekiyor. Varlığımız ve eylemlerimiz gerçekliği ne olursa olsun etkiler (olumlu ya da olumsuz). Kendiliğindenliğe bırakmak sınıf düşmanımıza koşulları kullanma fırsatı yaratır ve onlara hizmet eder. Proletarya teorisi, gerçekliği kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda ve daha bilinçli bir şekilde etkilememize olanak sağlar.

Teori ve pratik, ekmek ve üzerindeki reçele benzer, birbirinden ayrılmazlar. (Deneyin. BÜTÜN reçeli ekmeğin üzerinden kazıyarak çıkarmayı deneyin.) Bu ikisinin birbirini bütünlemesi olmazsa olmazdır. Reçel olmadan ekmek kuru ve tatsızdır; teori de öyle. Reçelse tek başına yapış yapıştır, tıpkı teori olmaksızın pratiğin amaçsız bir aktivizm olması gibi.

Yaparak öğrenmek mantığı oldukça yaygındır. Resim yapmakla ilgili bir şeyler okuyabilirsiniz, bu konuda bir şeyler yazabilirsiniz, uyanık olduğunuz her saat saplantılı bir şekilde resim yapmayı düşünebilirsiniz ama gerçekten resim yapmakla uğraşmadığınız müddetçe bir ressam olamazsınız. Elinizdeki malzemenin özelliklerini ve nasıl işe yaradıklarını derin düşüncelere dalarak anlayamazsınız. Bir resim, tümüyle zihinde tasavvur edildiği haliyle yapılamaz. Ancak elinize fırçayı alıp tuvale sürdüğünüz zaman neyin işe yaradığını, neyin yaramadığını öğrenebilir ve spekülasyon ile fantezinin ötesine geçip gerçek bir şeyler elde edebilirsiniz.

Düşünmeden bir şeyler yapmak da bundan daha iyi değildir. Bu şekilde hem kendi yaptığınız resimler çöpten farklı değildir, hem de başkalarını da bir yığın çöp ortaya koyması için cesaretlendirmiş olursunuz.

Teori sabit bir formül değildir –deneyim, gözlem ve eylemlerin yorumlanmasıdır, gerçek yaşamın yapısal öngörülemezliğine uymak için kendini sürekli değiştirip dönüştürür. Sırası geldiğinde teori pratiğimize yön verir. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını test

eder ve elde ettiğimiz tecrübeleri gerisin geri teorimize dahil ederiz. Doğrusal olmayan, teori ve pratiğin bir ileri bir geri işleyen diyalektik ilişkisinde, pratik birincildir. Eylem olmaksızın hiçbir şey değişmez. Eğer eyleme geçersek, açık ve bilinçli bir teori olmaksızın içgüdülerimizle sağa sola saldırsak bile, sonucunda bir şeyler olur (iyi ya da kötü). İçgüdülerimiz egemen sistem tarafından önemli ölçüde köreltilip manipüle edilmiş olsa da, çoğunlukla doğrudur.

Pratik dar bir biçimde tanımlanmamalıdır –pratik sadece protesto ve yürüyüşler düzenlemek veya dışarıda halkın içinde yaptığınız şeyler değildir. Her tür eylem pratiğin bir biçimidir, teorinin kendisini dile getirmek bile. Eylemin biçiminden daha önemli olan şey ise onun stratejik olup olmadığı, bizi amacımıza yönlendirip ona daha fazla yakınlaştırıp yakınlaştırmadığıdır.

Düşünceleri sınıfsal konum belirler

Teori herhangi bir bireye ait değildir, sınıf mücadelesiyle inşa edilir ve deneyim ile gözlemlerimizin kolektif bir yorumunu içerir. Belirli bireyler tarafından ortaya konulsa bile bu böyledir. Tarihsel olarak bireyler proletarya teorisine ciddi katkılar yaptığında ve bunun sonucunda toplumsal bir etki yarattığında, bunu diğer herkesten üstün, yalıtılmış "muhteşem" bireyler oldukları için gerçekleştirmiş değillerdir –bunun yerine, toplumsal alanda bir bütün olarak gözlemlediklerini, diğer insanların yaptıklarını ve düşündüklerini sentezlemişlerdir.

Teori bireyler tarafından oluşturulduğu için, onun sınıf mücadelesinin dışından geldiğine (özellikle de küçük burjuva entelektüellerden proletaryaya enjekte edildiğine) dair yaygın bir yanlış kavrayış vardır. Bu tümüyle hatalı, idealist bir görüştür. Proletarya teorisi her zaman proletaryanın gerçek mücadelesi tarafından inşa edilir, yaşanan deneyimleri proletarya kökenli olmayan entelektüeller sentezlese ve sonuçta ortaya çıkan teorik kavramları onlar dile getirse de bu böyledir.

Bir Halk Ordusu'nun ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin.

BİRLEŞİP SAFLARI SIKLAŞTIRMAK: ÖRGÜT GÜÇ DEMEKTİR

Asıl mesele güçtür

Örgütün bir amacı vardır: kolektif bir güç uygulamak. Kişisel sınırların ötesinde bir güç ortaya koymak ve bunu büyütmek için başkalarıyla birleşmek zorunludur. Halkın bir kesiminin daha üst düzeyde örgütlenmesi, bu kesimin daha fazla toplumsal güç/iktidar uygulayabilmesi anlamına gelir.

Güç uygulamak ne demektir? Kontrolün iradi olarak empoze edilmesidir; bizim durumumuzda, mevcut durumu dönüştürmeyi, altüst etmeyi ve yerine başka bir şey koymayı hedefleyerek harekete geçmek demektir.

Bir toplumun eylem durumu, yani mevcut devinim, mekanizma ve gelenekleri, o toplumun gidişatını belirler. Küresel kapitalizmde toplum tek bir yöne gitmektedir: dur durak bilmeyen yoğunlaştırılmış sömürü ve yıkım.

Sistem üst düzeyde örgütlüdür

Sınıflı toplum yüksek düzeyde örgütlüdür ve örgütlülüğü kapitalist küreselleşmeyle artarak gelişir. İktidarını toplumsal faaliyetin her alanında uygulamak için siyasi kurumlar inşa etmiştir. Başlıca iktidar araçları olan ordu ve polisiyle, mahkemeleri, yasama organları ve en küçük kasabadaki en küçük devlet dairesine kadar her şeyiyle, devlet bunun yalnızca bir biçimidir. Bunun yanında tüm temel ihtiyaçlarımızı karşılama şeklimizi (topraktan başlayıp bütün üretim araçlarının gelişim ve denetimine uzanacak şekilde) kontrol eden bir de ekonomik iktidar vardır. Egemen sınıflar, bir kez hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz şeyleri kontrol altına aldıklarında, bizi bunlara el koymakla tehdit edebilirler, ta ki biz ücretli emek olarak kendi sömürümüze katılmayı kabul edene kadar. İktidar kendini ideolojik olarak ortaya koyar: kültür, medya ve sanat aracılığıyla. Bunların her biri farklı incelik dereceleriyle bizi iknaya kalkışır ve bu bütün olası toplumsal düzenlemelerin en iyisidir. Bu aldatmaca,

aynı zamanda aile, ataerki ve ırkçılık gibi baskıcı kurumlar yoluyla da kendini kabul ettirir.

Sistem, toplumsal düzeydeki etkinliklerimizin sınırlarını belirler. Sermayeyi alt etmenin bir parçası olarak, bu sınırları bize empoze eden sistemin iktidarına karşı mücadele ederiz. Kapitalist sınıf bizi her seferinde pasifleştirip örgütsüzleştirirken, biz sadece ve sadece örgütlü, özerk ve aktif olabildiğimiz müddetçe kendimizi toplumsal bir güç olarak var edebiliriz.

Baskı, sistemin ağları içindeyken görünemez

Sistem, iktidarı altında yaşayan insanların büyük bir çoğunluğunun kişiliğinde kendini örmüş bir ağdır. Öyle ki, birçok insan onun varlığını algılayamaz bile. Sistem sudaki balık ya da hava kadar doğal görünür. "Doğal" görünmesi, değişmezliği ve hareketinin amansız ağırlığı yüzünden, onunla işbirliği yapmak kendiliğinden bir şeye dönüşür. Sistemin koşullamalarına maruz kalan, onunla bütünleşmiş ve onunla tanımlanabilen düşünce ve eylemler istikrarlı kalmaya yatkındır, ta ki birileri ya da bir şeyler müdahale edene dek.

Baskı direnç doğurur

Esasına baktığımızda sınıflı toplumlar doğal olmadıklarından, tam tersine doğa karşıtı ve (işbirliği içerisinde ve kolektif topluluklar arasında evrimleştiğimiz için) insan doğasına aykırı olduklarından otomatik olarak bir direnç üretirler. Bu direncin aldığı biçimi sınıf bilici belirler. Şartlara bağlı durumdaki özne için bu direnç itkisi yoldan çıkarılır ve (seçimler gibi) sistemin kendi mekanizmalarına geri yönlendirilir, ayrıca gazını alacak şekilde ona yeni alanlar (spor ve gösteri dünyası vb.) sunulur ve yine bu itkisi saptırılarak kendine karşı bir nefrete, depresyona ve yatay düşmanlığa (ezilen sınıfların kendi aralarındaki karşıtlıklara) dönüştürülür.

Yönetenlerin uyguladığı güç acımasız olmalıdır. Baskıyı bir anlığına bile hafifletirlerse ya da çözümlerin berraklaşmasına (örneğin direnç başka yola saptırılmaz da, gerçekten de öykünülebilecek bir tür zafer kazanılırsa) izin verirlerse veyahut da herhangi bir dışarıdan müdahale oluşursa, işte o zaman sistemin özneleri silkinerek bu şartlardan kurtulabilir. Sistemin bakış açısına göre, bu olasılığın gerçekleşmesine asla izin verilmemelidir.

Ne var ki çökmekte olan bir sistem daha hızlı parçalanmaya başladığında, onun her düzeydeki gayri meşruluğu da giderek daha belirgin hale gelir. İnsanlar toplumsal kontrol mekanizmalarına rağmen uyanmaya başlar. Bu olduğunda da sistem, iktidarını zora dayanarak kabul ettirme yöntemlerine gittikçe daha fazla yönelir: apaçık baskı ve terör.

Yalnızken çaremiz yok

Örgütler olmadan bir bireyin gücü kapitalizme karşı koymak için son derece sınırlıdır ya da hiç yoktur. Bizler, toplumsal hiyerarşide daha düşük bir konumda olsalar da ancak diğerleriyle ilişkide bulunarak bir güç elde edebiliriz. Erkeklerin kadınları istismar etmesine genelde izin verilir. Ebeveynler çocuklarını kontrol edebilir. Ancak hiç kimsenin bir şirketin kârına zarar vermesine izin verilmez.

Eğer örgütlenmez ve gücümüzü kolektif bir şekilde kullanamazsak böylesine örgütlü ve güçlü bir düşmanı mağlup etmeyi bekleyemeyiz.

İktidarı elinde bulunduranlar bunu gayet iyi kavramış durumdadır.

Kendi saltanatlarını desteklemeyen ve iktidarlarını güçlendirmeyen her türlü örgütün dağıtılması için kapitalistlerin nasıl bir çaba harcadığına bakın. Kiliseler, spor kulüpleri veya izci grupları devlet tarafından bir engelle karşılaşmadan rahatça örgütlenebilir çünkü bunların hepsi doğrudan burjuvaziye hizmet etmektedir.

Ancak devlet yalnızca direnen örgütlerin değil, kendisinin iktidar ve sömürme haklarını sorgulayan örgütlerin de yoldan çıkmasına uğraşır (ya da gerekirse onlarla çatışır).

Çizginin dışına çıkmak, açık veya üstü örtülü bir baskıyla karşılaşmanıza yol açar:

- Boyun eğmeyi ve asimile edilmeyi reddeden yerli halkların soykırıma uğraması.
- Kapitalizmin daha ilk gününden itibaren işçi örgütlerine saldırılması.
- Takıntılı bir biçimde giderek karmaşıklaşıp yaygınlaşan gözetim/denetim uygulamaları, muhalif grupların içine sızılması ve bozucu müdahaleler.
- Kapitalizm düşmanlarına karşı abartılı korku kampanyaları –Kızıl Korkusu, Yeşil Korkusu (çevreci hareketlere karşı), Teröre Karşı Savaş.

İktidarda bulunanlar yalnızca örgütlere saldırmakla kalmaz, buna ek olarak, bizi her şeyden önce bir araya gelmekten alıkoyan sayısız araç da kullanırlar:

- İşçiler sanayi merkezlerinden uzağa dağıtılır.
- Öğrenciler kampüslerden uzaklaştırılıp çevrimiçi eğitime yönlendirilir.
- İnsanları şehir merkezlerinden uzaklaştırmak için banliyöler inşa edilir.
- iPod vb. bizi toplumdan yalıtan teknolojiler mecburi ihtiyaçlar olarak dayatılır.
- Meydan ve parklar gibi kamu alanları kaldırılır.
- Toplu taşıma hizmetlerinin kalitesi düşürülür veya büyük ölçüde ortadan kaldırılır (bununla hedeflenen şey yalnızca daha fazla araba satmak değildir).

Örgütümüz olmadan elimizde hiçbir şey yok

Yalnızca örgütlü insanların koordineli gücüyle bu sistem etkili bir şekilde değiştirilebilir. Bu gerçeği düşmanlarımız kadar iyi kavramalıyız. Daha örgütlü olmak bizi daha güçlü yapar.

Sistemin iktidarı, kapitalistlerin bizi istediği kadar sömürebileceği ve soyabileceği anlamına geliyor. Eğer gücümüz yoksa yapabileceğimiz tek şey, şikâyet etmek, boşuna direnmek ya da itaat etmektir.

Sistemin iktidarı, bizi öldürebilecekleri, havayı, suyu ve toprağı zehirleyerek bizi hasta edebilecekleri anlamına geliyor. Eğer iktidar olursak buna dur diyebiliriz. Aksi halde bütün yapabileceğimiz, refahımıza karşı yönelen tehditlerin etrafımızı daha fazla kuşatmasını bireysel olarak engellemeye çalışmaktır.

Örgüt nedir?

Örgütlenmek ortak bir amaç uğruna kolektif bir şekilde hareket etmek için birlik kurmak, ilişkiler geliştirmektir.

Amacımız kendiliğindenliğe (düzenin kültürel ve ideolojik egemenliğine) karşı olduğu için, fikirlerimizi (teori/ideoloji/politika) paylaşarak ve çarpıştırarak tartışmalıyız. Kendi düşüncelerimiz arasındaki egemen fikirleri sürekli sorgulamalı, test etmeli ve bunlara meydan okumalıyız. Bu şekilde gerçekten muhalif olan yöntem ve yaklaşımlar geliştirebilir, düşüncelerimizin istemeden de olsa egemen sınıfın çıkarlarının bir yankısı haline gelmesine engel olabiliriz. Onların ideolojik hegemonyasına karşı aralıksız savaş vermek için birbirimizi sürekli sorgulamalı, bunun için de eleştiri/öz eleştiri pratiğimizi geliştirmeliyiz.

Boyunduruk altındaki sınıfların gücünü artırmak için örgütlenmeliyiz. Böylece egemen sistemin üstesinden gelebiliriz. Bu ortak bir çalışmayı gerektirir. Yalnızca pratik içerisinde doğru fikirleri

geliştirebilir, gücümüzü nasıl ustalıkla kullanacağımızı öğrenebiliriz. Yalnızca tam bir birlik oluşturursak ve kendimizi mücadeleci bir şekilde buna adarsak, kolektif gücümüzü kazanmaya yetecek şekilde etkin bir biçimde kullanabiliriz.

Sisteme karşı örgütlenme, zorunlu olarak küçükten başlar. Ancak birçok yerde birden ortaya çıkar, çünkü bizzat sistemin işleyişi sayesinde insanlar birbiriyle konuşur, birlikte çalışır ve ne yapacaklarını birlikte bulmaya çalışır. Egemen sisteme karşı savaşarak kendi gücümüzü nasıl kullanacağımızı öğrenir ve onu inşa ederiz. Bu bütünlüklü bir süreçtir.

Günün talepleri ve gerçekliğiyle sıkı sıkıya uyumlu örgütler büyüyüp geliştikçe, daha fazla insanı kendilerine çekebilirler. Örgütler birleşebilir ya da bir şekilde bağlantı kurabilirler. Farklı büyüklüklerde, ayrı hedeflere ve düşüncelere, farklı formasyonlara sahip çok sayıda grup arasında bile ittifaklar kurulabilir. Harekete şeklini bunlar verecektir. Örgütler hareket içinde farklı düzeylerde yer alacak, farklı becerilere ve farklı odak noktalarına sahip olacaklardır.

Nihayetinde, sisteme meydan okumak için yeterli gücü birlikte oluşturabilirler.

Toplumun önemli bir kesiminin aktif desteği gerekse de, bu noktaya kadar gelmek için çoğunluğu elde etmek zorunlu değildir. Yani azınlık –mücadele seviyesini yükselterek– nicelik ve güç bakımından devamlı olarak (doğrusal bir şekilde olmasa bile) gelişmeli, bunu yaparken de kendisini kazanıma götüren strateji ve taktiklerini inceltmelidir.

İşe savunma pozisyonuyla başlanır. Daha sonra bu azınlıktakiler, saldırıya geçerek ve dirençlerini, doğru politik hatlarını ve kazanabileceklerini göstererek –ve bir o kadar önemlisi, sistem artan kötülüğü ve zayıflığını ortaya koyduğunda– her zamankinden daha fazla insanı kendilerine çekebilirler.

Kapitalizm kendini ölümüne savunacaktır. Biz ise sert bir şekilde ve akıllıca dövüşmeliyiz. Yani konumumuzu savunabilecek ve

nihai olarak düşmanı tüm cephelerde yenilgiye uğratabilecek silahlı güçlere, politik ve ideolojik güçlere ihtiyacımız olacak.

Bizler –egemenlik altına alınmış bütün kitleler– ortak düşmanımızı, emperyalist/kapitalist sistemi yenmek için birleşmeliyiz. Bizzat kendisi de küresel düzeyde örgütlenmiş olan bir düşmana karşı çıkarlarımızı savunmak için mücadele örgütlerimizi uluslararası ölçekte inşa etmeliyiz. Sömürünün ve hegemonyanın son bulması için toplumu birlikte dönüştürebilir ve özgürlüğümüzü kazanabiliriz.

Fiziksel olarak bir araya gelmek gerekiyor

Çevrimiçi ortamda fikir ve bilgi alışverişinde bulunmak örgüt inşa etmenin olmazsa olmaz parçalarından biridir. Ancak bu son derece sınırlı bir olanaktır. Özellikle de çevrimiçi her şeyin (elektronik posta ve telefonlarla birlikte) izlendiğini öğreneli beri. Bu yüzden birbirimizle buluşmamız, yüz yüze görüşmemiz de gerekiyor. Birlikte çalıştığımız ve sırt sırta verdiğimiz insanları gerçek dünyada da tanımalıyız, özellikle de birlikte bir hareket inşa etmeye kalkışıyorsak. Diğerlerinin fikirlerini, politik geçmişlerini ve bakış açılarını, yalnızca kendilerini savunurken söyledikleri sözlerle değil ama ortaya koydukları pratikle de tanımalıyız.

Güven sağlamak karşılıklı deneyim ve zaman gerektirir. Bazıları çevrimiçi ortamda en militan devrimciler gibi görünebilir, ancak iş masa başında yazmaktan daha fazlasına geldiğinde bir bakmışsınız pul gibi dökülüyorlar. Küçük yanılgılarımız yaşayacağımız deneyimlerde büyük risklere yol açmadan önce, birlikte mücadele etmeli ve yapmaya çalıştığımız işte yetkinleşmeliyiz. Kolektif hattımızı, stratejimizi ve planlarımızı geliştirip hareket etmek için şimdiden bir araya gelmemiz gerekiyor, böylece mücadeleyi ilerletecek olasılıklar doğduğunda hazır oluruz. Örgüt ancak gerçek yaşamda mücadele ederek, ortak teorik ve pratik çalışmayla çelikleşebilir.

Militanlar olarak seçimimiz: Devrimci mi, yoksa ilerici mi?

Halk kitlesinin bir parçası olarak hepimiz ortak düşmana karşı birleştiğimizde, her birimiz bunu hangi düzeyde yapacağımızı seçmeliyiz. Bu en nihayetinde (ekonomik konumumuz tarafından güçlü bir şekilde etkilenen fakat kesinlikle değiştirilemez olmayan) ideolojik konumumuz tarafından belirlenir. Aslında seçmemiz gereken nasıl çalışacağımızdır: bir ilerici olarak mı, yoksa bir devrimci olarak mı?

İlericiler:

Proletaryanın çıkarlarıyla genel bir uyum içerisinde, mücadele halindeki işçi sınıfının liderliği veya rehberliğiyle çeşitli düzeylerde ilişki kurarak tarihsel gelişime katkı sunarlar.

Devrimciler:

Tüm zamanlarını ve enerjilerini zafere yürüyen proletarya seçeneğine sunarak mücadeleye doğrudan katılırlar.

Bu kişilerin çoğu işçi –artık değer üretim sürecinin bir parçası– olmasa da, yine de "halk kitleleri"nin bir parçası olarak ilerici kampın içinde çalışmalarını yürütürler. Uzun süre işsiz olanlar, üretici olmayan emekçiler (hizmet sektöründe çalışanlar), öğrenciler, ilerici ve radikal konumdaki küçük burjuvazinin diğer bileşenleri sermayeye dokunamaz, ona müdahale edemezler. Sermayenin yeniden üretimini durdurmak için greve çıkamazlar. Bu proletarya devrimcisi olmayı imkânsız hale getirmez ama bazı güçlükler yaratır.

Eğer biz bu kategoridekiler (bir çizer/yazar olarak kesinlikle ben de buna dahilim) proletarya devrimi seçeneğinin bir parçasıysak, küçük burjuva köklerimizden sıyrılmalı, onu üzerimizden atmalıyız. Diğer bir deyişle, kendi sınıf çıkarlarımızdan vazgeçmeli ve kendimizi tamamen işçi sınıfının çıkarlarına adamalıyız. Bu uzun ve zorlu bir süreçtir. Genellikle başarısızlıkla sonuçlanır; çoğu kişi,

devrimci yolun bir bölümünü gider ancak sonra işler zorlaştığında bu yoldan ayrılır.

Ne var ki, bu noktadan sonra bile küçük burjuvazinin farklı kesimlerinden olanlar, ilericilik düzeyinde örgütlenerek mücadeleye katkıda bulunabilir, sermayenin farklı egemenlik biçimlerini ve bunların etkilerini ifşa etmek ve bunlara karşı direnmek amacıyla ittifaklar kurabilir ve özerk işçi sınıfı mücadelesi için destek ve dayanışma örgütleyebilirler. Bir kitle hareketi oluşturmak için eyleme geçmek olumlu ve gereklidir. Sermayenin akışını ve doğal kaynakların çıkarımını stratejik bir biçimde engellemek, üretim aşamasındaki mücadeleleri tamamlar ve geliştirir. Herhangi birinin sermayeye ve kapitalizme zarar vermek için yapabileceği çok şey vardır ve bu doğrultuda tüm çabalarımızı azami seviyeye çıkarmaya çalışmalıyız.

Örgüt Düzeyleri*

Üç temel örgüt düzeyi vardır (her biri kendi içinde daha özel katmanlara ayrılabilir): devrimci, ara düzey ve kitlesel.

Bilinç ve bağlılık seviyeleriyle tanımlanan bu kategoriler arasında keskin ayrımlar yoktur; bir grup, koşullara göre diğerlerine karışabilir veya birinden diğerine geçişler olabilir. Aralarında diyalektik bir ilişki vardır, her bir düzey diğerlerine göre hareket eder ve onları etkiler. Sınırları geçirgendir, bireyler bir düzeyden diğerine geçebilir veya birden fazla düzeyde aynı anda çalışma yapabilir. Bazı bileşenleri sadece vurgu veya ölçü düzeyinde farklılık gösterir. Her düzey kendi potansiyelini tam olarak gerçekleştirmek için özerk bir şekilde faaliyet göstermelidir.

Bu düzeylerin özelliklerini genel hatlarıyla aşağıdaki gibi nitelendirebiliriz:

* Bu bölüm şuradan alınarak gözden geçirilmiştir: *Toward an Anti-Capitalist/Anti-Imperialist Mass Movement: Organizing at the Intermediate Level* (*Anti-kapitalist/Anti-emperyalist bir kitle hareketine doğru: Ara düzeyde örgütlenme*), One Struggle, Eylül 2011, http://onestruggle.net/2011/09/02/toward-an-anti-capitalistanti-imperialist-mass-movement-organizing-at-the-intermediate-level/

Devrimci örgüt:

Devrimci düzey esastır. Bu tip bir örgüt zorunlu ve son kertede belirleyici olandır –böyle bir örgüt olmadığında diğer ikisi kendiliğindenlik, reformizm ve ekonomizmin (mücadeleyi sendikacılığa indirgemek ve bununla sınırlamak) belirsiz çıkmazlarında kendini kaybetme eğilimine girerler. Devrimci bir örgüt için ise şunlar gerekir:

- Yüksek düzeyde teorik, ideolojik ve politik bir birlik.
- Uzun vadeli ortak bir amaç, kapsamlı bir strateji ve bu stratejiyi uygulamak için ayrıntılı bir plan.
- Çalışma yöntemlerinin durmaksızın geliştirilmesi ve bu çalışmanın sistematik birikimi.
- Kolektif olarak şekillenmiş fikir, yönelim ve politikalarla oluşan ve pratikte sınanan bir süreç.
- Yaşamlarını mücadeleye adamış kadro niteliğinde üyeler.
- Engel ve baskılara karşı koyabilecek şekilde inşa edilmiş bir yapı.

Kitle örgütü:

Kitle örgütleri kapitalist sınıfı zayıflatmak için mevcut durumdaki mücadele araçlarıdır. Sermayenin yenilmesinden sonra, devrimci bir devletin iktidar araçları olacaklardır. Özellikleri:

- Özel amaçlara ulaşmak için ortak çıkarlar temelinde oluşturulmuş birliklerdir (daha yüksek ücret için mücadele eden bir sendika, ücretsiz eğitim için öğrenci birliği veya savaşı durdurmak için bir koalisyon).
- İdeolojik ve politik olarak geniş olurlar, çoğunlukla kararsız veya halkçıdırlar.
- Genellikle bir konuyla sınırlandırılmış, kısa vadeli, basit bir amaç ve/veya stratejileri vardır.
- Üyelik şartları gevşektir ve beklentiler esnektir.
- Temelde dışa açık yapılanmalardır –herhangi bir kimse bu örgütlere katılabilir.

Ara düzey örgüt:

Ara düzey örgüt, sisteme karşı savaşabilecek herkesi bir araya getiren mücadeleci bir kitle hareketi inşa edebileceğimiz bir araçtır. Kitlesel mücadele için daha uygun koşullar yaratabilir, onun patlak verdiği dönemlerde devreye girebilir, etkisini azami seviyeye çıkarabilir ve kaçınılmaz gelgitleri içinde onun devamlılığını sağlayabilir.

Devrimci düzeyde de örgütlenmeye başlayabilecek radikal kişileri tespit edip eğitebilir.

Ara düzey bir örgüt, ne devrimci bir örgüt ne bir kitle örgütü ne de ikisinin ortasında bir karışımdır. Her ikisinden de ayrılan farklı bir karakteri vardır. Yapısal ve ideolojik olarak ikisinin arasında faaliyet gösterir ve onları birbirine bağlar.

Kendi özerk düzeyinde üç genel faaliyet alanı vardır:

1) Kapitalist hegemonyaya ve onun etkilerine karşı direnmek.
2) Sermayeyi zayıflatmak.
3) Sömürü ve emperyalizme karşı işçi sınıfının kitlesel mücadelesini desteklemek.

Şunlara sahiptir:

- Sistemi bir bütün olarak tanımlayan ve ona karşı olan, ama yine de onu yok etmek için belirli bir strateji tanımlamaktan sakınan ilerici düzeyde bir birlik (böylece farklı teorilere sahip üyeleri kucaklayabilir).
- Orta menzilli bir hedef için birleşebilecek herkesi bir araya getiren bir amaç (bunun tam içeriği belli değildir ama tarihsel koşullara ve kitleler arasındaki sınıf bilincinin değişen düzeyine bağlıdır –örneğin, mevcut durumda küresel kapitalizmi mağlup etmek olabilir bu). Ancak uzun vadeli hedefler (geleceğin toplumunun kesin bir biçimi gibi) açısından birleşmek gibi bir girişimi yoktur.
- Orta menzilli hedefleri gerçekleştirmek için ortak plan ve taktiklerin kolektif bir şekilde geliştirilmesi.

- Sekter olmayan ve karşılıklı desteğe dayanan bir yönelim.
- Kolektif birikimle sürekli biçimde gelişen yöntemler ve eylem süreci.
- "Haftasonu neferliği"nin ötesinde belli bir bağlılık ve sorumluluk gerektirebilecek düzeyde üyelik.
- Kısmen açık veya yalnızca çağrıya dayanan (ancak gizli olmayan) bir yapı.

Ara düzeyde açık bir örgütlenme, bir grubun kendini ne devrimci ne de kitlesel bir örgüt olarak tanımladığı ve gerçekte bu düzeyleri birbirine karıştırdığı durumlarda doğan sorunları engelleyebilir. Ara düzeyde bir örgüt geniş bir biçimde idrak edilemese de pratikte yaygın bir konumdadır (genellikle de bilinçsizce). Eğer bir grup kendini devrimci bir örgüt olarak beyan ediyorsa ancak devrimci pratiğin gerektirdiği birlik ve bağlılık düzeyinden henüz yoksunsa, o halde o gerçekte ara düzeyde bir örgüttür. Eğer bir grup bir kitle örgütü inşa etmeye kalkışıyorsa ama kitle tabanını henüz elde edememişse, o zaman o da gerçekte ara düzeyde bir örgüttür.

Devrimci bir militan olmak, müthiş derecede özveri, azim, kararlılık ve çalışkanlık gerektirir. Sonu da ya vahşi bir ölüm ya da mapushanedir.
Senin işe alım sözleşmen bazı işlere yarayabilir.

MÜCADELE

Şimdiden bir savaşın içindeyiz.

Düşmanla her an bir çatışma halindeyiz. Genelde onların egemenliği altında, zulüm ve sömürüye maruz kalıyoruz. Daha biraz önce onların bir meta olarak sunduğu yiyeceklerden yemediniz mi yani, ürünlerinden birini satın almadınız mı, işlerinden birinde çalışmadınız mı, reklam şarkılarından birini mırıldanmadınız mı? İşte egemenlik budur.

Sınıf mücadelesi toplumun ve yaşamımızın her anında, her köşesinde vardır –hatta kendi düşüncelerimizde bile. Bizi birer makineye veya işe yaramaz süprüntülere dönüştürme çabalarına karşı durmadan insan kalma mücadelesi veririz.

Yapmamız gereken şey örgütlenerek bu mücadeleyi kolektif bir hale getirmektir, böylece kazanmak için bir şansımız olabilir.

Kendimizi adamamız gereken mücadele biçimlerini öngörmekte bize yardımcı olabilecek hazır formül ve programlar yoktur. Özgül koşullarımızla ve onların her an değişiyor olmasıyla yüzleşmek zorundayız.

Örgütlenme ve mücadele birbiriyle karşılıklı (diyalektik) bir ilişki içerisindedir, örgütlenme düzeyimiz mücadeleyi nasıl sürdürdüğümüzü belirlerken, mücadelemiz de bunun karşılığında örgüt inşasına katkı sağlar.

Mücadelemizi örgütsel kapasitemize uygun olarak sürdürmeliyiz.

Birtakım ilkelere başvurabiliriz:

1) Kapasitemizin üzerinde hareket edemeyiz. Eğer kazanımlarımızı savunma ya da gerektiğinde geri çekilme yetilerimiz olmadan kapasitemizin üstüne çıkmaya çalışırsak kolayca ezilebiliriz.
2) Kapasitemizin altında hareket edemeyiz. Düşmanımızı zayıflatmak ve mücadelemizi ilerletmek için, karşılaştığımız koşullar her

ne olursa olsun mümkün olan azami kapasiteye çıkarak (ve aynı zamanda örgütlerimizi koruyarak) her fırsatı sürekli kollamalıyız.

3) Eğer özgürlüğümüze kavuşmak istiyorsak düşmanlarımızdan daha kararlı ve sert olmalıyız. Onları kurnazlıkla alt etmeliyiz. Cesur, güçlü, amansız ve zeki olmalıyız.

4) Pratik bizi daha yetkin hale getirir ve özgüven kazandırır. Fikirlerimizi anlatmak, doğrularımızın arkasında durmak ve sınıfsal çıkarlarımızı savunmak için her fırsatı (küçük ve önemsiz olanları bile) değerlendirmeliyiz. O zaman çatışma daha az korkutucu bir hal alacaktır. Bizse bu konuda yetilerimizi artırmış oluruz.

5) Aynı şekilde, kolektif bir pratik örmeliyiz. Bir şeyleri tek başına yapmak daha kolay bile olsa, birlikte çalışmak için birini daha bulmalıyız. Mesele sadece görevi yerine getirmek değildir (bu önemli olsa bile), süreç içinde kendimizi kolektif bir şekilde nasıl sağlamlaştırdığımız da bir o kadar önemlidir.

6) Her zaman kolektifin ihtiyaç ve çıkarlarına öncelik vermeliyiz.

7) Mücadeleye hizmet edecek özel yeteneklerimizi geliştirmeliyiz. Topluluk önünde konuşma, teorik katkı, tartışma, daha çok yabancı dil konuşma, bağış toplama, propaganda, etkinlik organizasyonu vb. konularda bireysel kapasitemizi geliştirmek, kolektif için yararlı olacaktır.

8) Gelecekteki koşulları öngörebilmeliyiz. Hemen sonuç vermeyebileceği için bugüne karşı kayıtsız kalmamız da doğru olmaz, bu türden bir tutum bizi yarın hüsrana uğratabilir.

Tutup devrime katıldım ve tüm elde ettiğim, bir diktatörün, ondan daha muğlak bir diktatörle yer değiştirmesi oldu, artı, böyle berbat bir tişörtüm oldu.
BEN
BAŞKALDIRIYORUM

TUZAKLAR, GİZLİ TEHLİKELER VE ÇIKMAZ SOKAKLAR

Bütün iyi niyetimize rağmen, çoğu zaman, sermayenin durumun farkında olmayan askerleri gibi hareket etmemiz yönünde koşullandırılırız. Kapitalistler her türlü direnişi, sistemi geri besleyecek ve sağlamlaştıracak şekilde manipüle etmek konusunda bir hayli ustadır.

Kapitalizm, muhalifleri arasında, bizi tekrar kapitalizmin kucağına atacak ideolojileri besleyip geliştirir. Çünkü halk genellikle dağınıktır ve düşük bir siyasal bilinç seviyesine sahiptir; eğer ona karşı gardımızı iyi almazsak kapitalizm tarafından geri kazanılmaya yatkınızdır.

Bunu önlemenin tek yolu, kapitalizmin temel çelişkisini her an aklımızın bir köşesinde tutmaktır: emek ile sermaye arasındaki çelişki. Eğer temel sınıflar arasındaki bu ayırıcı çizgiyi bir rehber veya Kutup Yıldızı gibi kullanırsak, işte o zaman kendi yolumuzda sağlam bir şekilde yürüyebiliriz.

Kapitalizmin çeşitli saldırılarına karşı direnseк bile, proleter çizgiden bazı sapmalar söz konusudur ve bunlar halk kitlelerinin başına büyük oranda bela olur. Bu tür sapmalar "radikal" görünümlerinin ardında bile küçük burjuva ideolojisini temsil ederler, çünkü kapitalizmin temellerine, gerçek nedenlere yönelmektense onun etkilerini hedef alırlar. Bu yüzden de kapitalizmi yenilgiye uğratamazlar.

Bu türden gizli tuzak ve tehlikelerin farkında olmak çok önemlidir, çünkü kapitalizmin mücadelemizi boşa düşürmek için bir sürü yöntemi vardır ve biz yolumuzdan sapmadığımızdan emin olmak zorundayız. Sistem genelde bizim beş adım önümüzdedir, bizim o haklı hoşnutsuzluğumuzu kendi kurumlarını sağlamlaştıracak şekilde nasıl yolundan saptıracağını hesaplar. Oldukça karmaşık ve inandırıcı yollar geliştirir –aslında kendi boyunduruklarımızı sıkılaştırırken, sanki toplumda bir fark yaratıyormuşuz gibi hissetmemizi sağlar.

Tüm bu biçimler, temelde reformizmin farklı türleridir çünkü hepsi nihayetinde reformizme yol açar. Direnişin sönümlendiği yerde onlar vardır.

Reformizm: Kapitalizmi yıkmadan, onu reformlarla "daha az kötü" veya daha az yıkıcı hale getirilebileceğini savunan ideolojidir. Daha açık olmak gerekirse: Reformlar için savaşmak, eğer daha bütünsel bir devrimci stratejinin bir parçası ise, reform*izm* ile aynı şey değildir. Reformizm, reformu kendinde bir amaç olarak gören ideolojiyi ve buna dönük mücadeleleri yüceltir. Bizler mücadeleci kitle örgütlerini sermayeyi zayıflatacak reformlar için savaşmaları yönünde cesaretlendirmeli ve onlara yardım etmeliyiz. Ancak bunu yaparken reformizme kapılmamalı ve onun sınırlarına sıkışmamalıyız.

Sistemin güdümündeki kitle örgütleri (işbirlikçi sendikalar ve sivil toplum kuruluşları gibi) genelde kurumsallaşmış bürokrasinin egemenliği altındadır. Bunların işlevlerinden ilki para kazanmaktır. İkincisi de kitlelerin hoşnutsuzluklarını sermayeyle uzlaşmaya yönlendirerek onları pasifleştirmektir.

Bunların çoğu için kapitalist işletmeler tarafından fon sağlanır. Politik örgütler, sosyal hizmetler veya hayır işleri ile ilgilenen iş yerlerine veya yardım toplayan pasif kurumlara dönüştürülür.

Fon almayanlar devamlılığı sağlayamaz: İnsanları kısa bir süre için seferber edebilir ama daha sonra insanların etrafında bir araya geldikleri konu gündemden düşünce desteklerini yitirirler. Bir saman alevi gibi yanıp sönerler.

Dünyadaki sorunların bütünlüklü doğasını tahlil etmekten yoksun kitle örgütleri sistemin ideolojik hegemonyasını kıramazlar. Bunun yerine, eğer ortada bunu engelleyebilecek bir devrimci kesim de bulunmuyorsa, politikacılar ve diğer profesyonel reformistler bu örgütleri ele geçirir, insanları anlamsız, boşa enerji harcadıkları,

İŞE YARAMAYAN STRATEJİLER, NO 475:
"PARALARINIZLA OY VERİN"

kaybetmeye mahkûm olan stratejilere yönelterek yaşam enerjilerini emerler. Bu stratejiler nesnel olarak kapitalizmin farklı kesimlerinin çıkarlarını savunur ve onun yeniden üretimini sağlarlar.

Seçimler, şirketlerce fonlanan, kâr amacı gütmeyen kuruluşlar sivil toplum örgütleri ve devletteki muadilleri, bireysel yaşam tarzında değişiklikler yapmak, siyasi baskı oluşturmak, imza kampanyaları yürütmek, kültürel bozgunculuk, ekonomik reformlar, çevreci faaliyetler, desteği geri çekmek, sembolik protestolar –bütün bunlar muhalefet seçenekleri olarak ortaya konur. Bunların hiçbiri işe yarar yöntemler değildir; tersine sistemin otoritesini ve demokrasi yanılsamasını pekiştirirler.

Bu yanlış yaklaşımlar ilgi görüyor çünkü insanların çoğu sistemin gerçekte nasıl çalıştığını ve onun yapısal olarak düzeltilemeyeceğini kavramış durumda değiller. Kapitalizmi, gerçekte olduğu gibi, mutlak düşman olarak görmüyorlar.

Dürüst olmak gerekirse çevrecilerin olduğu kadar (çoğunlukla işbirlikçi sendikalar tarafından sistemin bir parçası haline getirilen) işçi hareketlerinin de en büyük eksikliği, sınıfsal tahlillerden ve kapitalizmin yıkmamız gereken bir sistem olduğuna dair bir kavrayıştan yoksun olmalarıdır. Bunun yerine, bu tür mücadelelere katılanların çoğu, yanılsamaların kurbanı durumundadır.

Sermaye ve emek arasındaki çelişkiyi doğru tanımlayan bir politik hatta sahip olan kimi örgütler ise hâlâ merkezinde bireycilik olan küçük burjuva ideolojisinin etkisi altındadır.

Bireycilik: Bir kişinin anlık kişisel çıkarlarını kolektif çıkarların önüne koymasıdır.

Reformizm ve bireyciliğin birçok biçimi vardır. Hepsinin kaynağında kapitalizmin temel çelişkisini belirlemedeki hatalar yatmaktadır.

Reformizm ve bireyciliğin biçimleri:

Aktivizm: Eylem için eylem. Bir aktivist yaptıklarını uzun vadeli bir stratejiye dayandırmaksızın bir kampanyadan diğerine koşturarak tüm enerjisini boşa harcar.

Dogmatizm: Hiç geliştirilmeyen bir teoriye katı bir şekilde bağlanmaktır. Bir dogmatist tartışma yapar ve akıl yürütürken alıntı yapıp durur (eğer falan kişi böyle dediyse doğrudur). Dogmalar ölü teorilerdir, gerçeklikle birlikte gelişmezler.

Sekterlik: Hareketteki diğer kişilerle bir araya gelmek için ilkesel bir yol bulmayı reddetmektir. Sekterler harcanan çabaları birleştirmek yerine, kendilerine yontmak için rekabete tutuşurlar.

Yatay muhalefet: "Halkın kendi içindeki çelişki/çatışmalar" ile "halk ve düşman arasındaki çelişki/çatışmalar"ı ayırt edemeden, hareketteki diğer insanlara saldırmaktır.

Yaşam tarzıcılık: Başkalarının bireysel davranışlarını değiştirmeye odaklanmaktır. Eğer herkes böyle yaparsa toplumun gelişebileceğine inanırlar. Kapitalizm yaşayış biçiminden hareketle boykot edilemez veya tüketici olarak yapabileceğimiz herhangi bir tercihle zor duruma düşürülemez.

Popülizm: Sınıfları silerek veya görmezden gelerek bir bütün olarak "halk"ın meseleleriyle ilgilenme çağrısıdır. Bu, kitleleri kendi çıkarlarına karşı mücadele edecek şekilde yoldan saptırabilir.

Pragmatizm: Politik bir hatta veya amaca uygun şekilde hareket etmeyip akıntıya kapılıp gitmektir.

Oportünizm: Birinin kendi düşüncelerini yumuşatarak düşmanla uzlaşmaya varması, ona tavizler vermesidir.

Halkı suçlamak: Sorunun tüketim çılgınlığı veya kitlelerin umursamazlığı olduğunu iddia etmektir. Sistemi yürürlüğe koyan veya onu kontrol eden kitleler değildir. Onlar sistemin kurbanlarıdır.

İşte şimdi bilincimde bir devrim gerçekleştirdim!
Harika
Ama unutma, bu gece geç saatte vardiyan var!
Carb
FLAKES

"TAVUKLARIN VE HAMAMBÖCEKLERİNİN BİRLİĞİ TAVUĞUN KARNINDA GERÇEKLEŞİR"

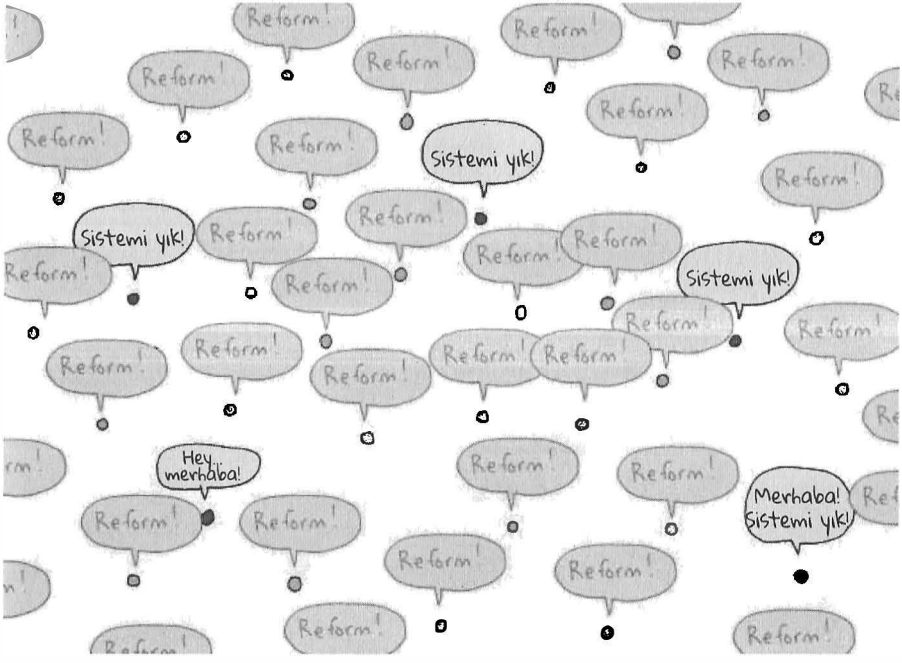
BİR HAİTİ ATASÖZÜ

Özerklik olmadan birlik: başkalarının gündemi için asker olmak

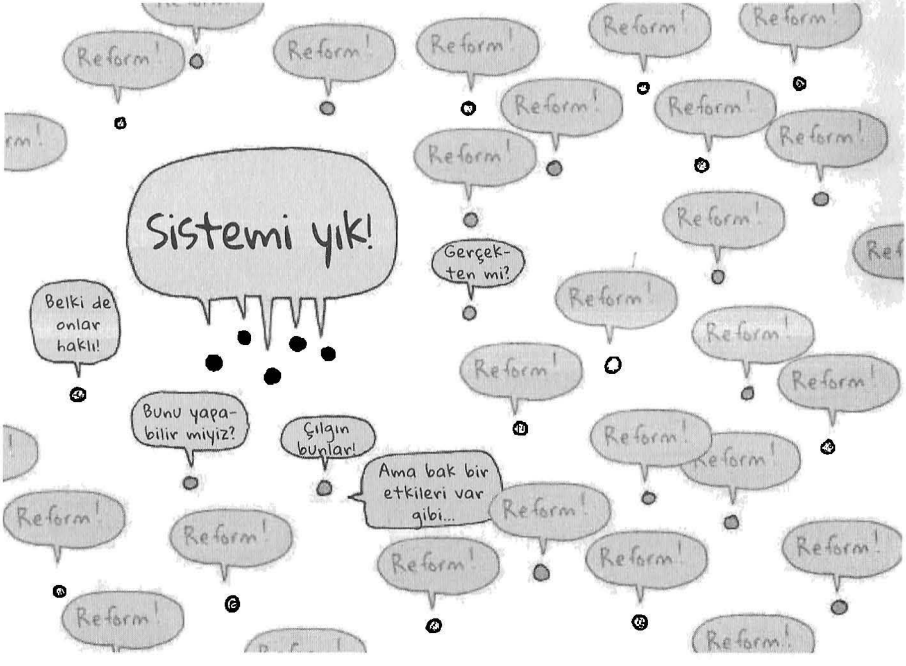
Liberaller ve reformistlerle çalışmak hüsranla sonuçlanabilir ancak çoğu insanı kendi saflarımıza kazanmadan üstünlük kurmamız da mümkün değildir. Bu kesimlerle ortak bir işe, ancak bizim siyasetimizin de temsil edileceği konusunda ısrarcı olabilecek bir örgütlülüğe sahipsek girişmeliyiz.

İlerici ve devrimci örgütlerimiz özerk olmak zorundadır, kendi bakış açılarını açık bir grubun, meclisin veya koalisyonun bir parçası olarak nasıl devam ettirecekleri ve sağlama alacakları konusunda bir strateji ve planları olmalıdır. Açık geniş gruplarda, kendiliğinden ve karşı konulamaz bir şekilde, reformizmi benimsemeye ve ortak politikalar konusunda en küçük paydaya razı olmaya dönük bir eğilim mevcuttur. Eğer özerkliğimiz konusunda direnmezsek yenilip yutuluruz. Çünkü reformizm bugün, en aktivist ve örgütçü

(hatta oldukça "radikal" görünümlü) sınıf olan küçük burjuvaziye denk düşen bir politik konumdur. Proletaryadan farklı olarak küçük burjuvazi, devrime doğrudan maddi bir ihtiyaç duymaz, o yüzden de çözümleri sistemi reforme etmek etrafında şekillenecektir. Bu şaşırtıcı veya kötü bir durum değildir; basitçe idare etmek ve hesaba katmak zorunda olduğumuz bir durumdur.

Küçük burjuvazinin bir bölümü daha iyi bir dünyada yaşamayı arzular, ancak büyük kesimi, devrime karşı kapitalizmin suçlarına karşı gösterdiğinden nihai olarak daha fazla direnç gösterir. Bunu da çoğunlukla şiddeti ahlaki açıdan ayıplayarak yapar, özellikle de şiddet direniş veya devrim uğruna bir araç olarak kullanıldığında veya savunulduğunda. (Ancak her gün karşıdevrimci şiddete geçit verilmektedir!) Onlar yalnızca, sahip oldukları her şeyi kaybetme riskini barındıran bir özgürlük mücadelesi yerine, bu ölümcül ve çevreyi tahrip eden sistemin sürüp gitmesini tercih edecek kadar ayrıcalıklıdırlar.

Sivil toplum örgütlerinin aktivistleri, liberaller, politikacılar ve diğer ılımlı militanlar; açık grupları ve koalisyonları istila edip reformizmin çerçevesi dışında geliştirilen tüm önerileri sessizliğe boğma veya kulak ardı etme eğilimindedirler. Herhangi bir girişimin ilerici veya devrimci içeriğini tırpanlayıp, onu dolambaçlı yoldan da olsa, bir şekilde kapitalistlerin çıkarlarına hizmet eden bir savunma grubuna dönüştürürler.

Mevcut durumda, devrimci ve/veya ara düzeyde (ilerici) bir örgüt bulunmadıkça, bu örgüt tetikte beklemedikçe ve bir alternatif sunmak konusunda ısrarcı olmadıkça; her yeni kitle hareketlenmesinin veya örgütlenmesinin gidişatı genellikle bu şekilde olacaktır.

Çoğu insan bunda ters bir şey görmez ve o yüzden de bunun önüne geçmek çok zordur. Sonuç olarak, ortalama liberal bir aktivist, bilinen bütün grupları koalisyona katılmaları için davet etmek ya da mümkün olduğunca yeni üye getirmek yönündeki genel kanıyı neden sorgulasın ki? Her şeyde kusur bulan huysuz birinden başka kim, "kapsayıcı" olmaya karşı olur ki? Kim eylemlerinin problemin gerçek çözümü olmadığını duymak (ya da bunu söyleyen biri olmak) ister ki? En azından *bir şeyler* yapıyorlar. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir, öyle değil mi?

Tüm bunları hesaba katsak bile, reformistlerin (şu dönemde) düşmanımız olmadığını unutmamak önemlidir. Onlara düşmanlık beslemeden sabırla yaklaşmalı ve onları işçi sınıfının saflarına kazanmak için elimizden geleni yapmalıyız. Onları tekrar, tekrar ve tekrar kazanmalıyız, devrim süreci boyunca, sonuna kadar; onların büyük bir çoğunluğu bize ihanet etmeye ve burjuvazinin kanatları altına sığınmaya yazgılı olsa da. Bu durum tarihsel olarak defalarca gerçekleştiği için, bunun tekrar yaşanacağını neredeyse kesin bir biçimde bekleyebiliriz. Ancak unutmamamız gereken şey şudur ki, mücadelenin belirli aşamalarında bizim başarımız, bunun için pek gönüllü olmasalar da, onların desteğine bağlıdır.

Sebep yerine sonuçları hedeflemek

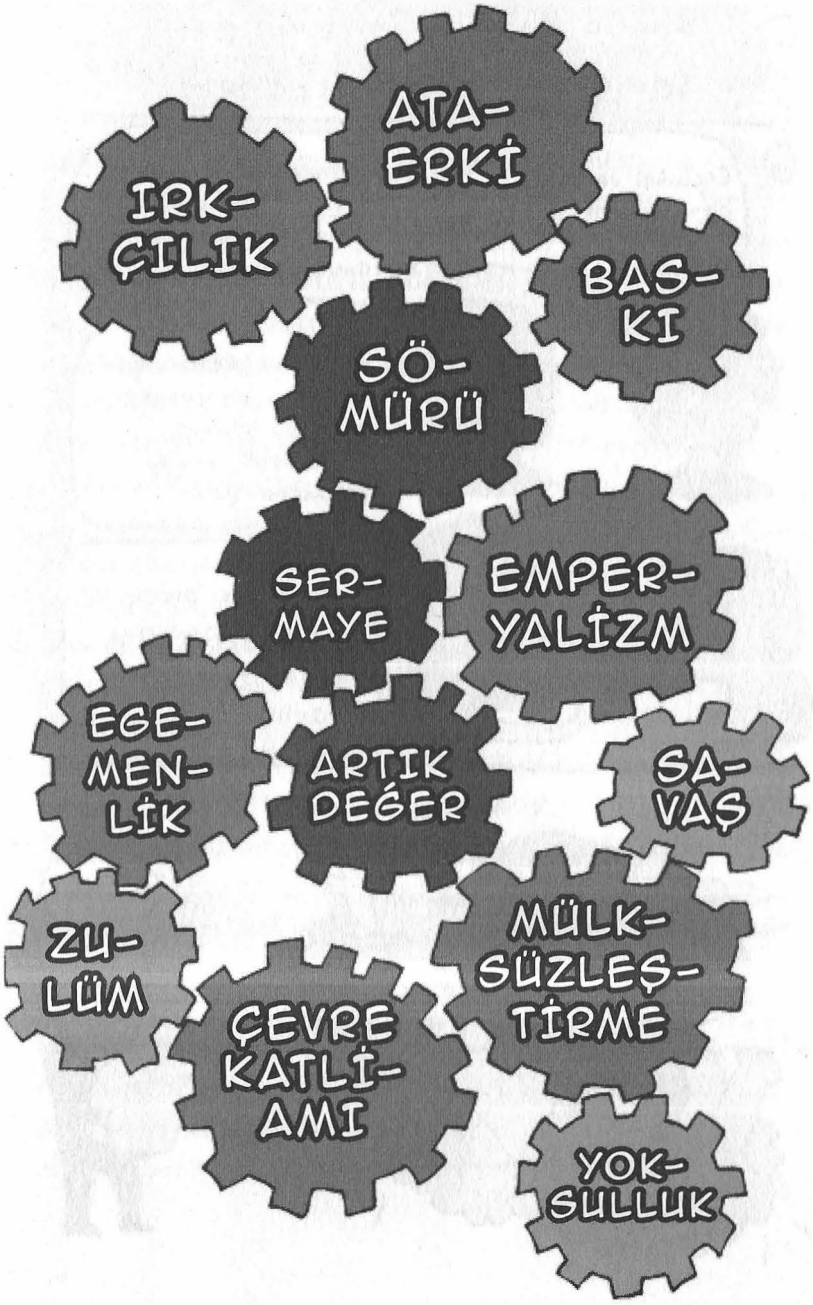
Savaş. Çevre tahribatı. Yoksulluk. Sömürü. Polis zulmü. Tecavüzler. Hapishaneler. İşkenceler. Irkçılık... Kapitalizmin hizmetinde işlenmiş suçların listesi, dehşet verici, sınırsız ve çok ağır.

Bu sorunların her birine kendi kapsamı içinde eğilmek, son derece zorlu olacaktır. Örneğin, eğer en acil sorunumuzun gezegenin tahribatını durdurmak olduğuna inanıyorsak (ki toplumsal adaleti sağlamak konusunda herhangi bir kazanım elde etmeden bu anlamsız olacaktır), o zaman enerjimizi çevrecilerin hammadde çıkarımına karşı örgütlenmesine yönlendirebiliriz (örneğin hidrolik hatlarını, kömür taşıyan trenleri veya petrol boru hatlarını bloke edebiliriz).

Ancak bu faaliyetlerin bazıları başarılı olsa bile yeterli olmayacaktır. Kapitalizm özel (ve her zaman için geçici) herhangi bir kaybı kolayca göğüsleyebilir ve onun etrafından dolaşabilir. Buna tipik bir örnek verelim: Birçok insan Keystone XL adlı katran kumu petrol boru hattına karşı direnmekle meşgulken, enerji şirketleri yeni petrol boru hatları ve demiryolu taşıma ağlarını eskisinden daha yüksek bir kapasiteyle inşa ettiler.

İnsan soyunun hızla yok edilmesine doğru giden çevre tahribatı, kapitalizmin, meta üretiminin yarattığı bir şeydir. Olağanüstü korkunç bir sonuçtur ama ne olursa olsun sermayenin üretimi açısından kıyıda yer alan bir meseledir. Çevre tahribatını durdurmak için bizzat sermaye üretiminin temelinden, kaynağından durdurulması, yani emeğin sömürüsü yoluyla artık değer üretimine son verilmesi gerekir.

Kestirme bir çözüm yok. Kapitalizmin barbarlıklarından herhangi birine son vermek için, onun temel içsel çelişkisine doğru yönelmek ve onu yok etmek zorundayız. Sermayeyi nihai olarak yenilgiye uğratabilecek olanlar, yalnızca sermaye tarafından köleleştirilerek onu üretenlerdir: işçi sınıfıdır. Bütün bir sistemi, onun devamlılığını sağlayan tüm egemenlik biçimlerini, onu oluşturan toplumsal ilişkilerin tüm temellerini altüst edebilecek bir hareket inşa etmemiz gerekiyor.

ATA-
ERKİ
IRK-
ÇILIK
BAS-
KI
SÖ-
MÜRÜ
SER-
MAYE
EMPER-
YALİZM
EGE-
MEN-
LİK
ARTIK
DEĞER
SA-
VAŞ
ZU-
LÜM
MÜLK-
SÜZLEŞ-
TİRME
ÇEVRE
KATLİ-
AMI
YOK-
SULLUK

Büyük Kimlik Politikaları Yarışması (Yarı Finaller)
1
Eşcinsel ve beyaz olmayan biri olarak, kanaatim şu ki...
Seninkinden daha da ezilmiş bir ulusun mensubu olarak şu görüşlerine katılmıyorum ki...
Bir kadın olarak, yani herhangi bir erkekten daha da ezilmiş biri olarak, benim düşüncem şu ki...
Trans bir birey ve soykırım kurbanı olarak şu konuda ısrarlıyım ki...
2
Hah ha.

Kimlik politikaları

Kapitalistler bir bütün olarak toplum üzerindeki iktidarlarını pekiştirmek ve nihai amaç olarak sınıfsal egemenliklerini sağlamlaştırmak için, belirli toplumsal kategorileri baskı altına almanın çeşitli biçimlerini kullanırlar. Halkın belirli kesimleri için farklı türde cehennemler yaratarak kitleleri daha kolay kontrol ederler. Ayrıca (ırkçılığı, yabancı düşmanlığını, kadın düşmanlığını, homofobiyi besleyerek) işçi sınıfını kendi içinde ideolojik olarak bölmek de, sınıfı bir bütün olarak kontrol etmeyi ve ondan daha fazla artık değer elde etmeyi (ki gerçekten önemsedikleri tek şey, yegâne amaçları budur) kolaylaştırır.

"Toplumsal kategoriler" dediğimiz şey, sınıf kavramıyla aynı anlama gelmez. Cinsiyetle, milliyetle, ten rengiyle vb. tanımlanan bu gruplar, sınıfsal sınırların ötesine geçerler. Temel olarak bir sınıfa ya da bir başkasına doğru ittirildiklerinde dahi, bu gruplardaki insanlar herhangi bir sınıfın üyesi olabilirler. Bulundukları kimlik kategorilerine bağlı olarak ya baskı görmektedirler ya da görece kimi ayrıcalıklara sahiptirler ve bu kategoriler, üretim ilişkileriyle tanımlanan sınıfsal konumlarından farklıdır.

Baskıya karşı savaşmak ve onu durdurmak çok önemli olsa da, mücadeleyi buna odaklamak kapitalizmin temel çelişkisine yönelmek anlamına gelmez, bu yüzden de sınıfları ve baskıyı ortadan kaldıramaz. Baskı, kapitalizmin varlığına dönük bir tehdit olmaksızın değiştirilebilir (iyileştirilebilir veya başka bir gruba kaydırılabilir). Kapitalizm, burjuva diktatörlüğünün devamı koşullarında, demokratik hakların genişletilmesini absorbe edebilecek yeteneğe sahiptir. Baskının gerçek anlamda son bulması için sorun sınıf mücadelesinin bütünselliği bağlamında ele alınmalıdır.

Kısa tanımlamalar:

Egemenlik: Bir grubun diğeri üzerindeki ekonomik, politik ve ideolojik iktidarını içeren ilişkiler bütünüdür.

İktidar: Birinin, başka birinin çıkarlarını ve iradesini kendine bağlı kılarak ya da kılmayarak, hedeflerine ulaşabilme kapasitesidir.

Sömürü: Emek gücüne, söz konusu emeğin ürününün değişim değerinden daha azını ödemektir.

Baskı: Yapısal olarak eşit koşul ve haklara sahip olmayan belirli toplumsal kategorilerin sistematik bir biçimde bağlı/tabi konuma itilmesidir.

Zulüm: Egemenlik sağlamak amacıyla güç kullanılması veya güç kullanmakla tehdit edilmektir.

Feminizm yeterince ileri gidemez.

Feminizm (daha açık bir ifadeyle burjuva feminizmi) cinsiyet eşitliği –özellikle de eşit haklar– için verilen mücadeledir. Eşitsizliğin içine doğduğu çerçeveyle ilgilenmez ve sisteme bir bütün olarak meydan okumaz. Radikal (buna rağmen hâlâ reformist) feminizm ise daha ileri giderek, erkek tarafından uygulanan kadına yönelik baskının (namı diğer ataerki) toplumdaki egemenliğin esas biçimi olduğunu öne sürer. Bu ideolojiler ve proletarya ideolojisi arasında belirgin farklar vardır. Proletarya ideolojisi kapitalist toplumdaki egemenliğin temel biçiminin kapitalist sınıfın işçi sınıfı üzerindeki egemenliği olduğunu öne sürer ve böylece her türden baskıya karşı verilen mücadelenin kapitalizmi devirme mücadelesi bağlamında olması gerektiğini savunur. Hedefimizi sistem sınırlarında eşitlik elde etmekle sınırlamaz.

Elbette sınıflı toplumlar başlangıçtan beri kadının ezilmişliğiyle iç içedir. Kimi avcı-toplayıcı toplumlarda iş bölümünün cinsiyete dayanması, sınıf ayrımları açısından birinci derecede bir zemin sağlamış olabilir. Ancak sınıflar ortaya çıktıkça, toplumsal bölünmenin temeli haline geldiler, diğer bölünmeleri de şekillendirip belirlediler ve onların bir çözüme kavuşması için sınıfların ortadan kalkması gerektiği ortaya çıktı. Sınıflar, üretimle ilişkileri temelinde mücadele eden toplumsal güçlerdir. Cinsiyetler ise birer sınıf değil ancak sınıfları kesen toplumsal kategorilerdir.

Kapitalist toplum tarafından uygulanan bütün o baskı, yıkım ve egemenlik biçimleri, kapitalizmin alt edilmesi sürecinde tek tek karşıya alınmalı ve üstesinden gelinmelidir. Bazı sınıf indirgemecilerinin iddia ettiklerinin tersine, bunların üstesinden gelmek için sınıfın özgürleşmesinden "sonrasını" beklememeliyiz; bu durumda asla başarılı olamayız. (Kısmi devrim diye bir şey yoktur –ya hep ya

hiç.) Ama aynı zamanda bunlar sınıf mücadelesi sürecinin dışında da çözülemez. Sınıfsal kurtuluş ya da sınıfın özgürleşmesi, sömürünün olduğu kadar baskının da son bulması demektir.

Baskının tüm biçimleri gibi kadına yönelik baskı da iktidardaki sınıfa hizmet eder ve (yalnızca kadınlara değil) kalan herkese zarar verir. Özel olarak kadınları hedef almasına rağmen, egemenlik altına alınan bütün sınıfları böler ve zayıflatır. Genel özgürlüğümüz için verdiğimiz mücadelede bizi etkisizleştirir.

Her kadın, bedenine, zihnine ve ruhuna dönük sürekli tehdit ve saldırı altındadır, bunlarla baş etmeye çalışır. Bu toplum bize korku salmak ve psikolojik olarak ayak bağı olmak için tasarlanmış bir atmosfer yaratmaktadır. Bu yaşanan deneyimler yalnızca duygusal travmaya sebep olmakla kalmıyor, aynı zamanda proletarya devrimi mücadelesinde yer alan kadınların enerji ve zamanına da el koyup bunu boşa harcıyor.

Örgütlerimizde birbirimize birer insan, birer yoldaş olarak davranmazsak, kolektif olarak en uygun seviyede faaliyet de yürütemeyiz. Mücadelemiz için bir engele dönüşür dönüşmez, baskıcı davranışlara somut olarak müdahale edilmelidir. Bu tür davranışlar çok da fazla üzerinde durmadan mümkün olduğu kadar hızlı ve etkili bir şekilde ezilmelidir ki hepimiz asıl görevimiz için çalışmaya devam edebilelim. Bu türden davranışlar gösterenlere karşı, onları teşhir etmek, yalıtmak veya davranışlarını değiştirmeyen biriyle birlikte daha fazla çalışmamak gibi tedbirler alınabilir. Bunun yanında tehdit altındakilerin aktif bir biçimde korunması ve savunulması da alınabilecek önlemlerdendir.

Kapitalizmin pek çok şeytani yönü vardır; savaşmak zorunda olduğumuz birçok şey vardır. Nihai hedefimizi hiçbir zaman aklımızdan çıkarmadan saflarımızdaki herhangi bir zararlı davranışa izin vermemek için hepimiz güçlü ve azimli olmak zorundayız. Bizim eşit haklardan, eşit muameleden, eşit ödeme ve maaştan, malların eşit paylaşımından, eşit fırsatlardan, eşitlikçi bir dilden ve güvenli

DOĞRU TEORİ NEDEN ÖNEMLİDİR

HİPOTEZ:

Fasülyeli ve peynirli bir taco iyi olabilir, ama ben ciğer ve naneyle çok daha lezzetlisini yapabilirim.

alanlardan daha fazlasına ihtiyacımız var. Bizim Yeryüzü'nün bütün sakinleri için bütüncül bir özgürlüğe/kurtuluşa ihtiyacımız var.

Doğduğumuz günden itibaren biz kadınlar sessiz, itaatkâr, tatlı, anaç, uyumlu, zayıf ve pasif olmamız için yoğun bir baskı altındayızdır. Kendimizi kabul ettirmek ve mücadeledeki yerimizi almak için bu toplumsal koşullandırmayı aşmalıyız. Etkili bir devrimci olmak ve kendi çıkarlarımızı örgütlerde ve yaşamımızın diğer tüm alanlarında ortaya koymak için savaşmak, zor, sıkıcı ve yorucu olabilir. Bu, uzun vadeli, aktif bir süreçtir ve yoğun çaba gerektirir. Ama bizim için iyidir –bizi güçlendirir. Eğer bu devasa, acımasız küresel sistemle savaşabilmeyi umuyorsak fazlasıyla güçlü olmak zorundayız. Zaten başka bir seçeneğimiz de yok. Mücadele sürecinde ve mücadele alanlarında, olmamız gereken şekilde yer almalıyız.

Sesimizi duyurabilmede ve toplumsal gücümüzü hissettirmede ısrarlı olmak için yeteneklerimizi/kapasitemizi geliştirmek zorundayız. Bu, geniş anlamdaki hareketimiz içinde sarf edilen kolektif bir çaba olmalıdır –kendimizi ortaya koymak veya bir başkasıyla rekabet etmek için harcanan bir çaba değil, kolektif gücümüzü büyütmek adına karşılıklı olarak birbirimize yardım etmek için harcanan bir çaba. Benim gücüm senin gücündür ve tam tersi de geçerlidir. Bireyler olarak gücümüzün kaynağı –ortak hedeflerimiz için birlikte çalıştığımızda– hareketin gücünden gelir. Bundan başka her yönelim sekterliğe, rekabete, bireyciliğe, elitizme ve uyumsuzluğa varır –ve yenilgimizi kesinleştirir.

Halktan, halk kitlelerinden yana olan herkesi karşılıklı olarak desteklemeli ve güçlendirmeliyiz. Birbirimizi hırpalamak yerine birbirimize arka çıkmalıyız. Şu dönemde aramızdaki her türlü anlaşmazlık ikincil önemdedir (birincil karşıtlığımız sisteme karşı olmaktır) –yani birliğimizin bütünlüğü içinde büyük farklılıklar barındırabiliriz. Birliğimizin birtakım eksikleri olabilir veya bizi tamamen tatmin etmeyebilir (zaten tamamen kusursuz olması mümkün değildir) –birlik, belirli bir tarihsel anda belirli bir kon-

jonktürü geçmek ve en büyük engelimizin -yalnızca birlikte aşabileceğimiz bir engelin- üstesinden gelmek için vardır. Diğer karşıtlık ve sorunlarla (bunlardan bolca vardır) süreç içinde başa çıkabiliriz.

Bütünsel bir kurtuluşun daha geniş vizyonuna sahip olduğumuzda ve yaşamlarımızı -tüm istek ve çalışmalarımızı- buna odakladığımızda, bize engel olan tutum ve pratiklerimiz ortak mücadele sürecinde gerilemeye başlayacaktır. Bu noktadan sonra artık birer yoldaşızdır ve ait olduğumuz toplumsal kategoriler önemsizleşmeye başlar. Bu kategorilerin temellerinin tamamen ortadan kaldırılması ise kolektif başarımıza bağlıdır.

Irkçılık: düşmanın toplumsal silahı

Halkın farklı toplumsal katmanlarının gördüğü baskı, ırkçılık, kastlaştırma, cinsiyetçilik, homofobi, göçmenlik ve benzeri farklı biçimlere bürünebilir ve bu sorun (bir yönüyle öyle olsa bile) temeline baktığımızda kişisel ideolojik bir sorun değildir. Bu (kapitalizmde veya diğer sınıflı toplum biçimlerinde) egemen sınıfın şu türden şeylerin üstesinden gelmek için ustalıkla kullandığı toplumsal ideolojik bir silahtır:

1) Varlık ve servet peşindeki eylem ile uygulamalarını meşrulaştırmak. Aksi takdirde bu uygulamalar bir insana (veya hisleri olan herhangi bir varlığa) dayatıldığında, çılgınca birer zulüm örneği olarak evrensel bir dirençle karşılaşır. Ancak "öteki" insanlıktan çıkarıldığı ve nesneleştirildiği için, bu uygulamalar kabul edilebilir şekilde rasyonelleştirilir.
2) Kârı en yüksek düzeye getirmek için kitlelerin belirli kesimlerini aşırı sömürü ve kölelik koşullarına zorlamak.
3) Toplumu dönüştürme kabiliyetimizi zayıflatmak için egemenlik altına alınan sınıflar arasındaki bölünmeleri güçlendirmek.

Birleşik Amerika'da ırk kavramı (biyolojik temeli olmayan toplumsal bir yapı) akışkan bir özelliğe sahiptir ve insanlık dışı mu-

ameleleri meşrulaştırmak amacıyla farklı zamanlarda ve farklı biçimlerde keyfî bir şekilde tanımlanan halk kategorileri ile farklı milletler için kullanılmaktadır.

Yerli halkların soykırımından başlayıp kölelik dönemine uzanacak şekilde, oradan da bugünkü "terörle mücadele"ye gelene kadar ve aradaki sayısız birçok örneği de kapsayacak şekilde, ırk ve ırkçılık kavramları aşırı şiddet barındıran politikaların bir özürü olarak kullanıldı; söz konusu politikalar ise sermayenin birikimine ve hedef tahtasına oturtulmayan ya da göreceli kimi avantajlar sunulan kesimlerin onayını almaya hizmet etti.

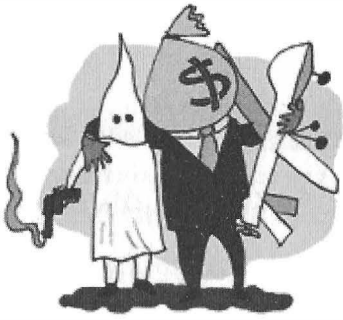
Kimlik politikaları küçük burjuvazinin ideolojisi olan reformizmin bir biçimidir. Küçük burjuvazi kendi sınıfsal ayrıcalıklarını savunurken aynı zamanda herkesin bu ayrıcalıkların keyfini çıkarabilmesini ister. Bu, sistemin sınırları içindeki liberal, popülist (sınıflara dayanmayan) "eşitlik" çağrısının bir kaynağıdır.

Eşitlik ve adalet için dile getirilen talepler haklı taleplerdir. Olumlu ve ilerici hedeflerdir. Bu hedefler için savaşmak halk kitlelerinin birliğini sağlamlaştırabilir ve bizim de bütünsel bir toplumsal dönüşüme yaklaşmamıza yardımcı olur.

Ancak bu şekilde yeterince ileri gidemeyiz. Sorunun kaynağına yönelmeliyiz.

Küçük burjuvazinin ırkçılığa karşı önerdiği çözüm genellikle bireylerin veya kurumların ırkçı olmayı bırakmasıdır. Diğer reformist çözümler gibi, ırkçılık ve diğer baskıcı davranışlardan ve ırkçı/baskıcı bir dilden bireysel olarak kaçınmayı önermek, kesinlikle gerekli olsa bile yeterli değildir. Kurumsal politikalarda düzenlemeye gitmek de aynı şekilde yetersizdir.

Reformistler direnişi her zaman, kendilerini erdemli hissedebilecekleri ancak gerçekte asla kazanmayacakları yöntem ve biçimlerle sınırlamaya çalışırlar. Baskının belirli biçimlerini hafifletme çabaları başarılı olsa da, kapitalizm bunun üstesinden gelebilir. Sınıf egemenliğini yeniden üretir ve güçlendirirken, belirli bir toplumsal

kategoriye yönelik "eşitlik ve adalet"e yer açabilir ve buna uyum sağlayabilir. Bu sırada baskı kapitalistlerin alet çantasındaki yerini korur ve birileri üzerinde kaçınılmaz olarak tekrar kullanılır.

Temellerinin yer aldığı tüm bir yapıyı ve söz konusu yapının devamlılığını sağlayıp ondan beslenen toplumsal koşulları kökünden söküp çıkaramazsak baskıya da son veremeyiz: İnsanlığın farklı sınıflara bölünmüşlüğü ve sınıfların egemenliğidir bunlar.

Çoğunluk bununla yüzleşmek istemez. Sınıf savaşımı yürütmek için gerekli fedakârlıkları yapmak yerine, kendilerinin ve başkalarının davranışlarını değiştirerek eşitlikçi bir ortam yaratabileceklerini hayal etmeyi tercih ederler. Bütün toplumsal yapıyı yıkmak, küçük burjuvazinin ekonomik çıkarlarına ters bir şeydir ve bu yüzden bunu yapmak istemezler. İşte olduğu gibi politikada da hizmet, destek ve iyileştirme önermeye hazırdırlar. Ancak önerilerinin arasında devrimin asla bir yeri yoktur.

Küçük burjuvazinin ilerici kesimleri, eğer tüm baskı biçimlerini ortadan kaldırmak istiyorsa kendi sınıfsal çıkarlarını reddetmeli ve proletaryayla ittifak kurarak onun liderliğinde kapitalizm ve emperyalizme karşı savaşmak için gönüllü olmalıdır.

Sınıf egemenliği sınıfçılık değildir.

Kesişimsellik teorisi, kesişim noktalarının yanı sıra baskı ağı diye bir kavram daha önerir. Sınıfın da bu baskı kategorilerinden biri olduğunu öne sürer. Ancak bu mücadeleler birbiriyle bağlantılı olsa bile, birbirinin eş değeri değildir. Sınıf bir kimlik değildir ve sı-

Eğer uygun bir şekilde yalvarıp yakarırsan, belki değişebilirim.
Bu nasıl peki?
İMZA KAMPANYASI
Lütfen ama lütfen tatlı biri ol. Artık kötü olmayı bırak.

nıf mücadelesi de "sınıfçılık"a karşı bir mücadele değildir. Farklı sınıfların üyeleri arasındaki kin ve ayrıma son verme veya eşit haklar kazanma çabası değildir (Ne demişler, ekmek çalmak tüm sınıfların üyelerine zaten eşit derecede yasaktır).

Sınıf basitçe bir başka baskı biçimi de değildir. Niteliksel olarak farklıdır. Kapitalizmde sınıfsal egemenlik, diğer baskı biçimlerine zemin sağlar; günümüzde diğer her şeyin kendini ifade etme/ortaya çıkarma biçimlerini o belirler. Toplumsal ilişkilerin, ekonomik, politik ve ideolojik alanlarda bütün bir matrisinin yapılandığı ve tümünün nihai olarak ekonomi tarafından belirlendiği egemenliktir: kapitalizmin temel mekanizması olarak artık değer üretiminde emeğin sömürülmesi süreci.

Sistemin işlemesini sağlayan şey sınıfsal egemenliktir; sistemi durdurabilecek tek şey ise sınıfın özgürleşmesi/kurtuluşudur. Arabanın lastiklerinden birini patlatmayı hedeflemek yerine motoru parçalamamız gerekmektedir. Kapitalist çağda toplumdaki temel çelişki sermaye ve emek arasındadır. Toplumun temel çelişkisini tespit etmek önemlidir, çünkü ancak bu şekilde çabalarımızı en hayati noktaya odaklayabilir ve sistemi parçalayabiliriz. Ancak sermayenin yıkımıyla sonuçlanacak şekilde bu özel çelişkiyi azimle zorlarsak, kapitalizmin ötesine geçebiliriz.

Toplumun bu temel çelişkisini nerede konumlandırdığımız stratejimizi belirler, o da sırası geldiğinde günlük önceliklerimizi belirler. Tek tek birçok kötü özellik barındıran ancak toplamına baktığımızda bundan daha büyük olan bütün bir toplumsal sistemi yok etmek için, potansiyelimizin nerede en yüksek olduğuna ve en çok nerede etkili olacağımıza yoğunlaşmamız gerekmektedir.

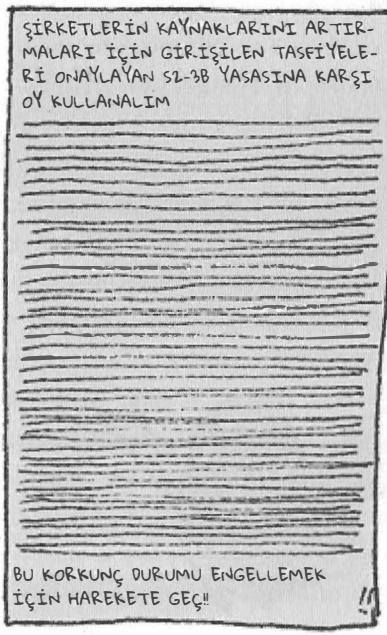
Devrim her şeyi çözmez.

Tüm bu söylenenler bir yana, uzun vadede tamamen sınıfsız bir topluma giden yolda, kaçınılmaz olarak kimi eksiklik ve yetersizliklerin açığa çıkabileceği birçok aşama vardır. Ancak kapitalist sınıfın işçi sınıfı tarafından devrilmesi ve mal varlığına el konması en temel adım veya kilit noktadır (ve ifadesini devrimde bulur) –içinden geçtiğimiz tarihsel çağda zorunlu olan ve başarılabilir olan budur. Bu, sınıfların ve baskının bir kerede yok edileceği anlamına gelmez ama bu olasılığa –diğer toplumsal çelişkilerdeki çözülmelerin yapamayacağı şekilde– bir kapı aralayacaktır.

Muzaffer bir proletarya devrimi, ütopyamıza otomatik olarak ulaşacağımız anlamına gelmeyecektir. Bu büyük dönüm noktasından sonra da devam edegelen toplumsal çatışmalar ve sınıf mücadelesi de dahil olmak üzere kimi mücadeleler olacaktır. Sınıfları ve tüm egemenlik biçimlerini tamamen parçalamak ve ortadan kaldırmak için kuşaklar boyunca çaba harcanması gerekecektir.

Baskılara karşı verilen mücadele, işçi sınıfı sermaye karşısında zafer kazanana kadar ertelenmemelidir. Aynı zamanda baskılara tümüyle son verilemeyeceğinin veya bunun sınıfları ortadan kaldırmaktan ayrı düşünülemeyeceğinin de farkında olmamız gerekir.

İŞE YARAMAZ BİR BİLDİRİ NASIL HAZIRLANIR

ANLAMAK İÇİN EN AZ BEŞ SANİYE DÜŞÜNMENİZ GEREKEN BİR BAŞLIK ATIN

7 PUNTOLUK YAZIYI TEK BİR SÜTUNA TIKIŞTIRIN

KENARLARDA HİÇ BOŞLUK BIRAKMAYIN

ALELADE BİR SLOGAN BULUN

- HİÇ GÖRSEL KULLANMAYIN
- HİÇ BOŞLUK OLMASIN
- İRTİBAT BİLGİLERİ BULUNMASIN
- BU ŞEYİ KİM ÇIKARMIŞ, HER NEYSE, GERÇEKTEN NE İSTİYOR BUNLAR YAHU?

Büyük Önderimiz, dogmaların kötü bir şey olduğunu söylüyor. Gördün mü? Tam da burada, 257. sayfada.
GERÇEK

Kolektiviteyi güçlendirmek: bireyciliğe karşı mücadele

Bireycilik, kapitalizmin ve rekabetin ideolojisidir. Bir kişinin kendi acil olduğunu zannettiği çıkarlarını kolektif çıkarların önüne koyması ve gerçekte kendi kişisel çıkarlarının bütünün çıkarlarıyla uzun vadede uyuştuğunu görmemesi demektir. Bireycilik insanları kolektife ve nihayetinde her bir bireye karşı zarar verici biçimde davranmaya yöneltir.

Kapitalizm koşullarında, toplum insanların ihtiyaçlarını karşılayamaz ve bizim bu ihtiyaçlarımızı kolektif bir şekilde gidermemiz yapısal olarak engellenir. Kapitalizmin motor gücü rekabettir. Sınıflar arasında olduğu gibi sınıfların kendi içinde de rekabet vardır. Kapitalist sistem, işçi sınıfı içinde her bireyi (veya aileyi) hayatta kalma mücadelesinde diğerlerine karşı rekabete zorlar.

İnsanlar –tarım gelişmeden ve toplum sınıflara bölünmeden önce– gruplar halinde yaşayan toplumsal hayvanlardı. Türümüz işbirliğine doğal bir eğilim duyarak evrimleşmiştir. Ancak kapitalizmde yaşayan insanlar bu eğilimi ortaya koymaya çalıştıklarında çabucak yıldırılırlar. Örneğin birbirine yabancı kimseler bir afet sonrasında birbirlerine doğal olarak yardım ettiklerinde, hızla dağıtılırlar ve onlara bu işi devlete bırakmaları emredilir.

Bireycilik, kapitalist sınıfın işçi sınıfının öznelliğini ezmek ve böylelikle dünyanın kapitalizmin iktidarından olası bir kurtuluşunu engellemek için kullandığı çok güçlü bir silahtır. Bireycilik mümkün olan tüm kültürel ve ekonomik araçlarla beslenip desteklenir. Bu fikir doğduğumuz andan itibaren bize aşılanır. Ebeveynler çocuklarına (içinde yaşamak dışında başka bir şansları bulunmayan) bu rekabetçi ortamda, "önde olup" "birinciliği hedefleyerek" hayatta kalabileceklerini öğretir, (eğitimle veya zengin arkadaşlar peşinde koşarak) kendilerini mümkün olan en iyi konuma getirme-

lerini ve kendilerini kişisel olarak güvence altına almak için servet biriktirmelerini öğütlerler.

Bireycilik, bir küçük burjuva (hizmet veya mal satarak sermayenin dolaşımına katılan ve yönetici sınıfa dahil olma hayalleri kuran kişiler) ideolojisidir. Kendisini piyasada bir güç haline gelmek, kişisel olarak yükselmek, sistemin sınırları içerisinde lüks, güvence ve istikrar sağlamak şeklinde dışa vurur. Bunun karşısında proleter ideoloji, kapitalizmi altüst etmek ve gereksinimlerimizi kolektif bir şekilde gidermekle ilgilenir. Ancak kapitalizm işçi sınıfının mensuplarına bile küçük burjuva düşünme biçimini aşılayabilir ve kendi çıkarlarının karşısında kapitalistlerin çıkarlarına uyumlu bir şekilde hareket etmeleri için onları manipüle edebilir.

Diğer herkes gibi devrimci militanlar da ideolojik hegemonyaya maruz kalırlar. Ancak bir ayrım söz konusudur, devrimciler çeşitli düzeylerde bu durumun farkındadır ve böylece bu hegemonyaya karşı mücadele edebilirler. Sisteme karşı savaşmak için onun egemen ideolojileriyle de her düzeyde savaşmalıyız: bir bütün olarak toplumda, örgütlerimizde ve birer birey olarak kendi zihnimizde, kalbimizde.

Bu, mücadelenin aktif ve kesintisiz bir süreç olarak devam etmesidir. İktidardaki sınıf siyasi olarak devrildikten sonra bile devam edecektir –öyle derin bir şekilde koşullandırılmış durumdayızdır ki, zehirli düşüncelerden arınmak kuşaklar boyu sürebilir. Nihai olarak bu, bireyciliği besleyecek yapısal veya toplumsal mekanizmaları olmayan bir toplum (özellikle de bir ekonomi) inşa etmemizi gerektiriyor.

Kendi içimizde bireyciliği keşfetmekten utanmamalı veya başkalarını bireyciliklerini ortaya koydukları için suçlamamalıyız –bu kapitalist toplumda kaçınılmaz bir şeydir. Bunun yerine onunla savaşmanın yolu; onu gün yüzüne çıkarmak, genel politik hedeflerimizle olan ilişkisini gözden geçirmek ve sonra da onu bilinçli olarak reddetmektir (tekrar ve tekrar, her yeniden canlandığında).

İdeolojik dayanıklılık için siyasi birliğin desteği gerekir; ikisi birlikte ilerler. İdeolojik cephede mücadele motivasyonu, soyut ahlaka hizmet etmekten değil ama politik bir hedefi gerçekleştirmekten ileri gelir.

Bireycilik, bireysellikle aynı şey değildir. Bireycilikle mücadele herkesin aynı olması (ki bu imkânsızdır) ya da herhangi birinin kendi düşüncelerini, arzularını veya belirli kişilik özelliklerini bastırması gerektiği anlamına gelmez. Tam tersine, her bir bireyin doğası gereği ve aynı zamanda kolektifle olan ilişkisiyle birlikte değerli olduğunu anlamalıyız. Her insanın ortak çalışmamıza katkıda bulunabilecek özel yetenekleri vardır. Bunlar geliştirilmeli ve desteklenmelidir. Zayıflıklarımızı paylaşmalıyız ki bunların üstesinden gelmek için birbirimize yardım edebilelim. Eylem ve düşünce olanaklarımızı genişleten, dinamik sosyal/politik yaşamımıza katkı sunan ayrım ve farklılıklarımızın değerini bilmeliyiz. (Aslında diyalektik bir süreç içerisinde herhangi bir hareketin olabilmesi için, tanımı gereği farklılıkların da olması gerekir.) Farklılık, doğanın herhangi bir alanında olduğu gibi gruplarda da, direnci, esnekliği, adaptasyonu ve evrimi garanti altına alır.

Bireyciliğe karşı mücadele etmek için onun kendisini hangi şekillerde ortaya koyduğunu anlamalıyız. Siyasi örgütlerde bu yıkıcı ideoloji kendini birçok farklı biçimde ortaya koyar. Bunların içinde özellikle 12 tanesi bir hayli yaygındır (tabii bunların dışında da birtakım belirtiler vardır):

1) Öncelikleri yanlış sıralamak. Hiçbir şey kapitalizmi yok etmek kadar önemli ve acil olamaz. Hiçbir şey! Biz bu görevi yerine getirene kadar çok sayıda yaşam altüst olmaya devam edecek. Bu sistem var olduğu sürece, dünya üzerindeki bütün canlıların geleceği risk altındadır. Yaptığımız her şey amacımıza bir şekilde hizmet etmelidir. Tabii ki temel ihtiyaçlarımızı karşılamalıyız, bunlar kendi yeniden üretimimiz (geçimimiz) için gerekenlerin ötesinde,

sağlığımızın ve (zihinsel, duygusal, fiziksel, toplumsal ve kültürel) dengemizin korunmasını da kapsamalıdır. Bunlar bizim devrime sunacağımız yeteneklerimizi beslemeli ve yenilemelidir. Gereksiz işleri yaşamımızdan çıkarsak bile yine de zamanımızı nasıl harcayacağımızla ilgili zorlu tercihler yapmak zorundayız, çünkü sistem bizi hayatta kalma ve sorumluluklarımızı yerine getirme çabasıyla oldukça meşgul eder. (Aşırı bir yükün altına girmek, direnişe ayıracağımız zaman ve enerji bakımından bizi fazlaca yorar ve kapitalizme hizmet eder.) Bu yüzden sürekli belirli aktivitelere ne kadar enerji harcayacağımızı değerlendirmek, can sıkıcı da olsa doğru tercihler yapmak ve yaşamımızı devrimci mücadeleye faydalı olacak şekilde düzenlemek zorundayız.

2) **Kendi aramızda rekabet etmek.** Bir kişinin tecrübe, bilgi, başarı, yetenek ve kişiliğini kişisel güç ve prestij sağlamak amacıyla kullanmak ve kolektif iradeyi bastırmak bu kapsama girer. Bunun yerine hepimiz, her bir yoldaşımıza kendini ifade etmesi, zayıflıklarının üstesinden gelmesi, çelikleşmesi ve katılımını en yüksek düzeye çıkarması için yardımcı olarak kolektif demokratik işleyişimizi güçlendirmeye çalışmalıyız. Doğruyu birlikte bulmak ve bir kişinin iradesini (ister anlaşmazlıklarını dile getirsinler isterse sessiz kalsınlar) diğerlerine dayatmasını veya herhangi bir faaliyet alanını kendi tekeline almasını engellemek için, genel bir birlik çerçevesinde kendi aramızda mücadele etmeliyiz. Kolektif güç olmadan bireysel güç hiçbir şeydir ve düşmanımızı yenilgiye uğratmak için asla yeterli değildir.

3) **Özveri ve bağlanma eksikliği.** Kapitalist toplum, meta tüketimini artırmak için insanlara zevk-ü safayı bir ideal olarak empoze ediyor ve bunu takıntılı bir biçimde yapıyor. ("Çünkü buna değersin."). "Rahatlık/konfor", "eğlence" ve "doyum" gibi kavramlar oluşturarak, onların ekonomik ihtiyaçlarına uygun biçimde bize bir şeyler satın aldırıp duruyor. O an memnun olmadığımız ne varsa

bir kenara bırakıp yerine başka bir şey koymaya teşvik ediliyoruz. Bu da doğa, sevgi, maneviyat, siyasi faaliyet ve diğer her şeyi kapsayacak şekilde hayata karşı piyasa temelli bir yaklaşıma yol açıyor. Maalesef siyasi faaliyet, bizim arzulamamız yönünde koşullandırıldığımız üzere, konforlu, eğlenceli ve her anında insanı mutlu eden bir faaliyet değildir. Buna karşılık zorlu ve karmaşıktır, muazzam bir kararlılık gerektirir. Aramızda özveri eksikliği gösterenler olduğunu fark ettiğimizde bunu engellemek ortak sorumluluğumuzdur.

4) **Tembellik.** Bazı insanlar bir örgüte katılarak ve davayı desteklediklerini bildirerek büyük bir iş yaptıklarına inanırlar. Kendi kendilerini tebrik ederek ve Facebook üzerinden devrimci alıntılar paylaşarak bu sınırda kalırlar. Ancak bu bir maraton koşusunda başlangıç ve bitiş çizgilerini birbirine karıştırmaya benzer. Hak etmediğimiz bir şöhretin üzerine konamayız. Mesafenin tamamını koşmak zorundayız. Teoriyi oluşturmak, bir politik hat belirlemek ve örgütü inşa etmek için mecburen çok çalışmamız gerekmektedir –kendimizi zafer ve ötesi için zorlamalıyız.

5) **Pasiflik.** Yönetimi her zaman başkalarının almasına izin vermek ve (bir kez kolektif bir yaklaşım konusunda karar alındığında) inisiyatif almayı reddetmek, sorumluluktan kaçmak demektir. Herkes katılım sağlamak, potansiyelinin en fazlasıyla katkıda bulunmak, fikirlerini korkmadan ifade etmek ve gereken işleri yapmaya istekli olmak için çabalamalıdır.

6) **Kahraman/şehit karmaşası.** Birinin maksimum kapasiteyle çalışması ve kapasitesini artırmak için çabalaması esastır. Ancak bu durum, söz konusu kişide, kendisini gerçek kapasitesine göre daha abartılı gösterme isteği yaratabilir. Bir koltukta iki karpuz taşımaya kalkarsak biri mutlaka düşecektir. Benzer şekilde çok fazla görev almak ve çok fazla vaatte bulunmak, hepsini yerine getirmek açısından başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Güvensizlik, başarısı bir diğerinkine bağlı görevleri olan bir örgütün üyeleri için belirsizliğe ve işlerin fel-

ce uğramasına neden olur. Ayrıca, diğerlerini tamamen etkisiz hale getirerek kişinin kendini tüketmesine sebep olabilir. Bütün görevleri kendi başımıza halletmeye çalışmak yerine, diğerlerine yardım etmeli ve sorumlulukları paylaşmalıyız. Ayrıca yeterli bir kolektif kapasite inşa edilene kadar bazı görevlerin (makul bir ölçüde veya en küçük şekilde) yerine getirilemeyeceğini de kabul etmek zorundayız.

7) Savunmacı/saldırgan ego. Kolektif bir faaliyette eleştiri asla kişisel olmamalıdır; böylece kişisel olarak kırgınlık yaşamak için ortada bir sebep kalmaz. Eleştiriyi açık görüşlülükle dinlemek için istekli olmanın yanı sıra yapıcı eleştiriyi de memnuniyetle karşılamalı, zayıflıklarımızın üstesinden gelmek için bunları tespit etmek amacıyla kendi çalışmalarımızı değerlendirmeyi öğrenmeliyiz. Bir yoldaşın veya müttefikin yaptığı şeye dönük eleştiri her zaman yapıcı bir tutumla yardım etmeyi amaçlamalıdır. Eleştirinin yanı sıra bir alternatif de önerilmelidir. Her küçük hata için birbirimizi acımasızca eleştirmemeli (bu moral bozucu olabilir), temel meselelere odaklanmalıyız.

8) Kendini ifade etme. Entelektüeller (özellikle akademide) sınıf mücadelesinin ilerlemesine somut olarak katkı sunacak bir teori oluşturmaya odaklanmak yerine, profesyonel kariyerleri veya "kişisel marka"ları için tuhaf ve yenilikçi fikirler üretmeye kalkışırlar. Bu, teori için teori üretmek veya entelektüalizmdir. Entelektüalizm, teoriyi sadece başka bir metaya, düşmanımız için bir hediyeye dönüştürür. Bununla mücadele etmenin yolu fikirlerimizi (hangi biçimde olursa olsun) kolektif bir şekilde üretmektir. Sanatçılar açısından "sanat için sanat" anlayışı toplumsal ve politik içerikten yoksun sanat üretmeyi meşrulaştırmanın bir yoludur. Bu birinin yaratıcılığını ve yeteneklerini işçi sınıfı yerine iktidardaki sınıfın yararına sunarak israf etmesi anlamına gelir. Entelektüeller ve sanatçılar politik faaliyetin diğer alanlarında da yer almalıdır. Aksi takdirde inceleyecekleri konuları tam olarak anlayamazlar.

9) **Kendini beğenmişlik.** Sıkı çalışmak iyidir ancak çalışma motivasyonumuzun altında yatan şeyin kendi toplumsal konumumuzu yükseltmek veya ilgi odağı haline gelmek olması oldukça kötü bir durumdur. Kendimize saygımızı hayranlık, övgü ve pohpohlama bekleyerek inşa edemeyiz. Öz saygımız ve iletişim yeteneğimiz, sınıfımızı toplum içinde etkili bir şekilde temsil etmekten, tarihsel bir kesitte çok sayıda insanla irtibat halinde olmaktan ileri gelmelidir. Birbirimizi yoldaşlar olarak takdir etmeli ve iyi işler yaptığımızda birbirimizi bilgilendirmeliyiz. Buna karşılık kamuoyunda tanınma isteği gibi bir motivasyonumuz olmamalıdır.

10) **Örgütü arkadaş kaynağı olarak görmek.** Toplumumuzdaki parçalanmışlığın ve yalıtılmışlık duygusunun da etkisiyle bazen insanlar yalnızlıklarını gidermenin aracı olarak arkadaş edinmek veya birtakım ilişkiler geliştirmek için örgütlere katılıyor ya da onları kullanıyorlar. Oysa ki tam tersi olmalı, yani siyasi birlik temelinden hareketle arkadaşlıklar oluşmalıdır. Eğer bir ilişkinin kişisel boyutu siyasi boyutundan daha öncelikli olursa bu durum siyasi işleyişi aksatabilir. Politik anlaşma veya anlaşmazlıklar yanlış bir şekilde duygulara dayandırılabilir. Temeldeki çatışmalar politik anlaşmazlık maskesinin ardına gizlenerek kişisel saldırılar şeklinde ortaya çıkabilir ve laf dalaşına, tacize ya da huzursuzluk nedeniyle ortak çalışmadan kaçınmaya kadar gidebilir. Bu da insanların ilgisini saptıran ve grubun birliğini zayıflatan olumsuz bir atmosfer yaratabilir. Siyasi örgütlerde drama yer yoktur. Genel hedefimize odaklanmalı ve önce iyi birer yoldaş, sonra iyi birer arkadaş olmalıyız.

11) **Liberalizm.** Birinin tartışmayı sevmediği veya "gemileri yakmak" istemediği için yıkıcı davranışları hoş görmesi, bu davranışın devam etmesini ve artmasını sağlar. Sorunları kolektifle paylaşmak yerine insanların arkasından dedikodu yapmak, uygun zamanlarda devrimci fikirleri ifade etme fırsatlarını değerlendirmemek, baskıcı birtakım hareketlere ya da konuşmalara tanık olunduğunda (ya da

bunlara maruz kalındığında) hiçbir şey söylememek, yoldaşlarını sorumlu tutma noktasında zayıflık göstermek, onları ifade eden kişiyle ilgili duygularına göre bu kişinin görüşlerini desteklemek veya onlara saldırmak ve faaliyetlerimizde orta yolculuğu hoş görmek gibi davranışlar liberalizmin farklı dışavurumlarıdır. Tüm bunlar grubu lakaytlığa sürükleyebilecek ilkesiz bir uzlaşmayla sonuçlanır.

12) Yoldan çıkmak. Devrimci bir örgütün üyeleri yalnızca siyasi birlik çerçevesinde hareket eder. Güç ancak disiplinli bir kolektiviteden doğar ve bireysel inisiyatif de işte bu temele dayanmalıdır. Üzerinde kolektif olarak uzlaşılmış strateji ve hedeflerden bağımsız bir şekilde bireysel olarak eyleme geçmek tehlikeli olabilir. Örneğin, kolektifin bilgisi ya da onayı olmadan (birdenbire düşünmeksizin veya gizli saklı planlarla) illegal bir eyleme kalkışmak diğerlerini riske atar, kolektif faaliyete zarar verir ve karşılıklı güvenin sarsılmasına neden olur. Örgüt güvenliğini sağlamak veya güvenlik protokollerine bağlılık gibi konularda ciddi bir hata, bağışlanamaz bir şeydir.

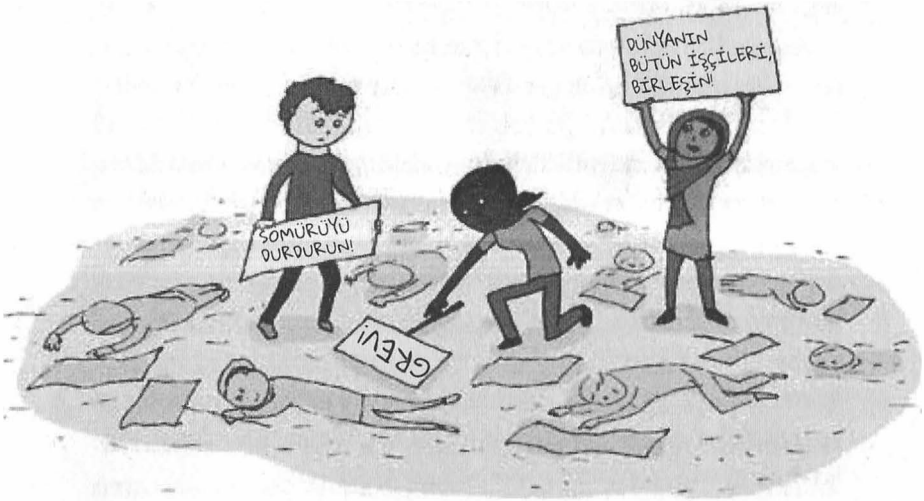
Kapitalist toplumda her şey bizi devrim için mücadele edecek şekilde örgütlenmekten alıkoymaya yöneliktir. Bireyciliğe boyun eğmek için devamlı bir basınç hissederiz. Eğer mücadeleyi bırakırsak önümüzde yükselme olanaklarının açılacağı vaatleriyle baştan çıkarılır veya hizaya gelmezsek tam tersi bir durumla karşılaşma ihtimaliyle tehdit ediliriz. Belki arkadaşlarımız bize deli, sıkıcı ya da konuşmak için bunaltıcı olduğumuzu söyleyebilir. Ailemiz zamanımızı siyasi faaliyete adadığımız için onlara karşı sorumluluklarımızı yerine getirmediğimizi söyleyebilir. Televizyonda ve filmlerde, insan davranışının zehirli örnekleri olarak gösterilebiliriz.

Tüm bu etkilere direnmek, ideolojik cephede sınıf mücadelesi vermek demektir. Duruşumuzu korumalı, mücadelemizi akıllıca yürütmeli ve baskı altında diz çökmeyi reddetmeliyiz. Örgütlerimizde bireyciliğin ve düşmanın tüm etkilerinin üstesinden gelmek için birbirimize yardım etmeliyiz.

İdeolojik düşünceden nefret ediyorum.
Fakat bu dediğin başlı başına bir ideoloji.
Benim bir ideolojim yok.
Bu da öyle.
Görüşleri benle uzlaşmayan biri ölmeyi hak ediyordur doğrusu.
Vay canına, gerçekten de HİÇ ideolojin yokmuş.

Bu işi ya şu zorla yapabiliriz ya da bu zorla yapabiliriz.

SONUÇ

SÖMÜRÜYÜ DURDURUN!
GREVİ
DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Eğer metaların üretim oranı malzemelerin doğal yenilenme hızını aşarsa, o zaman büyüme kaçınılmaz olarak fiziksel sınırlarına dayanacaktır. Şu anda olan budur. Ancak sermayenin bu sınırları ihlal etmekten, her şeyi bünyesinde toplayana kadar çıkarıp el koymaktan ve tüm alternatifleri yok etmekten başka bir seçeneği yoktur. Bu onun karşı konulamaz güdüsüdür ve eğer kontrol edilmezse saldırganlaşmaya başlayacaktır. Bundan kaçış yoktur. Ta ki kapitalizm ona temelden karşıt olan sınıf tarafından, işçi sınıfı tarafından yıkılana dek.

Kapitalist yağmaya ve kaynaklara el konmasına karşı durmak ve bu vahşiliklerin farklı biçimlerine karşı savaşmak için dayanışmak, egemenlik altındaki tüm sınıfların (ve henüz küresel ekonomi içinde asimile olmayanların) çıkarınadır. Tüm halk kitlelerinin kapitalizme karşı konumlandığı bir direniş gereklidir. Bu, birliğimizi ve mücadele kapasitemizi güçlendirir. Ancak tek başına direnmek süreci durdurmayacaktır. Sermaye şimdiye dek defalarca kez olduğu gibi giderek artan bir şiddetle karşılık verecek ve soykırım da dahil olmak üzere herhangi bir ölçekte katliam yapmakta tereddüt etmeyecektir.

Kapitalizmin yağma ve çevre katliamı gibi bütün korkunç etkilerine karşı savaşmamız gerekiyor. Ancak kazanmanın, kapitalizmi gerçekten yıkmanın ve yok etmenin tek yolu, enerjimizi temel iç çelişkiye, sermaye ve emek arasındaki çelişkiye ve onun bizim çıkarımıza olacak şekilde çözümlenmesine, sermayenin yeniden üretimini durdurmaya odaklamaktır. Bu da özerk işçi sınıfının önderliğinde devleti altüst edecek ve üretim araçlarını ele geçirecek bir devrimi gerekli kılıyor. Yalnızca işçi sınıfının kendi zincirlerini kırması (kendi kurtuluşu) toplumsal üretimi birikim dürtüsünden kurtarabilir. Yalnızca bu, üretimi kolektif ve akılcı bir yolla dünya ve insanlığın çıkarlarıyla uyum içinde örgütlememize olanak sağlayabilir.

Düşmanımız şimdilik bizden daha güçlü. Bu durumu aşmamız lazım ve bu arada, eğer etkili olmaya başlarsak bizi ezmek için her türlü vahşete girişeceklerini de hesaba katmak zorundayız. Ama biz potansiyel olarak onlardan daha güçlüyüz. Onlardan sayıca üstün ve kendi açımızdan haklıyız.

En acil görevimiz kapasitemizi genişletmek ve örgüt inşa etmektir, zira ancak birlikte olursak kapitalistlerin biriktirdiği yalanları, servet ve orduları yenmek için yeterli gücümüz olabilir. Eğer örgütlenirsek durdurulamaz olabiliriz.

Anti-kapitalist/anti-emperyalist bir hareket toplumsal bir güç olmak için mücadele eder. Bunu da ancak, eğer biz bu hedefi ete kemiğe büründürmek için sorumluluk alır, kendimizi ilerici, devrimci militanlara dönüştürerek ona bir biçim verirsek gerçekleştirebilir. Kurtuluş mümkündür ve dahası dünyadaki tüm canlıların hayatta kalması ve refahı için gereklidir de. Bunu gerçekleştirmek ise bize bağlıdır.

Kız ve erkek kardeşlerimiz birçok yerde ayaklanıyor, dövüşüyor ve mücadele uğruna can veriyor. Her birimiz hangi tarafta olacağımızı seçmeliyiz. Herhangi bir şeye bağlı olmamaya çalışanlar bile bundan kaçamayacaktır, çünkü tarafsızlık bugün yaşadığımız türden aşırı kutuplaşmanın söz konusu olduğu bir ortamda varlığını sürdüremez. Savaş alanına girmeyi reddetmek sisteme hizmet etmekle sonuçlanacaktır.

Uluslararası alanda yoldaşlarımızın ortak düşmanımızı devirmek için verdiği mücadele ile yan yana dururken, biz de kendimizi örgütlemek ve mücadele kapasitemizi geliştirmek için mümkün olduğu kadar sıkı bir şekilde çalışmazsak, söz konusu mücadeleyi desteklediğimizi bildirmemiz hiçbir anlam ifade etmez.

Yalıtılmış veya çevreniz düşmanlarla sarılmış gibi hissedebilirsiniz, ama aslında yalnız değilsiniz. Biz tüm yerküreyi ve insanlık

Şimdi yandık işte!

tarihini kapsayan onurlu bir hareketin parçasıyız –kendini sınıfların ortadan kalktığı toplumsal ilişkilerin hüküm sürdüğü sağlıklı ve gelişen bir gezegene, herkesin ortak refaha katkı sunduğu, karşılıklı desteğe dayanan, tüm ihtiyaçların karşılandığı bir düzene adayanların inşa ettiği bir hareket.

Güçlü kalmalı ve odaklanmalıyız. Uzlaşamayız, kendimizi ve mücadelemizi hiçbir şekilde satamayız. Yaşamak ve ölmek için tek şansımız var –hadi buna değecek bir şeylere hizmet edelim.

Bu faaliyet, yaşamımıza bir amaç ve anlam katar. Başka hiçbir şey bu kadar önemli olamaz.

Küresel kapitalizmi hızla yıkıp alt edemezsek hep birlikte öleceğiz, hem de berbat bir şekilde. Gezegenin geleceğine dair tüm ihtimaller yarıda kalacak, gezegenin herhangi bir geleceği olmayacak, her şey yok olacak. Bir araya gelmenin ve gerekeni yapmanın önemini anlayanlar için zaman geldi de çattı artık.

Sadece harekete geçmek bile önceden tahmin edemeyeceğimiz olasılıkları gün yüzüne çıkartıyor. İmkânsız gibi görünen her şey bizim müdahalelerimiz sayesinde gerçeğe dönüşecek. Bu bilinmezliğe doğru kararlı adımlarla yürümeliyiz.

KAPİTALİZMDEN NEFRET ETMEK

Bu bir hobidir. Bir spordur. Bir yaşam tarzıdır.

BÖLÜM 1

DEVRİME HAZIRLANMANIN 50 YOLU

Halihazırda devrimci bir anı değerlendirebilmek açısından hazırlıksız durumdayız. Bunu değiştirmeliyiz. Devrimci bilinç, örgüt ve mücadele düzeyimizi nasıl daha fazla yükseltebiliriz?

Bilinci yükseltmek

1) Mücadelenin düzeyini yükseltmek amacıyla bilinci yükseltmek.
2) Bir düşünceyi inşa etmeden önce enine boyuna araştırmak.
3) Dünyayı ve sistemin nasıl çalıştığını incelemek.
4) Devrimle ilgili, onu yaşayan ve ona önderlik eden kişiler tarafından kaleme alınmış temel ve tarihsel metinleri okumak.
5) Sistemin mevcut koşullarını ve gidişatını tahlil etmek.
6) Bugün dünyada devam eden direniş, ayaklanma ve devrimlerle ilgili bilgi edinmek.
7) Halihazırda aktif olan grupların yayımladığı ve tartıştığı materyalleri okumak ve değerlendirmek.
8) İdeolojiyi, teoriyi ve stratejileri hareketimiz için sürekli geliştirmek.
9) Fikirlerimizi açıkça ifade etmek.
10) Karşılıklı açılık sağlamak amacıyla dinlemek ve konuşmak.
11) Fikirlerimizi geliştirmek ve onları ifade etme yeteneğimizi daha da keskinleştirmek için tartışmalara katılmak ve diğerlerinin de bunu yapmasına katkıda bulunmak.
12) Sistemin iflah olmaz, düzeltilemez kötücül doğasını ifşa etmek için, farklı yeteneklerimizi, konumumuzu, enerji ve kaynaklarımızı mümkün olduğu kadar etkili bir şekilde nasıl kullanacağımızı anlamak.
13) Sistemin birbirinden farklı egemenlik ve sömürü yöntemlerini tahlil edip açıklamak.
14) Gönülsüz durumdaki potansiyel müttefiklerimizi ve destekçilerimizi kazanmaya çalışırken sabrımızı sınamak.
15) Düşmanı gülünç duruma düşürüp itibarını sarsmak.
16) Düşmanın suçlarıyla ilgili blog, yorum, paylaşım, broşür, el ilanı ve kitaplar yayımlamak.

17) Yerel, ulusal ve (güvenli kanallardan) uluslararası ölçekte fikir alışverişinde bulunmak.
18) Devrimci mücadelenin bir parçası olmaları için başkalarını cesaretlendirmek.
19) Örgüt inşa etmenin bir yöntemi olarak bilinci yükseltmek.

Örgütlenmek

20) Bilinci daha yaygın biçimde yükseltmenin bir yolu olarak örgütlenmek.
21) İşe tanıdığımız insanlarla başlamak.
22) Eğer arkadaşlarımız cesaretimizi kırıyorsa yeni arkadaşlar edinmek.
23) İnsanlarla (makul düzeyde ve duyarlı bir biçimde) çevrimiçi bağlantı kurmak.
24) Temel konularda anlaştığımız bir grup bulmak ve birlikte çalışma yürütmek.
25) Eğer bulunduğumuz yerde çalışmak istediğimiz bir grup yoksa, yeni bir tanesini kurmaya başlamak.
26) Bulunduğumuz yerde bizimle benzer fikirleri paylaşan insanları – çevrimiçi olanakları da kullanarak– bulmak ve onlarla buluşmak.
27) İçinde iletişim bilgilerinin de yer aldığı bir broşür yazmak ve potansiyel yoldaşlarımızı bulmak için bu broşürleri halka açık yerlerde dağıtmak.
28) İnsanlarla buluştuğumuzda uzlaşma noktalarını belirlemek.
29) Temel şartlar üzerinde anlaştığımız takdirde, birlikte nasıl çalışacağımızı kararlaştırmak. Eğer anlaşamazsak o an için veda etmek.
30) Yerel, bölgesel ve ulusal düzeyde örgüt ve bağlantılar kurmak.
31) Genel bakış açısı ve hedeflere göre ittifaklar tanımlamak.
32) İkincil farklılıkların işbirliğini engellemesine izin vermemek.
33) Düşmanca bir tavır takınmadan müttefikler arasındaki farklılıkları yönetebilmek.
34) Mahkemede duymak istemediğimiz şeyleri, telefon ve diğer elekt-

ronik cihazlarda söylemekten kaçınmak.

35) Yasal olmayan uyuşturucu maddeleri siyasi yaşamımızdan uzak tutmak.

36) Güvenliğimizi sağlayacak bilgileri iyice araştırmak ve pratikte uygulamak.

37) Örgütümüzün iyiliğini her türden kişisel meselenin önünde tutmak.

38) Mücadeleyi sürdürmek için örgütlenmek.

Mücadele etmek

39) Örgütü inşa etmek için mücadeleden yararlanmak.

40) Ne istediğimizi kolektif bir şekilde belirlemek.

41) Talepleri açıkça ifade etmek.

42) Mümkün olduğunca kapasitemize göre hareket etmek, ne daha azını ne de daha fazlasını yapmak.

43) Haklarımızı savunmak.

44) Müttefiklerimizi korumak ve cesaretlendirmek.

45) Fırsat doğduğunda düşmanımızı ve onun yönetim gücünü zayıflatmak.

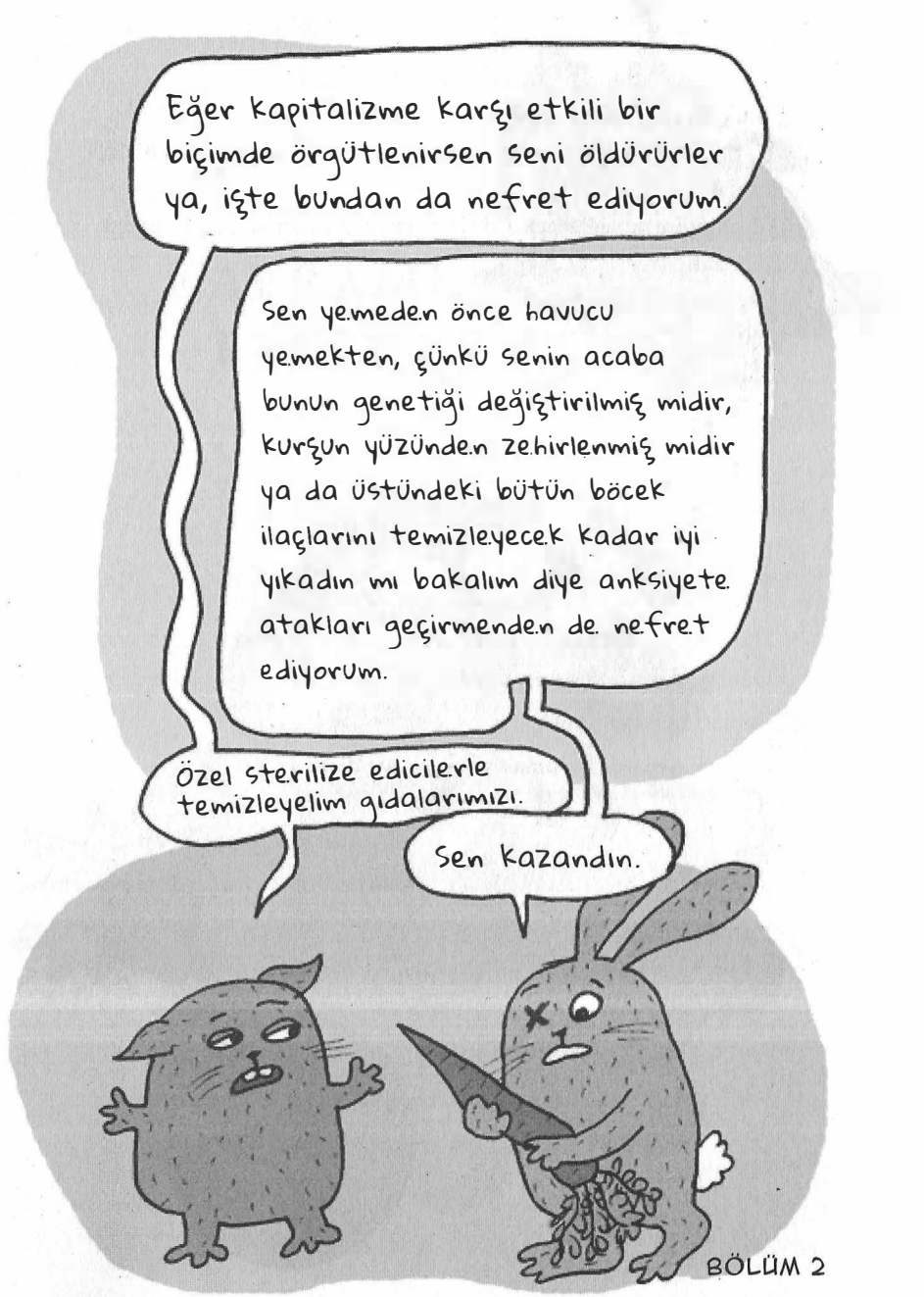
46) Küçük yasalara uymak, değmeyecek şeyler için oyunun dışına çıkmamak.

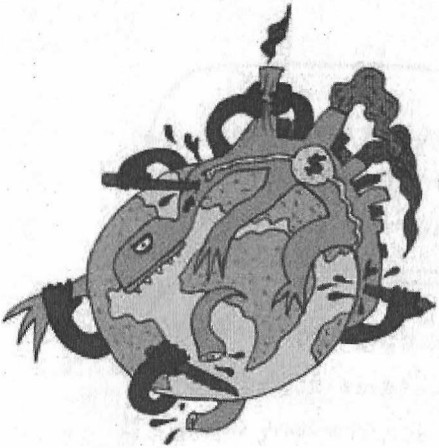
47) Yoldaşlarınıza kendi hayatınızı emanet edecek kadar güvenene dek, birlikte illegal faaliyet yürütmekten kaçınmak.

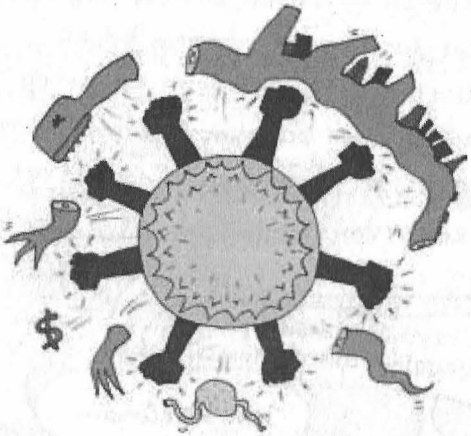
48) Sembolik bir "eylem için eylem" anlayışına sapmaktan kaçınmak.

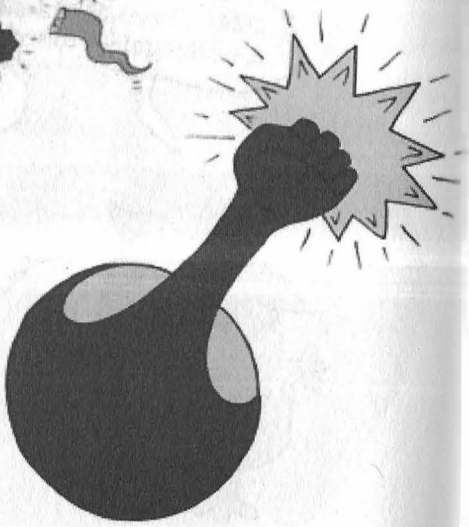
49) Düşmanın kendi doğasına aykırı hareket etmesini beklememek.

50) Düşmandan gelen her saldırıyı konuşup tartışmak ve örgütlenmek için bir fırsata çevirmek.

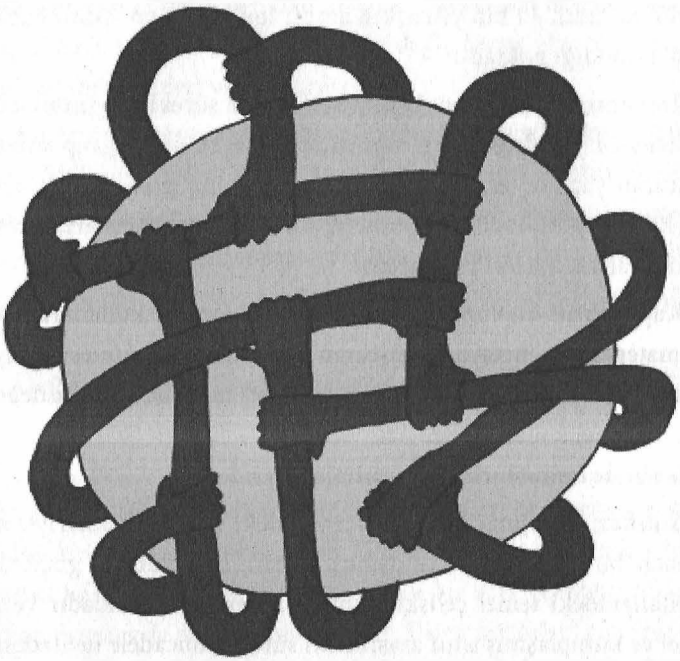

Eğer kapitalizme karşı etkili bir biçimde örgütlenirsen seni öldürürler ya, işte bundan da nefret ediyorum.
Sen yemeden önce havucu yemekten, çünkü senin acaba bunun genetiği değiştirilmiş midir, kurşun yüzünden zehirlenmiş midir ya da üstündeki bütün böcek ilaçlarını temizleyecek kadar iyi yıkadın mı bakalım diye anksiyete atakları geçirmenden de nefret ediyorum.
Özel sterilize edicilerle temizleyelim gıdalarımızı.
Sen kazandın.
BÖLÜM 2

KAVRAMLARIN KISA TANIMLAMALARI

Kısa tanımlamalar:

Bu tanımlamalar son derece sınırlıdır ve sürekli bir değişim/gelişim içerisindedir. Gerçekliği yorumlayışımız her zaman düşünme şeklimizin sınırları içerisinde yer alır; ayrıca sürekli değişmekte olan gerçekliği hiçbir zaman tam anlamıyla yakalayamaz.

Belli bir alfabetik sıralamayı takip etmeyen bu tanımlamaları bir mantık zinciri içerisinde vermeye çalıştık, bu yüzden baştan sona doğru okunmaları daha iyi olacaktır.

Üretim tarzı: Bir toplumsal formasyonun doğasını tanımlayan (ekonomik, politik, ideolojik) toplumsal ilişkiler matrisi, toplumsal tüketim için gereken ürünlerin egemen üretim, birikim ve dağıtım biçimleri ile belirlenir. Kapitalizm bugünün dünyasındaki egemen üretim tarzıdır, 10 bin yılı aşkın sınıflı toplumlar tarihinin bugün gelip dayandığı noktadır.

Toplumsal formasyon: Yapım ve yıkımın sürekli devinimi içinde, kendini yeniden üreten, birbirine sıkıca bağlı bir grup sistemi oluşturan yapı ve (ekonomik, politik, ideolojik) pratiklerdeki içsel çelişkilerin bütünüdür. Toplumsal formasyonlar ulusları, ticaret kuruluşlarını, aileleri vs. kapsar.

Kapitalizm: Toplumsal ürünün, emek gücünü kullanarak doğal materyalleri metaya dönüştüren işçilerin sömürülmesi yoluyla üretildiği, üretici olmayanlar (kapitalistler) tarafından artık değere özel olarak el konan ve bunların üretim araçlarının özel mülkiyetini de elinde bulundurduğu bir üretim tarzıdır.

Sınıflar: Uzlaşmaz karşıtlık içerisindeki üretim ilişkileriyle belirlenen bir mücadeleye tutuşmuş, dinamik toplumsal güçlerdir. Kapitalizmdeki temel çelişki sermaye ile emek arasındadır ve iki temel ve kutuplaşmış sınıf arasındaki sürekli mücadele ile ifadesini bulur: işçi sınıfı ve sermaye sınıfı. Bu mücadele ekonomik, politik

ve ideolojik ilişkilerin matrisinde gerçekleşir (son kertede belirleyici olan ekonomidir). (Bu bakış açısı, bireyleri gelir durumu gibi birtakım özel ölçüt veya nitelikler kullanarak kategorize eden sınıflara dair sosyolojik bakış açısıyla karşıtlık içerisindedir.)

İktisadi temel: Herhangi bir sınıflı toplumsal formasyonun ekonomisi, üreticiler (emek gücü), üretim araçları ve üretici olmayanlar (artık ürüne el koyanlar) arasındaki ilişkiler ve bunların kombinasyonlarından oluşur.

Üstyapı: Birlikte iktisadi temeli meşrulaştıran, onun devamlılığını sağlayan, onu koruyan, destekleyen ve sürekli kılan siyasi iktidarın kurumları ve uygulamaları ile egemen ideolojidir.

Toplumsal artık: Bir toplumsal formasyon (toplum) tarafından tüketilmeyen ve onun yeniden üretimi için gerekli de olmayan, ancak diğer toplumsal formasyonlarla değiş tokuş etmekte (ticaret) kullanılabilen servet veya ürünlerdir.

Kullanım değeri: Bir ihtiyacı karşılamanın niteliğidir. Birçok şeyin kullanım değeri vardır ama değişim değeri yoktur (örneğin: temiz hava, önsezi, bir kucaklaşma, saç kesimi veya aile yemeği). Kapitalizm her şeyi acımasızca değişim değerine dönüştürmeyi dayattıkça bunların sayısı giderek azalır. Örneğin içilebilir su artık bu listede değildir.

Değişim değeri: Piyasa bağlamında, değiş tokuş edilebileceği diğer şeylerin değerine göre standartlaştırılmış değerdir.

Emek değer teorisi: Bir ürünün değişim değeri, onu üretmek için genel olarak gerekli toplumsal emek gücü miktarına (zamanla ölçülür) dayanır. Örneğin bir kişi bir balık yakalamak için bir saatini harcıyorsa, onu toplanması için bir saat gereken miktarda yaban mersiniyle değiş tokuş edebilir. Diğer faktörleri göz ardı ettiğimizde, bir günlük balık tutma faaliyeti sonucunda elde edilen ile

bir saatlik yaban mersini toplama faaliyeti sonucunda elde edilen ürünü değiş tokuş etmek anlamsız olurdu.

Meta: İnsanın emek gücü kullanılarak, doğanın sunduğu materyallerle, öncelikle değişim değeri için üretilen üründür. (Bu ürünün kullanım değeri ikincildir, sadece satılabilir olması için gereken bir özelliğidir. Yani birileri onu satın alma gereksinimi hissetmelidir.) Metalar mübadele edilebilen şeylerdir, bu onların değiş tokuş amacıyla standartlaştırılmış olduğu ve ya çok küçük bir nitel farklılık barındırdıkları ya da hiç barındırmadıkları anlamına gelir (bir ton çelik, diğer bir ton çelik ile tamamen aynıdır). Tahıl ürünleri, kereste, iPad, akaryakıt, tedavüldeki paralar, soğuk bir waffle ve bizzat emek gücünün kendisi (işçi tarafından zaman birimleriyle satılır) metaya örnek olarak verilebilir.

Kaynaklara el konması/çıkarılması (diğer bir deyişle: esas, birincil veya ilkel birikim): Üretim sürecini devamlı beslemek için doğal kaynakların kontrolünü elde tutmaktır. Bu işgal ve aleni hırsızlıktan tutun da egemenlik ve yağmanın daha "ince" biçimlerine varıncaya kadar, zora dayalı çeşitli mülksüzleştirme araçlarıyla gerçekleştirilir. Bir ülkenin istila edilmesi ve orman veya petrol yataklarına zorla el konulması; çiftçileri iflas ettirmek için tahıl fiyatlarının aşırı düşürülmesi ve sonra da toprakların kelepir fiyatlarla satın alınması; birilerinin topraklarında sondaj hakkı elde etmek için kamulaştırma ve istimlak yetkisinin kullanılması ve bir ülkenin kimseye ait olmayan okyanus sularında sınır ağları kullanması gibi örnekler verilebilir.

Artık değer: Kapitalist toplumsal üretim sürecinde (ki bu süreç ekonomik, politik ve ideolojik alanları içerir) doğal materyallerin metalara dönüştürülmesi sırasında, emek gücünün çalınmasıyla (sömürü) ortaya çıkan fazla/artıktır. Yalnızca insan, emek gücü,

yeni ve maddi artık değer üretir. İş gücünü satın alan (kapitalist), meta üretimi sürecinde oluşan artık değere el koyar.

Ekonomik özüne indirgeyecek olursak, artık değer, onda donmuş/kristalize olmuş emek gücü olarak metanın değişim değerinin bir bölümüdür. Kapitalist, işçilere ürettikleri şeyin değerinden daha azını öder. İşçilerin ücretlerini ve makine ile diğer girdiler gibi sabit maliyetleri ödedikten sonra geriye kalan şey artık değerdir. (Ürün eğer bir perakendeciye satıldıysa, nihai satış fiyatına ek bir miktar ilave edilecektir; bu artık değer değil, tüccarın kârıdır.)

Kapitalistler, üretim ilişkileri sayesinde emek gücüne değerinden az ödeme yapabilirler: Onların üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve kontrolleri, işçi sınıfını yaşamak için emek gücünü satmaya zorlar. Bir toplumun üyeleri, ideolojik hegemonya (özel mülkiyetin bir "hak" olduğuna dair inancın yeşertilmesi) ve zor/baskı gücünün birlikteliği sayesinde özel mülkiyeti kabul ederler.

Sermaye: Toplumsal (ekonomik, politik, ideolojik) artık değer üretim sürecidir. Sürekli genişler, çünkü artık değerle yeniden yatırım yapılmalıdır ve artık değer yeni sermaye olur. Artık değer üretimi, sermayenin kendini yeniden üretme biçimidir.

Kâr: Değerlerin değiştirilmesi sayesinde biriken kazançtır.

Artık değer ve kâr aynı şey değildir. Kâr, yeni maddi değer olarak kristalize olur/donarken, artık değer, kârın üretken biçimidir. Kâr, doğrudan meta üretimi yapılmayan (yine de bir bütün olarak ve nihai olarak ona dayalı olan) farklı yollarla da elde edilebilir. Üretken olmayan kâr (veya hayali değer) sermaye dolaşımının bir sonucudur (faiz, hizmet satışı veya eşitsiz değişim biçiminde). Hayali değer, spekülasyonlar nedeniyle ekonomiyi istikrarsızlaştıracak kadar şişerse zehirleyici bir hal alır.

Artık değerin üretimi, birikimi ve yeniden yatırımı, kapitalizmin özü ve amacı, sermayenin kendini yeniden üretme ve çoğaltma şeklidir. Sermaye büyür ve genişlerken, küresel ekonomi içerisinde yerleşebileceği her yatırım fırsatının üzerine atlar ve gerektiğinde saldırganca yeni olanaklar yaratır. Aşırı üretimden kaynaklı kaçınılmaz kriz gerçekleştiğinde, sermaye kendi yeniden üretiminin üretken olmayan (hayali ve her zamankinden daha zehirli) araçlarına (mali spekülasyonlar gibi) giderek daha fazla dayanır. Böylece sistemi her zamankinden daha derin ve çözümsüz çıkmazlara sokar.

Felsefe ve bilgi türleri:

İdealizm: Dünyanın bizim düşünsel/zihinsel faaliyetimizin bir yansıması olduğunu, gerçekliğin doğasının düşünceler tarafından belirlendiğini savunan öğreti.

Postmodernizm: Her bireysel öznelliğin kendi gerçekliğini yarattığını savunan öğreti.

Metafizik: Bir görüngünün, deneysel bilgi veya doğrulanabilir olgulara dayalı olmadan saf kurgusal bir biçimde kavranması.

Mistisizm: Gerçekliğin, canlı varlıkların sıradan algılarının ötesinde yattığına dair öğreti.

Animizm: Dünyanın canlı olduğuna ve birbirine bağlı öznelliklerden oluştuğuna dair öğreti.

Sınıf bilinci: Birinin sınıf çıkarlarına uygun düşünceler edinip benimsemesi.

Materyalizm: Gerçekliğin hareket halindeki maddeden (fikirler, görüşler, duygular, sezgiler ve aklın diğer görüngüleri de buna dahildir) oluştuğunu savunan öğreti.

Deneysel bilgi: Algı ve deneyime dayanır. Deneysel bilgi, başlangıç niteliğinde veya gelişmemiştir, görüngüleri yüzeysel düzeyde kavrar.

Akılcı bilgi: Deneysel bilginin analizi ve sentezi, bize bir görüngünün altında yatan özü kavramamızda yardımcı olabilir. Görüngüleri tanımlarken, deneysel bilgiyi akla uygun hale getirme pratiği, peşin formüllere dayanan veya düşünmeden metafizik sonuçlara sıçrayan pratiğe zıt bir yaklaşım ortaya koyar. Bu (nedenler ve içsel karşıtlıklar yerine etkilere ve görüntülere yönelen) pragmatizmden kaçınmamızda bize yardımcı olur.

Deneysel ve akılcı bilgi arasında diyalektik (karşılıklı zıtlığa ve birbirine bağlılığa dayalı) bir ilişki vardır. Her ikisi de, dolaylı (başka birinden öğrenilen) ya da dolaysız (kendimize ait olan) olabilir. Yeterli deneysel veri elde edildiğinde, bu, akılcı kavrayışın temellerini oluşturur (nicel değişim niteliğe dönüşür).

BOYUN EĞME!!
PROLETARYA TEORİSİ'nin silahını ele geçirmiş bulunuyoruz.
Hımm... diğer silahlar da işe yarayabilir...

Özlü, renkli, çizgili ve iddialı bir anlatım: *Kapitalizm Ölmeli!*

Hem de bir an önce ölmeli. Çevremiz, dünyamız, sağlığımız, eğitimimiz, çocuklarımız, hayatımız için...

Ama kendi kendine ölmüyor, birdenbire yok olmuyor.

Stephanie McMillan *Kapitalizm Ölmeli!*'de, onun nasıl ve ne zaman yok olabileceğini, daha doğrusu yok edilebileceğini, tepelenebileceğini anlatıyor.

Sadece nesnel koşullara, kapitalizmin bugünkü güçlü ve zayıf yanlarına değil, siyasi özne cephesinde yapılması gerekenlere, "Ne Yapmalı"ya da odaklanıyor McMillan, propagandaya, ajitasyona, örgütlenmeye... Hatta ayrıntılarıyla "devrimci örgüt"e, "ara düzey örgüt"e, "kitle örgütleri"ne...

Birleşik Devletler'in anti-kapitalist, anti-emperyalist çevreleri içerisinde alabildiğine militanca bir arayış bu. Ve çizgilerin gücü adına, mizahi!

"Eğlenceli olmaya devam ederken çok da eğitici." - Sean Michael Dodd

"Çizimler bir hayli vurucu, tamamen anladığımı düşündüğüm konuların iç yüzüne dair yeni şeylerin farkına vardım. Geniş konu ve kavramlar, oldukça zekice, kısa ve özlü bir biçimde açıklanmış." – Duccio

THG
0636402
LYY

Yordam Kitap
YordamKitap YordamKitap YordamKitap

TL. KDV DAHİL
ISBN 978-605-172-305-1
9 786051 723051